

Memòria

FotoFest Poblenou 2022

FOTOFEST
POBLENOU
FESTIVAL de FOTOGRAFIA del POBLENOU de BARCELONA

Del 4 al 20 de NOVEMBRE de 2022

EXPOSICIONS AMB FOTÒGRAFS DE RENOM
JORDI REINOSO | PIERRE RADISIC | PEPE ENCINAS

Amb la participació de
PHOTOCLUB PRADES-CONFLENT | CÀMERA CLUB SABADELL
FOTOCLUB POBLENOU

12 SALES D'EXPOSICIÓ
TALLERS
XERRADES

FOTOFEST
POBLENOU

RAL-LI FOTOGRÀFIC
VISITES GUIADES
CONCURSOS

Inauguració | 4 novembre 2022 | 19h.
CASAL de BARRI del POBLENOU | Rambla del Poblenou, 49

@fotofestpoblenou | www.fotofest.cat

Taula de continguts

Introducció.....	4
Des del primer esbrossany fins a la definició del festival.....	6
Com va néixer la idea.....	6
La pandèmia ho va ajornar tot.....	8
Durant el confinament.....	8
Després del confinament ens posem mans a l'obra.....	9
La cerca de fotògrafs de referència.....	14
Preparació del FotoFest Poblenou.....	19
Disseny, publicitat, xarxes socials i món web.....	19
Disseny, tot és disseny.....	21
El món Web.....	23
Les xarxes socials i els mitjans de comunicació.....	25
Publicitat amb una foto històrica.....	31
Imprimir, tot s'ha d'imprimir.....	32
Finances.....	33
El treball infinit dels socis voluntaris.....	37
Enganxada de cartells.....	37
El muntatge de les exposicions.....	40
Finalment comença el FotoFest Poblenou 2022.....	46
Les seus i les seves exposicions.....	46
Exposicions Fotos Guanyadores i Boscos Encantats al Casal del Poblenou.....	49
Exposicions Gran Format, Pepe Encinas i Pierre Radisic a Palo Alto.....	53
Exposició Jardins Històrics a l'Eix Comercial del Poblenou.....	58
Exposició: Una Afició Seriosa a la Biblioteca Manuel Arranz.....	61
Exposició Cementiris de Barcelona al Centre Moral i Cultural.....	63
Exposició Jordi Reinoso al Casino L'Aliança del Poblenou.....	65
Exposició Fotografia 3D a Can Felipa.....	67
Exposició La Meva Millor Foto de l'Any al Casal Ca l'Isidret.....	69
Exposició Fotos d'Alumnes al Casal Bac de Roda.....	71
Inauguració i Presentació.....	73
Les xerrades, els tallers i altres activitats.....	80
Xerrada: El metavers o meta-univers.....	80
Xerrada: Pepe Encinas i L'ull que Camina.....	84
Xerrada: Laboratori B/N - El Cantó fosc.....	87
Tallers: Retrats amb il·luminació interior i exterior.....	90
Xerrada: Fotografia d'esdeveniments.....	95
Xerrada: Fotografia nocturna del firmament.....	99
Xerrada: L'assistent digital en la fotografia publicitaria.....	102
Taula rodona: D'on ve i a on va la fotografia actual.....	105
Xerrada i Taller: Fotografia de carrer.....	109

Concurs: Ral·li fotogràfic del Poblenou.....	113
Xerrada: Planificació fotogràfica amb Photopills.....	118
Xerrada: Fotografia de viatges amb càmera i mòbil.....	122
Reconeixement als que han fet possible el FotoFest.....	125
Fi de festa.....	125
Cloenda del FotoFest 2022.....	127
L'Acta que ho agraeix tot.....	129
Els fotògrafs que van documentar el Fotofest.....	137
Qui és qui.....	142
Agraïments.....	150
Patrocinadors.....	150
Nota de l'autora de la memòria.....	151

Introducció

El novembre del 2022, del 4 al 20, tot el barri del Poblenou de Barcelona, va bullir amb les activitats del Festival de Fotografia del Poblenou (FotoFest). Va ser un festival creat i organitzat pel Fotoclub Poblenou, una associació de referència al barri per a tot el que sigui fotografia.

Dues llargues setmanes en què es veieren fotografies de tots els temes i de totes les mides, incloses les imatges gegants, que només podien estar als jardins de Palo Alto.

Es sentiren veus professionals comentant des dels secrets del revelat de rodets al laboratori a les fosques, fins a les curiositats de les fotografies de carrer.

Es veié un debat sobre el futur de la fotografia sigui amb càmera o amb mòbil i de la competència entre l'amateur que porta un mòbil i els fotògrafs professionals. Es va acceptar que hi ha espai per tot i tothom.

Darrera hi havia el Fotoclub Poblenou, una entitat nascuda al Casal del Poblenou el 2011 de la mà d'en **Sergio Flores** i un grup dels seus alumnes. Aquesta petita entitat feu la seva primera exposició col·lectiva l'any següent. El seu tema: "Festes Majors".

L'any 2016 es registrà formalment com associació. El 2018 s'organitzà una gran exposició dins de la Festa Major del Poblenou. Els socis han passat de ser una vintena a més d'un centenar i al 2022 han posat als carrers el seu primer gran festival.

Dibuix: Blanca Binué

El tríptic publicitari del FotoFest que tothom portava a les mans expressava l'agraïment de la entitat a la acollida que va tenir la seva proposta:

Des del Fotoclub Poblenou i amb la il·lusió que ens fa celebrar aquest FotoFest, volem agrair la vostra acollida i participació en aquest esdeveniment que, després de la pandèmia, per fi veu la llum.

Hem volgut crear un espai de trobada per gaudir plegats del meravellós món de la fotografia, per mostrar-vos el que fem al Fotoclub i fruit amb vosaltres d'una part de l'obra dels grans fotògrafs Pepe Encinas, Pierre Radisic i Jordi Reinoso.

Moltes gràcies, Photoclub Prades-Conflent i Càmera Club Sabadell, per acompanyar-nos tot aportant part del vostre vastíssim treball per a les exposicions.

Moltes gràcies també a totes les entitats i botigues del Poblenou que ens ajudeu molt activament en l'organització de les activitats participatives i que ens cedeu els espais sense els quals no podríem fer aquest FotoFest.

I sobretot, moltes gràcies a vosaltres, visitants, sense la vostra presència no tindria sentit aquest esdeveniment.

Esperem que gaudiu del FotoFest tant com nosaltres ho hem fet preparant-lo.

Ara us explicarem com va anar tot.

Des del primer esborrany fins a la definició del festival

Com va néixer la idea

Tot i que la idea ja voltava pel club, es va acabar de concretar després de que uns quants socis visitessin la fira FineArt d'Igualada, un festival de fotografia iniciat per l'agrupació fotogràfica local el 2012.

Jordi Casademont passejava amb la seva família per aquell festival, que omplia els carrers i els racons de grans fotografies. Eren temps normals, ningú pensava que pogués arribar a existir una pandèmia.

A n'en Jordi li va impactar que les fotos estiguessin no només en un espai tancat, sinó a l'abast de tothom, que omplissin els espais oberts, que la gent voltés pels carrers veient les millors imatges. *“Em va entusiasmar que hagués una seu central, i a més, et podies desplaçar per tota la ciutat, i anaves a diferents seus. Unes més boniques altres no tant, però era interessant. Vam anar a una antiga fàbrica d'olis on havien les tines, de 8 metres d'alçada. Al costat havia una fàbrica abandonada i arreglada, on les fotografies, que no es que fossin molt bones, però eren d'escoles de fotografia d'allà i dels entorns”.*

Va parlar amb l'**Stephan Mandl**, que hi havia anat una setmana abans, i ho va comentar amb altres amics de Fotoclub: **Joan Masats**, **Xavier Modamio** i **Miguel Martínez** i van especular amb els llocs, les xerrades, les exposicions, les possibilitats. Tots ells van visitar l'exposició i la idea va començar a tenir més pes.

Per un altre cantó, en **Quim Surribas** havia anat a la mateixa fira amb uns amics seus. I també tingueren la mateixa idea: *“A la tornada vaig dir als de Fotoclub “¡Ep, hem de fer un festival de fotografia!” I em van agafar la paraula. No dic que jo fos l'inventor del FotoFest. Altra gent també hi havia anat per la seva part, també ho havien pensat, i veient lo d'Igualada i d'altres llocs, ens va semblar que ho podíem fer”.*

Després en van parlar amb d'altres socis del Fotoclub. *“Abans de la pandèmia vam començar a reunir-nos, es van fer unes comissions que més o menys van funcionar... bé, crec que van funcionar millor les persones que les comissions. Al Fotoclub ens agraden molt les comissions, som molt assemblearis... però a la fi la cosa funciona perquè algú posa el coll. Les comissions funcionen quan son grups petits, molt units, que es conequin be, que treballin plegats. Si no, es van diluint, i l'un per l'altra ningú fa res”.*

El 2019, es va plantejar una exposició pel setembre del 2021, començant per l'estructura de treball i calculant el possible finançament.

A l'Assemblea General de l'any 2020 es presentà “embastada” la proposta per crear una biennial fotogràfica. Un cop acceptada la proposta es començà a organitzar per inaugurar el 2021.

Josep Cifre, secretari de Fotoclub, va redactar l'**Acta de la primera reunió per l'organització de la Biennial de la Junta Directiva i socis del Fotoclub Poblenou**. Encara no es deia FotoFest, això vindria més tard. Hi assistiren 15 socis, parlaren de les comissions que es crearien de qui portaria cada cosa. De la Coordinadora d'Entitats, del lema del festival, de la gent a qui es podria convidar, de les possibles dates per l'esdeveniment. Tothom va estimar-se més fer una cosa petita i prou bona, que no fer-la massa grossa.

... Fins que un virus ho va posar tot a dormir.

La pandèmia ho va ajornar tot

Durant el confinament

Xavier Modamio recorda: *“Durant el confinament, per mantenir l’activitat, vam organitzar concursos fotogràfics setmanals de coses de casa. Això va aconseguir que ens mantinguéssim actius i que no perdéssim el contacte, es feien reunions setmanals telemàtiques. Tot això crec que va cohesionar el teixit social del Fotoclub, la gent va veure que fèiem coses i que tiràvem endavant”.*

“Al maig del 2021 teníem un volum important de fotografies. Vam decidir que com no es podien fer encara exposicions a locals on la gent anés a visitar-nos, aniríem nosaltres als locals. Utilitzaríem les botigues com locals. Vam parlar amb els de l’Eix Comercial del Poblenou, que agrupa una gran quantitat de botigues properes a la Rambla. Al seu president també li agrada molt la fotografia, i va ser fàcil posar-nos d’acord. A ells els hi anava molt bé que els hi poséssim fotografies per que seria com un reclam dins del barri, i per nosaltres seria una manera d’exposar. I la primera que es va fer va ser “fotografies de confinament”. Dels dotze concursos que s’havien fet es van exposar les fotografies guanyadores a setze botigues. Van ser fotos grans i va tenir força èxit”.

Exposició als aparadors: FOTOGRAFIA DE CONFINAMENT

01/11/2020 Exposició Fotoclub

exposició
als aparadors

Imatge coordinada, fotografada, curada, editada, presentada i exposada per un grup de persones que treballa al Fotoclub. Totes les accions són de caràcter voluntari i sense cap mena de interès econòmic. Les fotografies són propietat dels seus autors i es poden reproduir sense cap mena de perjudici per a ells.

8 al 31 d'octubre

BOTIGUES PARTICIPANTS

circuit lliure

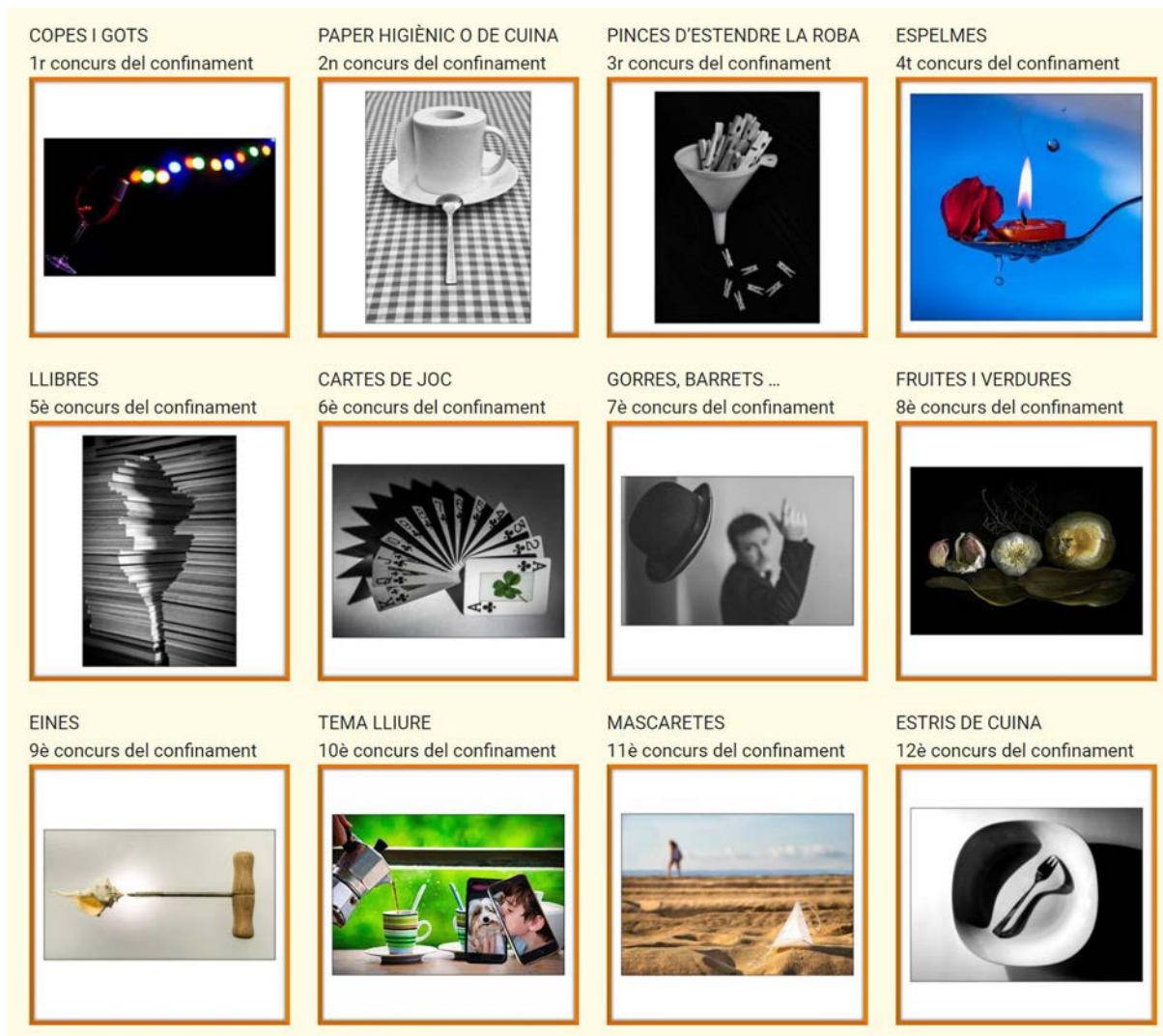
- 1 **Suit beibi**
Rambla del Poblenou, 107
- 2 **Sabateria Xagri**
Rambla del Poblenou, 81
- 3 **Adm. Loteria 52**
Rambla del Poblenou, 105
- 4 **Seu Eix Comercial**
- 5 **Xarcuteria Tena**
Rambla del Poblenou, 88
- 6 **Abacus Poblenou**
Rambla del Poblenou, 84
- 7 **Calcats Villarroya**
Rambla del Poblenou, 85
- 8 **Tio Che**
Rambla del Poblenou, 44
- 9 **Vida Meva**
Maria Aguiló, 85
- 10 **Hair Room by Nària Camps**
Maria Aguiló, 85
- 11 **Aimada**
Maria Aguiló, 100
- 12 **Amapola Biocosmetics**
Maria Aguiló, 114
- 13 **La Cervecita**
Llull, 114
- 14 **Llibreria Etcètera**
Carrer de Llull, 203
- 15 **Ocre**
Illera, 55
- 16 **J-Marín informàtica**
Cantegre, 7

exposició
als aparadors

POBLENOU
EIX COMERCIAL

Quan la pandèmia va tancar-nos tots a casa, el Fotoclub Poblenou va decidir seguir en activitat d’una altra manera: tots necessitàvem continuar fent fotografies, però buscant alternatives. Així van néixer els concursos del confinament. L’opció va ser organitzar un concurs setmanal temàtic, en què calia fotografiar un o més objectes concrets i casolans, i els participants havien de plasmar-ho, a la seva manera, en un termini fixat.

Aquesta col·laboració amb les botigues de l'Eix Comercial seria el primer pas per la seva participació al FotoFest.

Després del confinament ens posem mans a l'obra

A les Actes de les diferents reunions es veuen els detalls "de cuina" per anar preparant el festival. Que si la Coordinadora vol, però els pressupostos son fora de termini. Que volen una llarga memòria de tot el que es vol fer. Que la millor data es el maig del 2023. Que la pandèmia ho frena tot. Que ja podem reprendre el tema, però la data serà abans, el novembre del 2022. Que els contactes amb les seus de les possibles exposicions van donant fruit. Que la gent per les diferents xerrades també va dient que si. Que ja s'ha definit el logo, que ja està el llistat de mitjans on s'ha de comunicar.

Es van crear comissions temàtiques amb gent voluntària del club, que es reunien un cop al mes, tothom estava il·lusionat... fins que es va imposar el confinament per controlar els contagis.

El temps de no poder fer res fora de casa va servir per pensar-s'ho tot amb molt més detall. **Xavier Modamio** recorda: "Acabada la pandèmia ens vam plantejar què fem

amb lo del festival. Si haguéssim seguit endavant seria pel maig del 2023. Vam anar a parlar amb l'Ajuntament. Teníem contactes a través de la Coordinadora, i ens van dir que no ho féssim al 2023 per que era any electoral i ningú ens faria cas. Ens van demanar que ho avancéssim. Vam estudiar les dates, vam descartar la Festa Major per que hi ha infinitat de coses. I vam buscar una data en la que no hi hagués absolutament res: del 4 al 22 de Novembre del 2022”.

En **Martí Parés**, que acabaria sent comissari de l'exposició de Prada de Conflent, va treballar en tot el que calgués: *“Vaig ajudar en el que necessitéssin, per penjar això o portar allò. Vaig anar al Casino, a Palo Alto... Era una tasca col·lectiva, tothom havia de posar de la seva part. I en quant a l'impuls definitiu del FotoFest, va ser Xavier Modamio qui va donar el tret de sortida”.*

“Vam començar a preparar-ho el 2019 per fer-ho el 2020, però amb la pandèmia va quedar aturat. L'estiu del 2021 vam començar a moure-ho novament, l'Ajuntament va insistir en fer-ho a l'any següent, 2022 per que el 2023 hi havia eleccions”.

Preparant el festival.

I continua recordant: *“Xavier n'estava molt convençut, però la resta no ho teníem tan clar. Crec que tinguérem moltes mancances d'organització. Va sortir bé per que les coses surten bé, però no teníem recursos econòmics, no es va contactar amb massa gent, vam confiar molt en el Joan Masats, que té moltes coneixences en el mon de la fotografia, però la resta no en teníem. I sort de Palo Alto que ens ho va finançar en certa manera”.*

L'**Stephan Mandl** recorda els comentaris d'en **Victor Casanova**, en el sentit de que hi havia una certa pressa per que l'any 2023 era electoral, i els contactes que havien a l'Ajuntament es devien als seus partits polítics: *“Podien desaparèixer tots amb les eleccions”.* Vam decidir unes dates de novembre, i després ens van adonar de que *“¡el festival s'acabava un dia abans del mundial de futbol!”.*

Els implicats al FotoFest consideraven que feien falta dos centres emblemàtics que polaritzessin tot el festival. Un seria Can Felipa, i l'altre, Palo Alto. En **Joan Masats** hi havia tingut un despatx i coneixia als seus directius.

En **Jordi Casademont** recorda l'experiència problemàtica amb la seu de Can Felipa: *“A prop de la Festa Major ens van convidar al centre de Can Felipa i ens van dir que podíem aprofitar la sala de dalt, la gran d'exposicions, i que podíem fer una exposició durant la Festa Major, però al canviar la direcció administrativa del centre, la nova va rebutjar el que havia decidit la junta anterior a quinze dies de l'estrena”.*

Can Felipa

En **Jordi Casademont** recorda que “un dia ens vam presentar el **Xavier Modamio** el **Joan Masats** i jo amb un paper amb quatre frases i un mini projector amb quatre idees en power point... Ens van escoltar durant mitja hora llarga i al sortir d'allà ens havien dit que sí. ¡I tot el que portàvem, en realitat, era fum! Però els havíem explicat tot el que havíem fet al Centre Cívic, i sobretot, que volíem fer una activitat totalment oberta a tothom: a Barcelona, al barri, a les escoles. Vam tenir varies reunions amb ells, ens anaven dient com havíem de fer cada cosa. I es va fer”.

l'Ester Vandellòs va crear un document publicitari de nou pàgines, per començar a contactar gent i tenir alguna cosa a la mà:

En **Joan Masats** recorda que va sortir bé, malgrat tot: *“Van començar de zero, no teníem ni idea de com muntar-ho. I va sortir prou bé pel poc temps que vam tenir i el novençans que érem. Cadascú va posar de la seva part el que sabia. Mig volent, mig sense voler (perquè de vegades no se sap perquè passen les coses) es va crear un equip molt bo. No només amb entusiasme per fer les coses, sinó que cadascú aportava alguna cosa important dins d'aquesta associació”*.

En **Jordi Casademont** recorda que van haver dos moments importants amb Palo Alto: *“Un, a 48 hores de la seva presentació. Va venir un dels responsables a la inauguració del Casal i va quedar impactat al veure 200 persones i al Regidor. I la segona, poc abans de la “segona inauguració” a Palo Alto, que truqués l'Ajuntament dient que no podien anar per problemes d'agenda, però que ho volien veure, que si els podiem fer una visita guiada.*

Van venir tres persones de l'Ajuntament més tres de Palo Alto i nosaltres. Venien per que els interessava, i això als de Palo Alto els va impressionar. I la tercera cosa que els va impactar que tot el que es va fer a Palo Alto sempre va estar ple de gent”.

Palo Alto

En un temps força ràpid hi havia noms i adreces per a tot. I la sorpresa de la subvenció: de la quantitat sol·licitada només en van donar la sisena part. Primer, la decepció. Després, el dubte: ¿Seguim o no? I finalment, l'arrencada: ¡Ho fem!

Es van demanar voluntaris per a cada tema. Va haver-hi trucades, entrevistes, negociacions i feina, molta feina.

En **Miguel Martínez** creu que es podria haver contactat amb més artistes de nivell, però la falta de bons espais d'exposició era un gran problema: *“No li puc dir a un professional que es guanya la vida amb les seves fotos que vingui a exposar a una botiga de roba interior. Podré exposar jo, que sóc amateur, que sóc del barri i que faig una labor social. No podia trucar a Pepe Encinas i dir-li que el posàrem a una escala”*.

“Estàvem saturadíssims, havíem d'atendre tots els àmbits: el propi personal, més el propi social, més el propi familiar, més el que no t'esperes, més el que et ve de visita, més el que et correspon de FotoFest... es una cataracta d'informació gegant”.

“Els autors i les seus de les exposicions es un peix que es mossega la cua. No pots aconseguir una bona sala si no portes un bon autor i no pots aconseguir un bon autor si no li ofereixes una bona sala”.

Van treure fum els mòbils d'en **Joan Masats, Xavier Larrosa, Jordi Casademont i Miguel Martínez**, per aconseguir fotògrafs reconeguts.

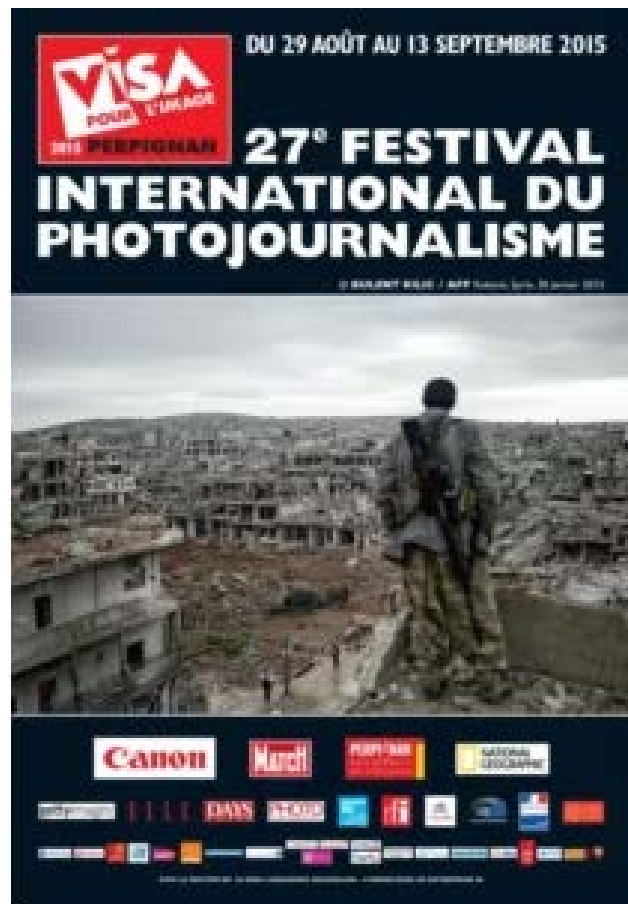
La cerca de fotògrafs de referència

En **Joan Masats** ho recorda amb un somriure: *“En quant a l’agenda de contactes per trobar gent, es va fer amb molt bon criteri. Es van fer grups, i que cadascun fes el que li tocava. Després fèiem reunions i cada grup exposava el que volia fer i a veure que els semblava a la resta, per que es impossible que puguis treballar amb tot”.*

“A partir d’aquí vam mirar quina gent podia exposar, que si aquest, que si l’altre, que si aquí al poble hi ha un que és mort però el seu fill té les fotos... i així van sortir exposicions, unes interessants, altres descartades. El que volíem era que fossin diferents. No volíem fer com el “Visa pour l’image”, de Perpinyà, que el 90% es de guerra”.

Totes havien de ser diferents. Necessitàvem un parell de noms per donar força a l’exposició, i aquí es on vam haver de batallar més. Van ser dies molt moguts, amb moltes presses i molts nervis. Però tot va anar molt bé, sense discussions doncs cadascú es va dedicar a la seva tasca. Podies donar una idea, que era benvinguda, però es va deixar treballar a cada secció”.

Els noms propis va ser una lluita: *“Jo tenia moltes ganes de que exposés un “primera espasa”. Jo volia al Maspons, havia treballat amb ell molts anys. Per mi era el pare que em va ensenyar a viure. Jo vaig començar amb ell molt jovenet, i ell tenia una forma molt peculiar de veure la vida, i amb molt sentit de l’humor. Em vaig posar en contacte amb el seu fill, Alex, i li va encantar l’idea, però els arxius els porta una associació. Amb l’Àlex jo havia contactat el mes de juny, però això es va posar en marxa al setembre.*

Oriol Maspons

Ens vam trobar a Palo Alto amb ell i la noia que porta l'Associació. Ells estaven preparant dues exposicions, una a França i l'altre al nord d'Espanya. Van dir que era problemàtic... i l'Àlex ens va dir que a ell li agradaria fer una exposició molt íntima, la de les fotos que li va fer a la seva mare durant tota la vida. Ella era molt maca i li feia de model. A ell i a Colita, se'ls coneix per la trajectòria en blanc i negre, de l'època dels anys 50 i 60, la innovació de la fotografia a Espanya..."

En **Joan Masats** ha conegut a totes les grans figures de la fotografia: "**L'Oriol Maspons** va tenir una gran vida fotogràfica comercial, com la té **Colita** i **Miserachs**. Però l'Oriol era molt més, per que tenia una agència, Maspons-Ubiña, que feia fotos i cine publicitari, quan aquí amb prou feines començava la publicitat. I Coral, la dona d'Oriol, va fer molt de model. I aquesta seria una exposició del Maspons inèdit. Va agradar molt l'idea i es va començar a moure". En **Jordi Casademont** recorda fins i tot el número d'imatges: "Van decidir que serien 30 fotos".

"En aquell moment també estàvem en tractes amb el **Pepe Encinas**. Era amic d'en **Miguel Martínez**, m'ho va comentar, li vaig di que sí i ens vam posar en contacte, molt bé. Però la col·lecció de Pepe no estava pensada per Palo Alto, salvant que la de l'Oriol no fos prou gran per omplir tot l'espai. Però els de Palo Alto estaven amb tantes ganes de fer-ho, que ens van dir que ens oferien un local més, que estava buit doncs no l'agafarien fins a l'any 2023. I es podria aprofitar per aquesta exposició".

"Tot anava molt bé, l'Àlex estava molt emocionat, s'havia posat en contacte amb la **Pilar Eyre**, que era molt amiga de l'Oriol i també meva, li vaig demanar que em passés un escrit per l'Oriol, per anar omplint paperassa, les converses anaven molt bé. L'Associació va dir que posaria una noia només per trobar i seleccionar les fotos de la exposició de Maspons, i el seu sou el pagava Palo Alto. Però la Associació va començar a posar problemes. Darrere de les exposicions hi ha un muntatge, poden

haver fins i tot 50 persones. Potser per al MNAC li funcioni, però no per Palo Alto, perquè seria una exposició per quinze dies, no funcionava”.

I van començar les excuses: “Van dir que es que els negatius els tenen a una càmera especial, que per treure’ls s’ha de portar un transport especial, portar-ho a un laboratori especial.... tot era especial. I van dir que per una exposició de quinze dies, que després s’haurien de quedar les fotos ells per que no podrien fer una altre exposició... Al final la noia va dir que no gosava fer-ho, que els hi faltava temps, que més endavant potser... i ens van deixar penjats. Vaig parlar amb l’Àlex, que se’m va disculpar i em va dir que ho deixéssim per l’any vinent... Li vaig dir que no podíem fer res l’any vinent. La biennal següent es d’aquí a dos anys, ja parlarem”.

En **Jordi Casademont** recorda també aquests fets, però creu que a més, hi havia una petita causa que no deien en veu alta: *“A cap d’aquest equip no li va agradar la idea, entre d’altres coses, per que era una cessió gratuïta”.*

Isabel Steva Hernández, “Colita”

En **Joan Masats** va contactar amb el secretari de **Colita**. **Jordi Casademont** recorda que el secretari va dir que sí, que tenia una col·lecció de tauromaquia, que semblava tot bé, però... *“Al cap de 72 hores van dir que no podia ser, que estaven a Avinyó, i des d’allà se’n anaven a Àvila...”*

En **Joan Masats** recorda els detalls: *“Cada vegada quedava menys temps per inaugurar i no teníem la gran exposició. El secretari va comentar exactament això, la manca de temps i que a més, l’única exposició que tenia disponible en aquell moment s’exposaria a dos mesos vista, i no quedaria bé que no fos una novetat. Em va dir que em podria deixar dos ó tres fotos per tenir-les exposades, i l’any vinent o l’altre que li digués amb més temps. No era aquesta la idea. Així que vam decidir posar al **Pepe Encinas** com gran exposició i a l’altre sala, a en **Pierre Radisic**”.*

Pepe Encinas

Al jardí de Palo Alto es van exposar fotografies en gran format que anunciaven la resta de les seus i de les exposicions.

A **Pepe Encinas**, el coneixia **Joan Masats**, però el va contactar **Miguel Martínez** perquè ell treballava en una escola de nois amb disminució, on el Pepe anava cada any a fer-lis unes fotos per que tenia un familiar a dins. I també li vam dir a un mes vista, sense temps, i va dir que sí”.

En **Miguel Martínez** recordava que primer es va parlar tranquil·lament d'un "podríem fer això". I quan es va poder, va ser tot accelerat, i organitzat, com tot al Fotoclub, per comissions. I que ell es va afegir a la de buscar autors: “Jo coneixia autors de gama mitjana, entre ells en **Pepe Encinas**. No els vaig dir res al començament per que hi havia altres esperant llista. Coneixia al Pepe, però feia quinze anys que no el veia. Em va preguntar “¿Per què vols les meves fotos? Li vaig explicar, ens vam veure, i quan va veure com funcionava tot, va acceptar. Es una bellíssima persona”.

Pierre-Radisic

La idea de l'exposició d'en **Pierre Radisic** va sorgir durant una passejada pel festival Fine Art, d'Igualada. En **Xavier Larrosa**, soci del Fotoclub i fotògraf amb una exposició “rodant” pel barri, li va agradar la de Pierre sobre Policromies catalanes: “Em va encantar. A la **Mónica Lop** també. Després conversant, vam pensar que seria bo que pogués participar al FotoFest”

“Ella es va comunicar amb ell per Instagram, va aconseguir el seu correu, li va explicar que fèiem això i que si estava interessat, podria posar-lo en contacte amb mi. Ell va dir que sí, ella em va passar el contacte i vam començar a parlar ell i jo a través de correus. Li vaig dir com seria tot, li va agradar i es va mostrar molt obert. Va ser tot molt fàcil per que ell ja tenia aquesta exposició positivada, emmarcada, preparada i embalada amb paper de bombolles en un espai dins de casa seva”. L'obra d'en Pierre es pot veure a les xarxes socials, però ell no hi participa massa, és més de tracte personal directe.

Les negociacions amb **Pierre Radisic** van ser molt més ràpides. **Joan Masats** ho comenta satisfet: “Li vam demanar qué podia exposar. I ens va parlar de les

constel·lacions al cos, a més ell ja tenia les fotos fetes i emmarcades amb mides grans... perfecte, encantats de la vida”.

L'exposició seria a Palo Alto. En **Jordi Casademont** recorda que Pierre el trucava contínuament amb la mateixa pregunta: “¿M’ensenyaràs la sala?” i jo li anava dient “sí, espera’t que encara no sé quina toca!” I després pensava que em diria que no, perquè l’enviàvem al fons de tot. Al final va venir i li va encantar. Amb la sort de que ell ja tenia totes les seves fotos ampliades i emmarcades. Només vam haver d’agafar una furgo i anar-les a buscar a Mataró”.

Van ser moments de molt estrès per que els tríptics i la publicitat ja estava pràcticament a impremta, no es podien anar canviant noms.

Les entitats consultades van respondre positivament, encara que totes es van queixar del poc temps que hi havia per organitzar-ho d’una manera acurada.

La Fundació Palo Alto, que té la seva seu a l’antiga fàbrica de La Curtidora Catalana, amb la seva inconfusible xemeneia, va ser el partícip principal. l’**Albert Martínez** va facilitar tot el que era *facilitable* perquè es fessin les exposicions d’en **Pierre Radisic** i d’**Pepe Encinas** a les grans sales.

Preparació del FotoFest Poblenou

Disseny, publicitat, xarxes socials i món web

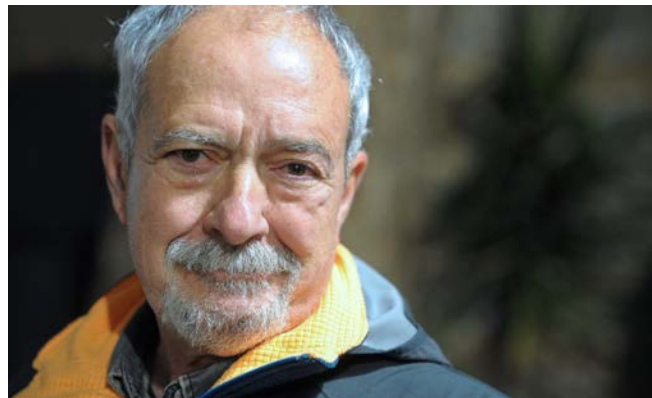
Tothom volia fer una gran campanya de publicitat i màrqueting que donés a conèixer el festival, que ho posés al pensament de tothom i que aportés grans quantitats de públic.

Calia tenir una imatge pròpia i definida, un disseny acurat i una impressió de bona qualitat. A més de la impressió de les fotografies que es volien exposar., Tot això comporta unes despeses importants. En **Xavier Modamio** comenta: *“Imprimir les fotos es car. I volíem posar banderoles al carrer, decorar tota la rambla amb plafons... vam demanar 6.000€ i vam continuar fent cosetes mentre esperàvem l’import. I ens van donar 1.000€. El mes de juny va ser de boixos a nivell de Junta i reunions per decidir què fariem i què es quedaria sense fer. I fins i tot va haver-hi moments amb ganes d’abandonar-ho tot”.*

Xavier recorda les vegades que va haver de dir no: *“L’altre gran lluita van ser les qüestions econòmiques, el estar contínuament dient que “no”, perquè no podíem gastar més. Va ser una pena, havien propostes molt bones de gent que ho havia treballat molt, però no teníem diners”.*

En **Jaume Mediavilla** ha treballar sempre amb dissenyadors i recorda que *“A la dissenyadora se li ficava pressa, però encara no se sabia lo de les botigues, ni quantes participarien, i ella preguntava: però com dissenyo el cartell? Amb tres coses o trenta tres botigues? Jo he treballat amb dissenyadors tota la vida, jo era comercial de la meva empresa d’arts gràfiques, i venia del món del retoc fotogràfic. I el dissenyador et pregunta què vols que et dissenyi, què he de ficar-hi aquí dins? S’ha de llegir de lluny o de prop, on es veurà? Va ser una feineda heroica”.*

Jaume Mediavilla

L'**Stephan Mandl** es l’informàtic del Fotoclub i recorda que *“FotoFest no es va pensar com una secció o una part de Fotoclub, sinó com una entitat pròpia, encara que no ho fos realment. Un cop definida, li vam donar una personalitat a les xarxes socials: Facebook, Twitter, Instagram i Youtube”.* I s’havia d’omplir tot. En **Joan Coll** va dir que podria encarregar-se de les xarxes perquè coneixia com automatitzar-les..

“Necessitàvem omplir les xarxes d’informació un mes abans de que comencés tot, però la gent no reenviava els nostres missatges, i només acudien els socis del club. No aconseguíem un efecte de bola de neu”. Però en **Joan Coll** ho va anar

aconseguint: *“Joan va aconseguir que anéssim tenint seguidors. Teníem 12 exposicions i 15 tallers, això eren 27 post. I volíem posar els making of, i les cròniques, que també es van posar a les xarxes. I els reels, uns videos molt curts en format vertical”*. També per això es necessitava disseny i tot plegat es va retardar una mica.

Es necessitava coordinar tots els logos. l'Stephan recorda que l'Ester Vandellòs havia dissenyat un força interessant, on es creuaven les dos “F” de FotoFest en forma de xemeneia, un símbol del Poblenou. *“En paper no causa problema, però a les xarxes socials es difícil d'encaixar. Algunes xarxes posen el logo al centre d'un cercle (Youtube, Instagram), altres tenen un format horitzontal, o quadrat... es un embolic”*.

“Tampoc havia imatge. ¿Quina aparença té el FotoFest? Al final l'Ester va posar un objectiu sobre fons negre, amb colors que recorden els taxis de Barcelona”. La diferència de formats, les proporcions (16:9, quadrat) va ser una tasca afegida, però en Joan i jo vàrem treballar plegats i va sortir bé, encara que la m'havien operat feia poc i no podia fer massa” (Josep Cifre).

També es va fer un mailing amb un disseny propi, i es va enviar a les associacions fotogràfiques federades de Catalunya i alguns museus. *“Voliem aconseguir a la gent que està interessada en fotografia i que viu a Barcelona i voltants. Vàrem ser realistes: Sent la primera edició d'un festival, no vindria gent de molt més lluny”*.

Va ser una gran experiència, que ha deixat lliçons per la propera edició. **Stephan Mandl** considera que s'ha de millorar molt en les xarxes socials: *“Varem pensar en fer un enquadrament i ficar a dins una imatge diferent de cada esdeveniment, però es semblaven tots massa. Per un cantó tens una imatge corporativa que es repeteix, però si es repeteix massa la gent ho rebutja per que “ja l'ha vist”*.

“Varem aprendre que els youtubers no posen la introducció al començament, sinó que primer posen una imatge impactant, després la introducció i després tot el video. I que el canal no posa els vídeos per ordre de temps de creació, sinó tal com es pugen. Han d'estar molt ben identificats per que es puguin trobar”.

Es va crear una galeria dins del web del fotoclub per posar les fotos del FotoFest. Quan va tancar el festival, hi havia 527 imatges.

El web del Fotoclub tenia al seu calendari els esdeveniments del FotoFest. Era l'accès més ràpid i conegut pels socis on veure que hi havia cada dia. Es sincronitzà amb el web del FotoFest, i funcionà força bé, inclús en els moments en que hi havien canvis sobtats.

Disseny, tot és disseny

L'**Ester Vandellós** va ser l'encarregada de fer tota la part de disseny del FotoFest. Al seu costat, **Manoli Poveda**. L'Ester va avaluar quin era el projecte, quin era l'objectiu i a quina gent s'havia d'arribar. No es tractava pas del bon gust personal. Ella ho defineix així: *“Jo no vaig fer el que m'agrada, vaig estudiar el què i vaig fer tot un procés per arribar al disseny adient. Quan un arquitecte fa una feina, la gent veu les parets, però a dins hi ha un cablejat, uns endolls, un entramat de canonades d'aigua, etc. hi han moltes coses que per fora no es veuen. I des de fora miren les parets nues i duen "encara no han fet res". No, han fet molt, s'han posat les bases i els fonaments, però no es veu”*.

Manoli reafirma: *“La imatge és molt important, per que dona la idea del que vols fer. No es un "què mono que ha quedat", sinó pensar amb tot. S'han de vigilar tots els detalls, el tipus de lletra, l'espai entre cada lletra”*.

Ester defensa els seus arguments: *“Es que es un procés, i modificar alguna cosa ho canvia tot. Jo no vaig fer el que a mi m'agradava. I parlo de "gust": va ser una altra cosa. Intentes fer quelcom que comuniqui, que presenti l'esdeveniment. Igual que tu quan vas a una entrevista de feina et vesteixes d'una manera definida. No vas amb roba de feina sinó amb una roba determinada per impressionar. Per que la teva entrada ha de ser bona, ha d'arribar al màxim, i es quan l'interlocutor té interès amb tu. Si vas feta un desastre a una entrevista de feina, ja has begut oli. Un esdeveniment l'has de vestir amb la categoria que té i amb el que tu vols que vegin. Has d'intentar arribar al màxim de gent possible. Saps que no arribaràs a tothom igual, però has de intentar comunicar què es farà allà i com es farà. I això es el grafisme. El grafisme es unitari i ha de estar en totes les tasques que tingui l'esdeveniment: els cartells del carrer, els tríptics, el logo, els cartells de les xarxes, el mateix web”*.

I recorda tota la seva tasca: *“Però tota la resta ho vaig fer: els cartells de les sales no van apart, encara que siguin sales diferents, es un global, es un tot. Tot ha de donar la mateixa imatge i ha de comunicar el mateix i ha de ser recognoscible. La gent que vagi pel carrer ha d'identificar aquest esdeveniment sense buscar-ho. S'ho ha de trobar. El disseny gràfic no es decorar un espai on hi han lletres. El disseny gràfic es comunicació, no decoració. Em deien "Ja li posaràs un color mono, ja li posaràs una*

lletra bonica" Però sobretot es comunicació. Tu has de dir alguna cosa al que et mira. Has de saber amb qui parles, què li vols dir, i has de posar-ho d'una manera presentable i guarnir-ho bé, que sigui atractiu, per que si no el missatge no t'arriba".

Al final va quadrar el calendari, la imatge general, el color de fons: "El color el vaig escollir pensant en el barri: llum, optimisme, dinamisme... Primer vaig pensar en el bau del mar, però ja hi és al web del Fotoclub. I això és un esdeveniment a banda, no es podia confondre amb el Fotoclub. Vaig escollir aquest color per que es optimista, vital, de sol, alegria, felicitat. El carabassa té aquest components, no es tan agressiu com un vermell, és més amable. El vaig escollir després de fer moltes proves de colors, que van ser força llargues. De totes formes, el color pot canviar, tots els FotoFest no han de ser d'aquest color carabassa. Si es vol definir com "color corporatiu" s'hauria de decidir entre tots. Jo crec que no passa res per canviar-ho. Les coses no son eternes".

L'Ester defensa que no va ser un disseny improvisat: "S'ha d'entendre que no està fet per que sí, s'ha fet amb una intenció, i es el que li donarà solidesa. I a partir d'aquí pots fer variacions, reduir el logo, fer-lo més adaptable al web, introduir altres formes... La xarxa que vaig posar al fons son els carrers del barri, i la rodoneta es la rotonda de la rambla. Vaig pensar en el plànol que hi ha al web per trobar els llocs. Ho vaig fer molt simplificat, però que fos la rambla, on està el Fotoclub i un lloc molt identificable del barri. Ho havia fet per posar-ho en el logo, però no em va funcionar perquè eren massa elements. Però quan vaig presentar aquesta estructura va agradar molt. I dona molt de joc. Era present, situava l'esdeveniment, situava el barri".

I ha establert la base pel proper FotoFest: "Queda any i mig per anar-ho madurant. Jo ja

Manoli Poveda i Ester Vandellós

estic rumiant coses. No es pot tornar a fer a dos mesos vista. Vaig acabar desballestada i després estava la revista, que va caure tota sobre Manoli. Jo necessitava apartar-me, recuperar-me. I estic contenta del resultat. Si la gent ha quedat mínimament satisfeta, per mi és bo”.

Manoli, sempre present en un segon terme, insisteix en la feina feta i el bon resultat: *“Quan rebíem els pòsters i els tríptics, tothom estava molt cofoi de dir jostres, que xulo que ha quedat! És més hi havia gent que deia que no tenia cap inconvenient de deixar-los a les botigues, per que son xulos, donen informació, eren atractius, cridaven l’atenció on els possessin. L’impressió que a mi m’ha quedat de tot això es que les coses necessiten el seu temps per fer-se i necessiten la seva maduració. Ens hem trobat que ella no ha disposat del temps suficient per dir “em poso a fer el disseny, el maduro, el veig, el presento, s’accepta i això és el que val”. No. Pel mig hi han hagut milers de coses que han fet que s’hagi agafat un tros del nº 3, el 5 i el 16. Hem de treballar sense tanta presa, que no hi hagin més versions, que es respecti les decisions de qui treballa”. Tot i amb això, Manoli reflexiona en les circumstàncies: “Malgrat tot, a mi em va resultar una experiència molt interessant. També és veritat que va ser la primera edició i vam tenir “la sort del principiant”, la bona fe de tothom, l’element “novetat”.*

El món Web

Stephan Mandl, informàtic de Fotoclub, era el responsable del web del club i de la comunicació interna i externa. Va arribar a la idea del FotoFest una mica tard. Per començar, encara no tenia nom definit, era “la biennial”: *“No sabia molt de la biennial. Vam començar pel seu nom. Havíem reservat el domini per un web a nom de Foto Biennial Poblenou. Però comprovant per Internet ens sortia un restaurant de la zona amb el mateix nom, i no volíem confusions. Es va fer una consulta amb els socis i va sortir FotoFest Poblenou. Hi ha d’altres FotoFest, però no tants com per que fos un problema”.*

Al final tenia dos dominis. Stephan recorda que estaven pendents de la subvenció que ho hauria salvat tot, i no pensaven que passaria si rebien una quantitat petita. I va passar el que no volien: poca quantitat i poc temps per l’estrena. *“Per organitzar FotoFest vam copiar l’estructura que ja coneixíem: diferents comissions autònomes, i jo em vaig encarregar del web i la Comunicació”.*

Stephan Mandl

I després, el logo i els colors: *“Sense logo no es pot fer pàgina web, mailing, comunicació. Varem posar molta pressió sobre la pobre Ester Vandellòs. Nosaltres, que som amateurs, fem un logo en vint minuts. Però té la qualitat de vint minuts. No teníem idea del treball que hi ha darrera d’escollir la forma, els colors...i naturalment,*

si algú ha de fer un bon treball, no ho podrà fer en un parell de dies. Tots estàvem neguitosos per que no arribaven els logos, ni els dissenys, ni les imatges, ni el dossier que havíem demanat per fer propaganda, per explicar què és el FotoFest”.

Stephan es va enfrontar primer a la definició del propi festival: *“Qué es el FotoFest, que volem fer, si seran fotografies professionals o amateurs. I els llocs. Necessitàvem un espai emblemàtic. Si volíem portar un fotògraf professional conegut, no li podíem oferir el passadís d'un casal. Tot això havia d'estar al web, i encara no ho sabíem. Sense informació no es pot fer comunicació. Tot té un ordre. El disseny ha d'anar primer, per que es la base sobre la que construir la comunicació”.*

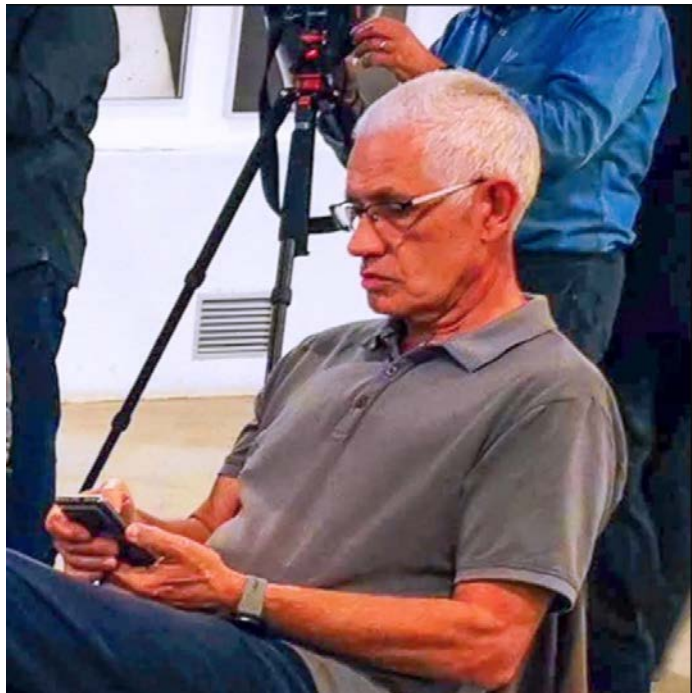
A l'equip de comunicació hi eren **Stephan Mandl, Daniel Iglesias, Joan Coll, Marga Pugés i Jaume Mediavilla**. Stephan recorda que es va distribuir el treball, i va coincidir amb una operació quirúrgica seva que el va tenir apartat de tot. Va reconèixer que havien tingut molta sort al tenir una persona que sabia fer servir el sistema WordPress i que estava d'acord en crear el web del festival, era **Daniel Iglesias**.

El món és digital, per molt que sigui tangible. **Daniel Iglesias** va crear íntegrament el web per al FotoFest i el va omplir i mantenir viu. Fins i tot va instal·lar una traducció automàtica al català perquè fos bilingüe.

Havia de crear un web pasiu, on només l'administrador pot canviar coses, que ningú pot penjar fotos ni tenir interacció. Havia de ser una targeta de visita per a la gent que volgués saber del festival, veure el programa.

Stephan recorda que *“per el web del FotoFest s'havia decidit l'estructura on posar les exposicions, el tallers, els llocs on serien les activitats. Després es va escriure un resum de cada activitat un cop feta i es va afegir un menú de “cròniques”, que servís en temps real per saber què s'estava fent i de cara al futur festival, tenir un precedent. Amb aquestes notes es podia definir molt més, donar més informació. Malgrat tot, calien fotos, moltes fotos. Sense fotos no hi ha res. La gent moltes vegades només llegeix els títols i un parell de línies”.*

Daniel Iglesias es va encarregar del [web del FotoFest](#), i en paraules de Stephan: *“Amb un parell d'indicacions va fer un treball fantàstic”.* Però cal que la gent arribi al web. *“Hem afegit la url en tots els documents, hem creat un codi QR amb el logo en el centre*

Daniel Iglesias

de la imatge. Va ser una interacció entre la gent de la comunicació i la del disseny”.

Daniel ho recorda: “Les comissions de gent de la junta eren el "nucli dur". Jo vaig entrar a la meua al març i de seguida em vaig posar a treballar en el web. Al començament no hi havia massa velocitat per que tothom esperava la subvenció, i no es van a posar a treballar seriosameet fins al setembre. Jo vaig anar construint l'esquelet del web amb continguts inventats, i fins que no em van donar dades concretes no vaig començar a fer-lo real. S'ha d'anar amb temps, vam anar molt de corcoll. Jo tenia l'avantatge de que el web el podia modificar cinc minuts abans del que fos, però la propaganda impresa anava malament per que no es podia donar com bona fins que no estava tot concretat i definit. La gent em va aportar moltes coses, encara que hi havia uns que eren més del món analògic, que volien una difusió boca-orella. Feien contactes, els hi deien als amics... li donaven a això més importància que al tema digital: un web, xarxes socials, difusió mediàtica...”.

Les xarxes socials i els mitjans de comunicació

Joan Coll va mantenir la presència del festival a les xarxes socials, avisant de les xerrades i tallers i posant informació posterior dels esdeveniments. Tant [Facebook](#) com [Instagram](#) oferien informació al públic general, mentre el grup de WhatsApp que reunia tots els socis bullia de cites i comentaris. **Daniel Iglesias** va reunir totes les adreces necessàries de premsa i les agendes d'internet.

Seva va ser la distribució d'espais: “Vaig distribuir-la en llocs d'exposició, artistes, informació més accessòria. Després hi havia el tema dels artistes més cridaners, els que serien el ganxo del festival. Vaig voler separar els artistes principals, individuals, del secundaris, d'exposicions col·lectives. I lo de les cròniques, lo de fer un article per cada una de les activitats que es fes. Així va quedar una explicació de cada activitat, si no, només serien els vídeos que queden a un recó i ningú se'ls mira. Va ser una cosa que es va afegir després, quan la pàgina ja estava acabada i el festival ja havia començat. Vaig reestructurar una mica la pàgina i ho vaig afegir a un menú dels existents. Després, l'Stephan em va dir que seria millor que tingués pestanya pròpia a dalt de la pàgina, ho vaig fer i va quedar bé”.

Joan Coll

Mentre Daniel feia créixer el web, Joan feia el mateix amb la vida de les xarxes socials: *“Els reels que es van fer van anar a les xarxes, no estan al web. Jo treballava pràcticament sol al web i **Joan Coll** feia el mateix a les xarxes. Al web vaig ficar els vídeos llargs. La majoria els feia el Jordi Casademont i jo els ficava dins de la crònica concreta”.*

Joan Masats va treure la seva agenda i va aportar grans contactes personals. **Marga Pugés** es va incorporar a l'organització posteriorment i es va fer càrrec de gestionar la comunicació amb els mitjans i la inserció a les agendas. I en tot el que fos digital, sempre hi havia l'ombra de **Stephan Mandl** per donar un cop de mà.

Amb cada una de les activitats del festival anava creixent el web: notes informatives, reportatge gràfic aportat pels mateixos socis, vídeos gravats per **Xavier Modamio** i **Jordi Casademont** (que anaven omplint el canal YouTube del festival) i petits reels per a les xarxes socials. Naturalment, com que les pegues surten on menys te les esperes, de vegades fallava un cable, d'altres un micro i d'altres un focus, per donar més entreteniment als presents.

Dies abans de que es fes cada activitat es penjava una nota al Whatsapp del Fotoclub per avisar als socis. El mateix dia de l'activitat se'ls recordava al mateix mitjà. I al dia següent, totes les activitats tenien la seva crònica al web del festival.

Daniel Iglesias reflexiona sobre el funcionament dels webs i les xarxes: *“La gent no mira tant els webs per que implica una acció, mentre que si tens una pàgina al Facebook o a Instagram, et van entrant les coses que tu has dit que t'agraden. Es un problema vell, no es d'ara. Que un web t'avisa quan hi ha una novetat, es molt pesat perquè, de la de Fotoclub, et podrien arribar trenta avisos per setmana. Per això serveixen les xarxes, i ha d'haver un bon lligam entre les dues coses d'un mateix lloc. La gent es mira cada di les xarxes i ha d'haver un missatge que l'envii al web que l'interessa”.*

Joan Masats

I té plans per la edició de 2024: *“El web està fet per un festival. El que queda ara es condicionar-lo per un festival plurianual. Que estigui el 2022, el 2024, etc. Estructuralment es una cosa complicada. Cada festival té un contingut diferent, una presentació diferent. Aquest es el meu compromís”.*

Reels de Fotofest a Instagram

També es necessitaven mitjans de comunicació. **Stephan Mandl** comenta que calia fer notes de premsa, i que **Marga Pugés** les va fer i es va posar en contacte amb una revista de barri en format paper que es força coneguda, Poblenu. Abans de que es publicés l'edició de setembre de 2022 ja hi havia col·locat un article parlant del FotoFest.

El tema de les xarxes socials va recaure sobre **Joan Coll**. S'havia de donar molta visibilitat a tot el que es feia i amb molta anticipació: *“Vaig donar d'alta al FotoFest a Facebook, Instagram i Twitter. Vaig programar que les notícies de tot el que es feia s'anunciessin una setmana abans i es recordessin dos dies abans i el mateix dia”*. Va ser una tasca inacabable: *“Sempre hi havia alguna modificació o alguna desviació que s'havia que modificar. En principi s'havia de portar tota la comunicació exterior. Però **Daniel Iglesias** i **Marga Pugés** van agafar molta empenta i es van encarregar de tot el que fos premsa i la comunicació amb altres centres, per que jo no arribava a tot”*.

Ester Vandellòs

Ester Vandellòs havia fet una plantilla per que tot el que es publicés tingués un mateix estil. I Joan

l'omplia: “Jo anava posant imatges que representessin l'activitat. La foto era comú al web i a les xarxes socials, per mantenir una coherència. A partir d'aquí posava les dades de l'activitat, on era, si calia apuntar-s'hi i l'horari. I després, adaptar-ho a cada xarxa, per que Facebook es vertical, Instagram quadrat, etc.”

Joan va planejar el tema dels reels: “Amb **Jordi Casademont** vam estar fent uns reels en format vertical, que era un recull de l'activitat en un vídeo molt curt per penjar-ho a les xarxes socials, per donar coneixement del que s'estava fent. I van tenir molt bon seguiment. A Instagram varem aconseguir més de 200 seguidors la primera setmana que es va donar d'alta. A Facebook no van ser tants, uns 80, però molts eren associacions fotogràfiques, a las que s'havia enviat prèviament un mail explicant que es feia, on es feia i perquè es feia. I jo vaig demanar amistat a totes les associacions fotogràfiques que hi havia a Facebook i Instagram i amb això vaig aconseguir un seguiment”.

Jordi Casademont

Com conseqüència de tota aquesta presència a les xarxes es van establir relacions que van continuar més enllà del festival: “Dues associacions van venir i se'ls va fer una visita guiada. Gràcies a això crec que estem en sinergia amb l'Associació fotogràfica de Badalona, i el tema continua endavant. La pàgina de FotoFest continua tenint bon moviment tant a Facebook com a Instagram. I ara estic creant una estratègia per mantenir l'interès”.

Com no hi ha res perfecte, en **Joan Coll** ho analitza tot i anota les coses que s'han de millorar per la propera edició: “Era la primera vegada que es feia i sempre hi han coses que es poden millorar. Em vaig adonar que avui hi han més xarxes que Facebook o Instagram: Tik Tok, Snapchat... i s'han d'utilitzar”.

També té paraules pels altres protagonistes de la comunicació: “Tant la **Marga Pugés** com el **Daniel Iglesias** van fer molta feina. A l'organització general hi havia un apartat de “comunicació exterior”, però les xarxes son una cosa i la comunicació amb els mitjans es una altre. El **Daniel Iglesias** es va quedar amb el web i ell i la **Marga Pugés** van agafar la comunicació amb els mitjans, notícies, diaris, webs i la comunicació amb altres entitats. A més, ells en sabien molt més que jo en aquesta branca. Jo podria haver fet un web, però no hauria tingut aquest nivell.

A més, jo soc de números i la **Marga Pugés** va fer uns escrits molt ben redactats i molt ben construïts, i jo no hauria arribat a aquest nivell d'excel·lència.

La tasca amb les xarxes socials implicava coneixements i temps, molt de temps d'en **Joan Coll**: *“La feina que vaig fer era molt repetitiva. Mirar cada dia les estadístiques de Meta, que actualment porta Facebook i Instagram. I son molt aclaridores per que et diuen a quina hora mira la gent, a quina hora no ho mira ningú, quins dies son els que mira més gent, quins dies son els que no. Es una feina d'anar bussejant cada dia a veure el que has penjat i a quina hora s'ho ha mirat la gent, programar-ho per penjar-ho a aquestes hores, mirar quan no s'ho mira ningú... es una feina molt de rastrejador. I va ser molt curiós que la resposta va ser molt més bona en dones que en homes, per que Facebook sap els perfils de qui mira el web. I amb gent de més edat que no de menys. Això era molt aclaridor per que m'ajudava a definir a qui t'havies de dirigir i com tenies que fer els anuncis. Sembla que es un tema que agrada més a gent que disposa de temps, tipus jubilats o treballadors de mitja jornada o jornada intensiva. A la resta se'ls fa una mica feixuc”.*

En el tema de la comunicació social sempre hi ha el debat de l'elegància o la mesura enfrontat a l'eficàcia i el gran públic. **Joan Coll** tenia com a meta donar a conèixer el FotoFest (i darrera, el Fotoclub) i després, ja vindrien les floretes: *“Jo seguia el que deien els gran mestres, els gurús de les xarxes. Si a Twitter no publiques cada dia, no existeixes. Si a Facebook no publiques tres cops per setmana, no existeixes. I no ho dic jo, està fins i tot en els programes d'ells que et fan de guia. Et diuen que has programat poc si vols tenir incidència. Va haver gent que no ho entenia”.*

Per la seva banda, **Marga Pugés** estava a l'equip de Comunicació Externa, i era la responsable de l'àrea de premsa. Anava contactant amb els mitjans de comunicació.: *“Vaig contactar amb 21 mitjans de comunicació, entre ells, diverses plataformes digitals. Un 14% de plataformes i diaris digitals (El Periódico) va fer seguiment de la pàgina web i d'algunes exposicions”.*

La resposta: *“Va ser molt bona en el cas de les agendes digitals dels diaris o de plataformes culturals diverses. La Vanguardia, El Periódico, l'Agenda Cultural de la Generalitat i Ajuntament, associacions com Poblenou Urban District, o guies d'oci i cultura, com Time Out o Surt de Casa, entre d'altres, van fer força difusió de l'esdeveniment. La premsa no va respondre directament als nostres requeriments (presència seva als actes, edició notes de premsa, etc) però El Periódico va publicar algún article gràcies a contactes, com el del **Pepe Encinas** (fotògraf protagonista d'una de les exposicions) i o el **Joan Masats** (fotògraf i membre del Fotoclub)”.*

Marga Pugés

Ella també va contactar amb emissores de TV locals: *“Vaig contactar amb Televisió de Catalunya (Catalunya ràdio, TV3) i Betevé. Va respondre Betevé, ens van demanar una informació, però finalment no la van difondre”.* A tots els va enviar força informació: *“mails, l'enllaç de la pàgina web, notes de premsa i un recull de fotografies de les exposicions”.*

La valoració final de tota la comunicació per la Marga es molt bona: “a nivell intern i extern. A nivell intern, l’equip del FotoFest es reunia setmanalment per a coordinar les diferents seccions però degut a la novetat de l’esdeveniment i també a qüestions alienes a nosaltres (la incertesa de les subvencions), l’organització va ser una mica precipitada, la qual cosa va causar alguns inconvenients (canvi expositors, protocols de funcionament entre les seccions...) però es van resoldre positivament.

A nivell extern, la secció de comunicació del FotoFest es va esforçar molt en publicar de forma meticulosa l’esdeveniment a xarxes, a les entitats del barri, associacions de fotografia diverses i gestors culturals amb resultats molt positius”.

I a la vista del resultat, Marga considera que, de cara a la propera edició: “Cal seguir enviant mails, notes de premsa, així com omplir les agendes dels diaris i plataformes digitals. Però també estaria molt bé elaborar i enviar un vídeo de presentació del FotoFest als mitjans de comunicació”.

Pe45
Por solo 2€ al mes [SUSCRIBETE](#)

Visita altamente recomendable

El fotógrafo Pepe Encinas, magistral, como siempre, toma Palo Alto

• Bajo el acertado título 'L'ull que camina', esta amante Barcelona ofrece un Poblenou una muestra de su trabajo

Pepe Encinas "L'ull que camina" en el Fotofest Poblenou 2022

JULIO CARDO

LA VANGUARDIA

Barcelona

AL MUNDO / INTERNACIONAL / POLÍTICA / OPINIÓN / SOCIEDAD / DEPORTES / ECONOMÍA / LOCAL / GENTE / CULTURA / SUCEOS [suscribirse](#)

Dos días de ofertas épicas

11-12 julio

amazon prime day

BARCELONA

Homenaje al periodismo de calle de Pepe Encinas

• El antiguo recinto ferial de Palo Alto de Poblenou acoge una exposición del fotoperiodista barcelonés

Una persona sin hogar pide limosna ante una tienda de camisas (Pepe Encinas)

LA VANGUARDIA BARCELONA

08/11/2022 13:40 | Actualizado a 08/11/2022 14:08

El antiguo recinto ferial de Palo Alto de Barcelona acoge hasta el 29 de noviembre la exposición fotográfica *L'ull que camina*. *Periodisme de carrer* del fotoperiodista barcelonés Pepe Encinas. Una parte de la muestra incluye imatges en blanc i negre que reflecten la Barcelona més social ligada a sus más de 30 años como fotoperiodista en publicaciones como *Quatre Cantons*, *Grams*, el diário *Tele+Express* y el *Periódico de Catalunya*.

La otra parte de la exposición exhibe fotografías en color en las que el autor retrata mostradores y grafitis que encuentra por la ciudad. La muestra se podrá ver en el marco del FotoFest, el Festival de fotografía de Poblenou que pretende impulsar el arte de la fotografía tanto en un ámbito local de barrio como de ciudad. En paralelo, se han programado charlas, mesas redondas, talleres y coloquios con profesionales del mundo de la fotografía.

Publicitat amb una foto històrica

Joan Masats s'havia fixat en una cruïlla, a rel d'un comentari de **Stephan Mandl**, que va tenir la idea de reproduir una foto icònica dels Beatles. Va contactar amb els socis que li recordaven aquells personatges, i els hi va demanar que es posessin roba que recordés aquella foto. Dit i fet. **Carlos Mestrallet**, **Joan Buch**, **Daniel Iglesias** i **Jaume Mediavilla** es van convertir en George Harrison, Paul McCartney, Ringo Starr i John Lennon.

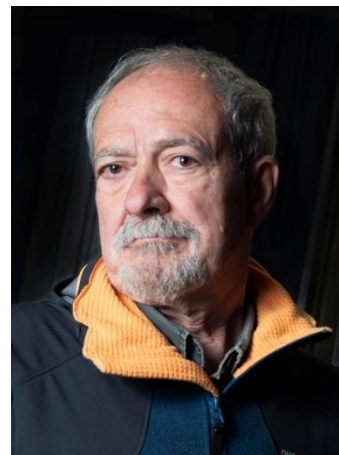
Carlos Mestrallet té un record alegre de la sessió: *“Va ser molt divertit. En Joan Masats que es un fotògraf dels de treure's el barret, va decidir el lloc. Havíem de creuar el carrer, però estava obert al trànsit. Passaven cotxes, passaven autobusos, En Joan s'havia d'enfilat dalt d'una escala de mà per fer la foto amb una certa perspectiva. Quan el semàfor es posava en verd, nosaltres començàvem a creuar, venia un amb l'escala, en Joan s'enfilava, feia moltíssimes fotos, nosaltres acabàvem de creuar, ell baixava de l'escala, l'altre retirava l'escala, canviava el semàfor i tornaven a passar cotxes. Per l'altre cantó l'Stephan Mandl tractava d'impedir que aparquessin cotxes per que no sortissin a l'escena. De fet, no vam poder començar fins que no va marxar una furgoneta que feia massa embalum. Quan va marxar i ja podíem començar... es va posar un cotxe. Ens vam haver d'esperar a que marxés i vam posar al lloc unes tanques que hi havia per allà perquè no es posés ningú més. La gent passava i s'aturava per riure de la situació. També hi era l'Àngel Baiges, fent fotos de tot des d'un altre angle”.*

Carlos Mestrallet, Dani Iglesias, Joan Buch, Jaume Mediavilla. Foto: Joan Masats

Imprimir, tot s'ha d'imprimir

Jaume Mediavilla ve del món del retoc fotogràfic i de la impressió gràfica. Va ser l'encarregat de imprimir la publicitat: *“Al començament eren moltes coses amb diferents pressupostos, després no hi havien diners, es comptava amb els de l'Ajuntament i finalment tot va quedar retallat. Només es van fer els tríptics i els cartells. I vaig imprimir una de les exposicions, la que es va presentar al Casal. Va ser impresa en un material rígid, fent servir una màquina nova que teníem a la empresa, i ens va agradar, va quedar molt bé. I molt més pel poc temps que vam tenir”*

Jaume Mediavilla

La seva experiència el va portar a prescindir de la impressió clàssica sobre cartró ploma i a provar un material nou: *“Abans imprimíem amb vinil i una màquina ho enganxava sobre el foam. Ara la màquina imprimeix directament sobre el material rígid.”*

Jordi Modamio recorda l'ensurt que va haver amb el pressupost de la impressió: *“Els tríptics els vàrem encarregar al **Jaume Mediavilla**, va anar a la que havia estat la seva empresa i ens va dir que valien 300€ de pressupost. Després, quan es va fer la comanda de debò, havia passat temps i li van dir que tot havia pujat molt i que ara valien 1.000€. I el Jaume els hi va dir: “Dons m'ho fas per 300”. I això varem pagar”.*

Finances

Als inicis l'activitat era frenètica no tan sols en converses i pactes, sinó en pura comptabilitat. **Jordi Modamio**, el tresorer, seia armat de calculadora, ordinador i àbac. Davant d'ell, paper quadriculat, llapis, goma d'esborrar, les ulleres de filar prim, i **Maite Mariano, Joaquim Surribas i Joan Coll**, que no perdien ni un cèntim. Va fer mans i mànigues per fer la quadratura del cercle. I ho va aconseguir.

Jordi Modamio

Maite Mariano – Autorretrat

Quim Surribas

Joan Coll

Jordi Modamio va ser l'encarregat de les finances, de portar les comtes. De fer malabarismes per arribar on no semblava possible arribar. S'havia fet un pressupost i s'havia demanat una subvenció, amb el convenciment de que els diners arribarien per que es complien les condicions. Després va venir el desencant.

Doncs la lletra menuda de la subvenció especificava que com màxim cobria el 50% del pressupost. Però al final només va ser el 15%. Com el Fotoclub no tenia prou recursos propis per cobrir-ho tot, s'havia de retallar per tot arreu. I a en **Jordi Modamio** li va tocar la part lletja: *“La part més desagradable va ser tenir que dir “no, no, no”. L'Ester havia fet amb tota l'il·lusió uns cartells maquíssims, una propaganda molt bona i vaig haver-li de dir “no tenim cèntims”. Em va remoure el cor per què havia fet un projecte impressionant. Ella després em va dir “no et preocupis, que jo ho he fet per iniciativa pròpia!” Només les banderoles que anunciaven l'entrada a cada seu eren 100€. Per deu seus, 1.000€. No es podia. Podria haver fet una sola, però no podia fer per una sala i per la resta, no. Jo era el que li treia les il·lusions a tothom.”*

Jordi Modamio

“Ens va salvar el coll l'aportació que varem fer voluntària entre 11 socis de la Junta, i al començament de l'any següent ja la varem poder retornar. Varem haver de funcionar amb els 1.000€ de la subvenció i 1.150€ de les aportacions voluntàries. A l'Ajuntament se li havien demanat 6.000€”.

Era la gran lluita: *“Havien idees fabuloses i no es podien fer. I vam tenir sort que totes les sales van ser cedides gratuïtament, que tots els conferencians van venir gratuïtament. Els de Prades van venir a muntar la seva expo i només tenim pressupost per dos nits de dues persones. Van venir 6, i els demés s'ho van pagar ells. És una llàstima perquè realment s'ho mereixien, però no teníem diners. Se'm va tirar tothom a sobre. La gent estava disposada a fer totes les tasques gratuïtament, però el material que s'hagués de comprar s'havia de pagar. Després d'una aportació del socis que va sumar més del que havia donat l'Ajuntament, ja no podíem fer res més”.*

Martí Parés ho recorda amb un to de decepció: *“Sembla que l'Ajuntament, la primera vegada que demanes una ajuda, com molt et dona un 20% del pressupost. No ho sabíem i demanàvem “la tira!”. Per falta de diners i esperant la subvenció, fins a l'estiu ferem molt poca cosa. Teníem els locals aparaulats però no era definitiu, ens van fallar artistes... estava tot agafat una mica pels pèls. Es va començar a moure fort al setembre, era molt just i desconèixiem moltes coses”.*

Martí recorda molts passos: *“Vam anar a l’Ajuntament on tramiten les ajudes a propaganda i ens van dir que això es demana d’un any per l’altre. Vam fer propaganda a les xarxes, però al carrer, molt poca. No hi havia temps ni diners. Però amb bona voluntat al final va sortir tot. Va sortir bé, millor del que em pensava. Tot va quedar bé. Potser lo de les botigues i lo de Ca l’Isidret podria haver anat millor, però amb ells estàvem lligats per que col·laboraven sovint amb nosaltres”.*

També va tocar controlar documentació i anotacions. **Jordi Modamio** recorda: *“FotoFest ha servit també per actualitzar moltes dades. Si no fos pel **Joan Coll** jo no m’hagués sortit. Ell es contable i enten la documentació que s’ha de controlar i la que demana l’Ajuntament i sap com s’ha de presentar”.*

Joan Coll va aprofitar la seva experiència laboral: *“Vaig participar en la sol·licitud; jo tenia experiència en aquests temes per la meua trajectòria laboral i vaig ajudar a preparar la documentació, i després a justificar en què s’havien gastat els diners. També vaig ajudar a **Jordi Modamio** a fer els pressupostos i tota la temàtica del nou compte al banc, amb la documentació que es necessitava. I al final de tot, a fer els comptes de tot el que havia estat el festival”.*

Jordi Casademont recorda el comentari de **Pierre Radisic**: *“Ens va preguntar si teníem alguna assegurança per les fotos. No se’ns havia acudit, i no el teníem, i ens va dir que les seves fotos estaven valorades en 3.000€ cadascuna. Es va parlar amb els de Palo Alto, van consultar una exposició semblat que s’havia fet... i l’assegurança va sortir per 80€. Els hi vaig dir que ¡Això si podem pagar-ho! I tothom va quedar tranquil”*

L’única petició econòmica que va fer Palo Alto va ser que s’abonés la presència del vigilant de seguretat durant els dos dies de la celebració del Market, on l’espai s’omple de parades, gent i moltes activitats. Eren 240€. **Jordi Casademont** recorda que se’ls hi va dir que sí, però al final no van fer res per cobrar-ho.

Jordi Casademont davant una obra de Pierre Radisic

Àngel Baiges comenta que la manca de pressupost va marcar la campanya publicitària: *“Hi han mancat els cartells, que donen molta visibilitat. Va ser un encert per part del Victor Casanovas posar el cartell de les lletres que deien FOTOFEST a la porta del Casal i la banderola en mig de la Rambla. Però faltaven els cartells que*

haviem d'anunciar els actes. El disseny va ser molt bo, però els cartells, molt petits, no cridaven l'atenció”.

Stephan Mandl

Stephan Mandl recorda la decepció que van tenir per no llegir bé la lletra petita de la subvenció: *“S’havia de tramitar al gener, i pensàvem que reberíem el 50% del pressupost, però la lletra petita deia “fins” al 50%. I al final només va ser el 15%. A més, les subvencions estan pensades per projectes anuals, no puntuals ni bianuals. S’ha de fer tota la paperassa, al maig et diuen si ho rebràs o no, i ho has de gastar el mateix any. Afortunadament havíem decidit fer el festival al novembre”.*

El treball infinit dels socis voluntaris

Enganxada de cartells

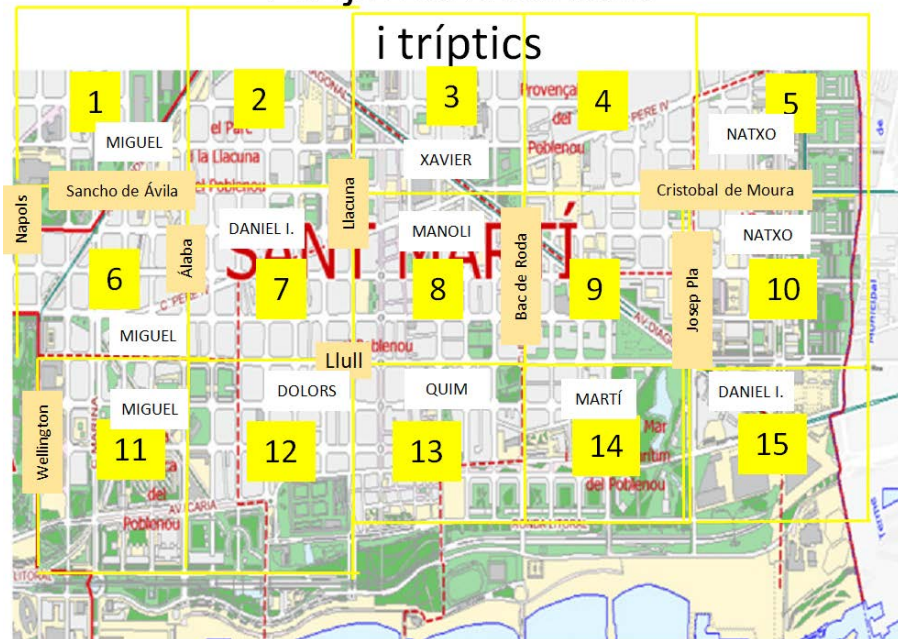
Cada seu tenia les seves peculiaritats, necessitava una persona responsable i alhora, gent per a les petites tasques que ho fan tot possible. Es van demanar voluntaris, i els socis van respondre en funció de les seves disponibilitats.

Mentrestant, al grup Whatsapp del club s'anaven publicant notes per engrescar a la gent a participar, i alhora, perquè ningú s'oblidés del que estava coent-se.

Carlos Mestrallet va ser una de les persones que va actuar en el tema de distribució: *“Es va dividir la zona del Poblenou en districtes, ens vam organitzar en parelles i cadascuna tenia un d’ells per repartir els cartells a les botigues que ens deixaven posar-los. Hi havia un plànol i zones que ja estaven assignades. Un altre soci i jo vam decidir anar a la zona “estèril”, on es consideraba que era molt difícil penjar alguna cosa, la que hi ha entre la Rambla i la resta de Barcelona. Es un espai on no hi ha res: poques botigues i molts edificis d’empreses. No era bona zona, però també s’havia de fer. Ens vam emportar un paquet de 100 tríptics i un altre paquet de cartells. I els vam penjar tots”.*

Penjament cartells

Hi havia botigues de tota mena: “Els bars estaven a càrrec de xinesos, moltes botigues les portaven pakistanesos. Quan més modesta era la gent, més col·laborava. Vam entrar a perruqueries, farmàcies, a tota mena llocs, i sempre ens van atendre bé. Com anècdota, vam anar a un bar del Metro, ho atenia una noia xinesa, li vaig demanar permís per posar un cartell al vidre, em va dir que no, que millor a la paret. Però estava plena de greix i el cel·lo no enganxava, ella tampoc va poder i va dir “que vingui Papa Noel”. I va sortir de darrera la barra un home calb, amb melena, panxut i amb barba llarga, que va poder enganxar el pòster. Vaig veure que un altre home li treia el mòbil de la butxaca, li vaig dir a la noia ¡Estan robant un mòbil! I la noia va somriure i em va contestar: Tranquil, es un lladre de casa!”

I gent interessada per la fotografia: “Vam passar per una botiga de restauració de mobles, on un noi havia tret un moble al carrer i l’estava fent fotos de “abans i després”, per pujar-ho a les xarxes. Em vaig posar al seu costat i li vaig dir: “¿T’agraden les fotos? Doncs mira, fem una biennial i segur que t’encantarà”. Ens vam divertir molt, ho vam enganxar tot i ens vam tornar a casa a les tantes!”

Carlos: “Vam fer una foto enganxant el cartell del festival. En Jose Antonio Torres s’havia pujat a l’últim esglaó de l’escala i jo al costat, de puntetes, intentant arribar a posar el cartell. Amb cinta mètrica i nivell! ¡l’estem a la mateixa alçada!”

I les petites anècdotes de qui no vol que li enganxin el pòster a l’aparador perquè després li toca netejar-ho, de qui el posa en un bon lloc a veure si venen més clients a llegir-ho.

El muntatge de les exposicions

Hola. Els Beatles han tornat al Poble Nou. Joan Masats ha fet màgia (té una vareta disfressada de càmera) i ha aconseguit repetir la famosa foto amb els artistes d'incògnit: Jaime Mediavilla (el de blanc), Joan Buch (les ulleres negres), Daniel Iglesias (descalç) i Carlos Mestrallet (el que riu). Tots quatre (més el mag i la resta de l'equip) hi seran a la inauguració del FotoFest el divendres 4, es faran fotos amb els seus fans i signaran autògrafs (porteu bolis!). Recordeu, a les 19 hores, al Casal del Poble Nou. Ens veiem!

11:05 ✓

Hola. Aquest dijous al vespre es la última trobada de feina, queda un no res per acabar-ho tot. S'està esmolant els tornavisos, s'està comprovant que no falti cap centímetre de les cintes mètriques i s'han comptat els ganxets de les fotos tres vegades. Josep Cifré portarà totes les samarretes i el llapis gros d'apuntar per anar-les repartint als socis a partir de les 17 hores. I a les 19, recordeu que hi ha trobada per a tancar els últims detalls, comentar les últims moviments... i respirar a fons amb la feina ben feta! Recordeu, aquest vespre a les 19 hores al Casal. Que a partir d'avui tot es gaudir del que s'ha fet!

13:59 ✓

Hola. Ja estan acabant els últims preparatius. Els voluntaris han aconseguit estar en tots els llocs alhora. Ningú sap com ho fan, però han enllestit el Casino, el Centre Moral i ¡el Casal! Les botigues, que s'envien missatges per un wp només per persianes, miren de reüll les fotos de la resta, es pentinen els tendals i no es posen d'acord per escollir la més maca. Tot ens ho comentaran aquest vespre a la inauguració oficial de tot plegat. Els encarregats de protocol han informat que l'aforament de la sala es de 150 persones i que serà una trobada informal, que no cal smoking ni polaines ni pameles. Haurà cava, safates de delicatessen per picar (aneu en compte: les croquetes estan vigilades) i moltes ganes de començar tot el festival. Recordeu: a les 19 hores, aquest vespre, al Casal del Poble Nou. ¡Ens veiem!

11:02 ✓

Cada seu, cada tema va tenir la comissió que el desplegaria. **Xavier Modamio**, el president del Fotoclub, va comentar que tot va funcionar més que millor perquè tothom va desenvolupar la seva tasca i va solucionar els problemes, de tota mena, que sempre sorgeixen quan es fan coses grans: la gestió de cada seu, la creació de l'imatge que seria la cara del festival (disseny d'Ester Vandellòs i Manoli Poveda), la impressió dels posters i tríptics, amb tota la veterania d'en Jaime Mediavilla, la distribució per tot el barri, dividit en zones.

Penjar les fotos als espais d'exposició era tota una experiència. En paraules de Carlos: *“Hi havia unes 300 fotos per penjar. Estaven guardades a magatzems, armaris, a diferents llocs. Algunes no havien estat tractades amb cura: en el seu moment s'havien enganxat a la paret amb cinta de doble cara, i al desenganxar-les sense massa delicadesa, havia quedat malmesa la paret i la foto”.*

“I l'adhesiu de la foto s'hauria d'haver protegit amb alguna cosa per que no s'anés enganxant a tot arreu. Fotos una mica estripades amb la imatge enganxada amb l'adhesiu d'un altre, dues fotos enganxades entre sí per la part de darrera amb els dos adhesius. Vam estar fent invents per eliminar la cinta de manera eficient. Vam arrencar totes les cintes que vam poder, vam posar cinta de carrosser a sobre de la cinta adhesiva per deixar-la neutralitzada. Va ser una

feinada, però va quedar bé. ¡Estupendíssim!”

Àngel Baiges, responsable d'una de les exposicions del FotoFest al Casal del Poblenou on resideix el Fotoclub, comenta que va fer quilòmetres fent gestions i que, com que és molt conegut al barri per qüestions del seu treball, cada poca estona el parava algú pel carrer per comentar-li alguna cosa i acabava cada dia amb mal de cap, i arribant tard, però que el dia de la inauguració li va passar de tot. Un esgotament sentit per tots els responsables, als quals encara els hi quedaven forces per ajudar amb les cadires, posar una taula...

El que semblava una tasca sense massa complicacions va tenir tota una col·lecció de petits entrebancs. Fotos ben penjades... que cauen perquè ha fallat la subjecció. Llocs on no hi ha prou il·luminació, funambulisme per aconseguir que les imatges, verticals, horitzontals i quadrades estiguessin a la mateixa paret sense destorbar-se.

Lloc per posar una foto que estigués més amunt del que arriba el braç del voluntari que la vol penjar. Carlos, de bona alçada, amb molt bon humor resolva les altures. **Martí Parés**, un altre soci veterà de la mateixa alçada, dient amb un somriure que li agradava tenir relleu...

Daniel Iglesias: *“Va ser molt bo que tot es va fer per voluntat, per gent de dins i de forma altruista. Ningú va cobrar res ni es va contractar gent de fora. I va ser una feina molt grossa. Va quedar un festival molt decent i es va fer per un grup de 30 persones. Mires festivals com el de Igualada i té a l'Ajuntament al darrera”.*

Martí Parés reflexiona sobre el futur: *“La propera vegada s’ha de preparar amb més temps i buscar més possibilitats fora, que no tot recaigui sobre els membres de Fotoclub. Treure recursos de diferents llocs. Lògicament, va haver-hi manca d’experiència. El Casino, la Biblioteca i el Centre Moral no solen fer exposicions d’aquest tipus. Per la edició de 2024, espero que es puguin posar banderoles a les entrades i més propaganda al carrer, que aporta gent. Amb la del Casal nostre, cada cap de setmana van entrar més d’un centenar de persones. Els cartells que es van fer no es veien. No sé si es que n’hi havien pocs o eren petits. Ens van dir que no es podien penjar a les parets perquè està prohibit. I com estava l’Ajuntament pel mig, va posar les seves condicions. Només donar-ho a mà, enganxar-ho a les botigues quan donguin permís, però no es pot enganxar al carrer ni als portals. Vam portar a les botigues i es va quedar sobre el taulell. A nivell de barri va haver poca informació”.*

Sobre la participació de la gent: *“Som cent socis, però que aportin idees son pocs, no passarem de 10. I així es difícil mantenir el ritme i l’animació. Ha de col·laborar més gent, però gent que sap coses. En Joan Coll sap molt de fer tràmits, i al final depens d’ell, i tampoc ha de ser així. Molts casals tenen un grup que fa aquestes feines per que viuen de subvencions. Als comissaris ens van dir que forméssim equips de dos o tres persones per fer-ho tot. Això volia dir en total 30 persones, d’on les traiem? Hi ha hagut gent que ha col·laborat molt, però no podien estar en tot. Hi ha tasques que necessiten una dedicació diferent. Quan s’arriba al muntatge, tot el demés ha d’estar solucionat”.*

Quim Surribas filosofa sobre la manera de ser del Fotoclub, la seva essència: *“Vaig ser president del Fotoclub quatre anys. Érem quatre amics, seiem al voltant d’una taula al fons de la sala i decidíem el que fos. I muntàvem exposicions. Per que crec que, més que els concursos, a les exposicions es allà on cadascú pot posar la seva idea i mostrar-la al públic”.*

Es el tarannà del fotògraf. *“Els que mirem el món per un forat, el de la càmera, ens agrada mostrar el que fem. I no cal un concurs, tothom que fa fotos les ha de poder mostrar. També és veritat que hi han fotògrafs que no son massa rigorosos. Jo no m’hauria atrevit mai a presentar una foto desenfocada. Jo crec que a les exposicions s’ha de tenir rigor. Artísticament pot ser més bona o no, però ha de tenir qualitat fotogràfica. Ha d’estar*

enfocada. O desenfocada per que ho has volgut, no per que has enfocat malament. I ha d'estar enquadrada. Ha de tenir uns mínims tècnics. L'expressió artística es innata en la persona, és quelcom que uns tenen i altres no tenim. Però la qualitat tècnica és necessària”.

Quim vol més compromís dels socis. “A títol privat per part dels socis. Demanar a la gent que faci projectes i que el executi. Les exposicions col·lectives estan molt bé. Però hi ha qui, si no fa exposicions col·lectives no fa res. Crec que hem de tenir projectes, plantejar-los des de zero i portar-los fins al final”.

Joan Masats valora molt tota la intervenció de Palo Alto: “Vam tenir la gran sort de Palo Alto. Necessitàvem un espai amb força. Un lloc amb nom i a més amb espai per poder lluir aquestes exposicions. Els espais que teníem, amb molt bona fe, eren edificis que ja estaven fets, era el que hi havia”.

“Jo havia tingut un despatx allà i coneixia el lloc i a la gent, vam començar a tenir reunions amb ells. Ells van veure que podien col·laborar molt amb nosaltres, per que també els hi anava bé. De una primera sala que es va parlar, al final vam tenir dues sales i el gran espai del jardí. Es va fer allà una inauguració, i també els vam deixar les exposicions una setmana més per la seva conveniència, per tenir les sales plenes pel cap de setmana d'espais oberts al Poblenou”.

I trasllats i muntatge, que no només és el contacte. **Joan Masats** va comentar que: “Jo he portat fotografia tota la vida i el **Jordi Casademont** porta l'escola, i ens encarregarem de que funcionin les exposicions i les xerrades. Eren moltes en molts

Dibuix: Blanca Binué

locals, i vam pensar que la única manera de que això funcionés era que hi hagués un comissari per cada exposició. I aquest, que s'espavili amb altres socis del club per muntar les exposicions. Nosaltres ja els direm quina exposició va. I Ells que s'espavilin per com s'ha de muntar, que estigui en contacte amb el del local, etc. Si no, no podem tirar endavant”.

El Centre Moral i el Casino l'Aliança, dues entitats amb força presència al barri, van cedir les seves instal·lacions per a dues exposicions. El Centre va omplir les seves parets amb les imatges més impactants dels cementiris històrics de Barcelona. Les imatges del segle passat, de **Jordi Reinoso**, van omplir de nostàlgia els espais del Casino.

Els casals del Poblenou, Ca l'Isidret Bac de Roda i el Casal de Barri van posar parets, ganxos, escales i llums direccionals. El grup de fotografia tridimensional Màgic3D va portar projectors, pantalles, ulleres de realitat augmentada... i van mostrar un món nou, un metavers, a tots els que van voler provar-ho, inclosa una senyora en cadira de rodes que va voltar per mig món... digital.

L'Eix Comercial del Poblenou també va tenir el seu protagonisme. Van escollir les imatges dels jardins històrics de la ciutat, les van imprimir i les van repartir per catorze botigues, que van incloure un codi QR perquè els seus clients votessin la que més els agradés i participessin en un sorteig per endur-se un premi en metàl·lic i una de les fotos exposades.

El Fotoclub va convidar el Càmera Club Sabadell, i aquest va portar una selecció de les seves millors imatges sota el títol col·lectiu *Una afició seriosa*. Aquestes van rebre a tothom que passés per la Biblioteca Manuel Arranz, a l'antiga seu de Can Saladrigas.

La Catalunya del Nord va estar representada pel Photoclub Prades-Conflent, que va omplir la sala gran del Casal del Poblenou amb imatges emotives del *Bosc sensible*, en una posada en escena original gràcies a la iniciativa de **Víctor Casanovas**.

A Palo Alto, els grans jardins demanaven grans imatges. I es van omplir amb una reproducció a gran escala de cada una de les exposicions del festival, amb un cartell amb el codi QR per trobar tota la informació.

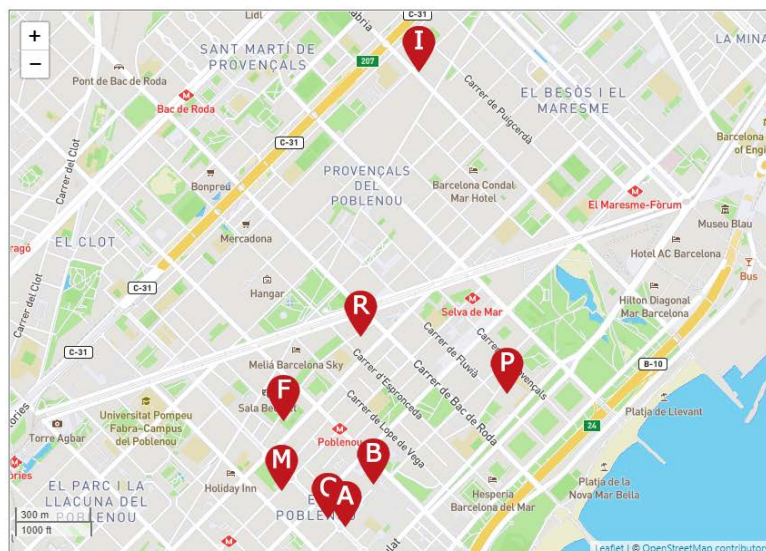
El grup Fotoclub de Whatsapp s'anava omplint de notes per escalfar motors.

Finalment comença el FotoFest Poblenou 2022

Les seus i les seves exposicions

Cap seu va cobrar per cedir els seus espais. **Jordi Modamio** recorda la conversa que va tenir el seu germà Xavier (president de Fotoclub i del festival) amb el regidor de districte per la mínima quantitat de la subvenció i alhora, pel tamany que, malgrat tot, tenia el FotoFest. *“Si haguessis hagut de pagar tots aquests locals, saps quan t’hauria costat?”* Jordi reflexiona en veu alta: *“Suposo que de 30.000€ no hauria baixat. Per posar un exemple: la sala on es va fer l’Assemblea, a la Biblioteca Manuel Arranz, ens va cobrar 45€ per tres hores. Ara imagina per quinze dies”.*

El plànol i les imatges de cadascuna de les seus del FotoFest i els seus continguts eren al web del festival, i es poden consultar a l’enllaç: <https://fotofest.cat/espais-seu/>

Mapa de seus del festival

- P Palo Alto
- C Casal Poblenou
- A L'Aliança del Poblenou
- M Centre Moral i Cultural
- B Biblioteca Poblenou
- F Centre Cívic Can Felipa
- R Casal Bac de Roda
- I Casal Ca l'Isidret

A més, 14 botigues de l'Eix Comercial participen en el festival. Veieu més avall el mapa.

Podeu trobar indicacions per a desplaçaments en transport públic a la pàgina de TMB

FotoFest també va contar amb les exposicions de dos fotoclubs convidats: El Càmera Club Sabadell, que va exposar a la Biblioteca Manuel Arranz, i el Photoclub Prades-Conflent, que va exposar al Casal de Barri del Poblenou.

Daniel Iglesias fa una ullada anàlitica: *“M’hauria agradat més expositors de fora del Fotoclub. Només van haver els de Prada de Conflent i els de Sabadell. Es cert que anàvem contra rellotge, però hagués estat bé més artistes, encara que no fossin famosos. Es podrien haver posat artistes que no son molt coneguts, encara que siguin professionals amb molta carrera”.*

Joan Coll valora els mèrits i apunta les coses a millorar: *“Personalment em va agradar molt la exposició d’en **Pepe Encinas**, i vaig trobar curiosa la del **Pierre Radisic**. La dels de Prada de Conflent em va deixar embadalit. M’agrada molt el paisatge, i els que van presentar i els colors que tenien va ser la que més em va agradar. La resta tenien una qualitat envejable i estaven dins dels canons. Potser el que em va faltar va ser documentació complementària a les exposicions. El*

problema es que no es podia tenir una persona a cada exposició i a totes les hores. La gent arribava a una exposició i veien fotos que els agradaven, però tampoc sabien seguir el fil del qué representa o del qué volia dir. Aquest buit veig que és comú a totes les exposicions”.

I explica el què: “Veus una foto i el peu diu “niños jugando en la calle”, ¿però quina es la motivació que va tenir aquell fotògraf? son les dades que expliquen els llibres de grans autors, però que dels petits no se sap mai. Agafes un llibre de Cartier Bresson, que m'agrada molt, en sóc molt fan, i saps la motivació que tenia, quina tècnica va utilitzar, que va fer mil fotos i només en va utilitzar una, els detalls que als que ens agrada la fotografia ens agrada conèixer. Si no coneixes a l'autor o no hi ha més informació, la cosa queda amb una fotografia penjada sense més, que et pot agradar o no, però que li falta informació. A les exposicions de pintura o de fotografia sempre he trobat a faltar aquesta part, que només es dóna en la presentació. Si no has pogut anar a la presentació, després tens davant de la foto un efecte de soledat, de no saber què ha motivat aquesta persona a fer la foto, què hi veia. No sé quan temps va invertir, no sé quan va trigar en ajuntar totes aquestes fotografies...

coses que com afeccionat a la fotografia t'agradaria conèixer. Està sense encant. Darrere de totes les fotos hauria d'haver-hi una història que ningú t'explica”.

Joan Coll

Quim Surribas

Quim Surribas va ser una de les persones encarregades dels llocs d'exposició: *“Em vaig encarregar de les relacions amb els diferents locals d'exposició, excepte Palo Alto. Era tema d'altres i ho van fer molt bé. Em vaig reunir amb els del Casino, el Centre Moral, l'Etcétera... després tot va quedar aturat per la pandèmia, i un cop passada, només va ser necessari reprendre els contactes”.*

I li hauria agradat ampliar les persones i llocs implicats: “Al carrer Marià Aguiló hi ha una galeria de fotografia. Potser hauríem d'haver contactat amb ells, a veure si els interessava”.

Un fet a destacar es que no va haver vandalisme a cap lloc. Quim ho remarca: “No va haver-hi vandalisme en cap exposició. Normalment no ens en trobem, mai hem tingut. I això de llençar pintura a un quadre per cridar l'atenció ho va inventar Dalí.

Quan ell va arribar a New York, no el coneixia ningú. Va convocar a la premsa a la porta d'uns grans magatzems i va llençar una banyera plena d'aigua contra l'aparador. Al dia següent tots els diaris parlaven d'ell. A nosaltres no ens cal".

Reflexionant després del festival, **Marga Pugés** comenta: "Em va plaure la motivació, implicació i cooperació del mateix Fotoclub, del Centre de Creació Palo Alto, de l'Equip 3D del Fotoclub, dels expositors, i de les entitats i comerços del barri. Em va sorprendre la qualitat de la majoria de les exposicions, actes i tallers. En quant a allò que es pot millorar, fora bo i em consta que així serà, organitzar el Fotofest amb prou temps, per construir unes bases comuns entre tots el que l'organitzen -què es pretén i com-, així com per poder donar una resposta relaxada als diferents inconvenients que vagin succeint. Així mateix, estaria bé, reduir el nombre d'exposicions i tallers per tal d'aglutinar esforços i no crear dispersió en els participants".

Marga Pugés

Exposicions Fotos Guanyadores i Boscos Encantats al Casal del Poblenou

El Casal del Poblenou va acollir la exposició de les fotos guanyadores dels concursos del Fotoclub Poblenou. En un altre espai, també va exposar les fotos del FotoClub de Prada de Conflent (Pirineus Orientals, França), un dels convidats al festival, que mostraven els Boscos Encantats, les imatges oníriques d'arbres, branques, fulles, boira.....

Exposició Fotos Guanyadores

El tríptic promocional explicava: *Aquesta trobada amb el bosc uneix el misteri, el que és sagrat i... la realitat. Mostrar la complexa teranyina d'emocions que sorgeixen en aquest món ombrívol, pletòric, inquiet... però també alertar sobre la fragilitat d'aquest ecosistema, pulmó del planeta.*

L'expo de les fotos guanyadores a la seu social del Fotoclub va quedar en mans de l' **Àngel Baiges**, que estava des del començament ficat a la creació del festival: *"Em van proposar portar la gestió de la expo del Casal del Poblenou, i vaig acceptar".* Tot anava força bé, fins que va arribar el moment de muntar la sala, *"¡I això que ja estàvem tips de muntar exposicions! En Carlos Mestrallet es va assabentar i em va dir ¡Eh, cuenta conmigo! I li vaig dir rient que ja comptava amb ell, que jo no tenia previst portar escala! També va venir el Marc Seriol i en un pim pam ho vam muntar tot. Després va venir en Joan Masats i va dir "mira, i si això ho posem així..." i sí, tenia raó, quedava millor, té bon ull. Perfecte, per això estem".*

Àngel Baiges

Àngel: *"Va quedar molt bé la exposició de Prades de Conflent, posada amb un entramat de cordes ideat pel Victor Casanovas, que ampliava el lloc d'exposició sense treure volum de la sala ni lluminositat".*

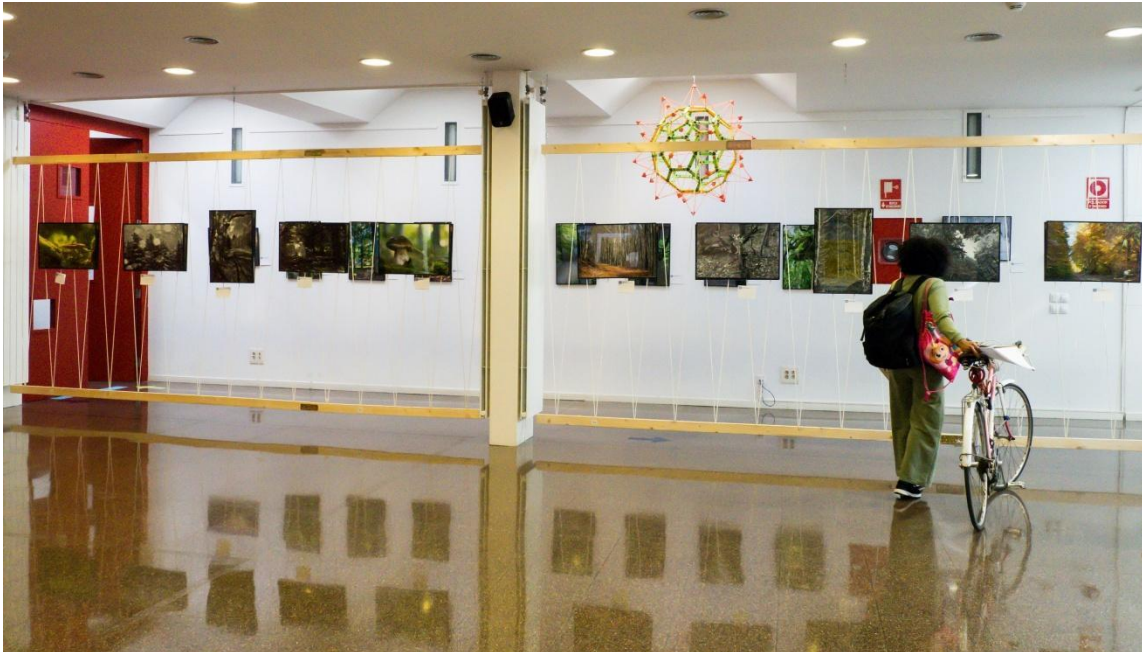

Martí Parés

Es una exposició molt especial per en **Martí Parés**, que va ser el seu comissari: *"Vaig ser el comissari de l'exposició de Prada de Conflent. Vam poder lligar-ho tot, encara que va ser una mica complicat. Al començament va parlar amb ells el Xavier. Quan m'ho van passar, els hi vaig enviar un escrit demanant el número de fotos, com els enviarien, si amb marc o sense, horitzontals o verticals, les mides que tindrien per calcular l'espai... Va resultar que serien 40 fotos de 40 x 60 i venien amb marc. Va ser curiós que jo els enviava una nota el dilluns al vespre i fins al dilluns següent no em contestaven, doncs era quan ells feien les seves reunions. També em va servir per agilitzar el meu francès, que el tenia rovellat".*

L'exposició de Prada de Conflent s'havia pensat per altres seus. Primer, per el Casal de Bac de Roda, però allà no hi cabia. També pel Casino l'Aliança, però també hi havia problemes d'espai. I en **Victor Casanovas** va dir que seria interessant que s'instal·lés al Casal del Poblenou, que a la fi, és la seu del Fotoclub. I a la sala gran.

Martí ho recorda amb un somriure divertit: *“Ell mateix va proposar un muntatge amb cordes i fustes. Tenia experiència en coses d’aquestes per que va tenir una botiga i feia els aparadors. Jo estava una mica escèptic, a més de que només quedava un mes, no havia temps per equivocar-se. Varem provar-ho al espai del Fotoclub, a un racó, per veure si aguantava. I com anava bé, varem fer-ho a la sala gran una setmana abans de la inauguració”.*

Exposició Boscos Encantats de Prades de Conflent

“Els de Prada van portar les fotos en un cotxe el dijous i s’inaugurava el divendres al vespre. Vam penjar el primer quadre directament d’una de les cordes i es va rrelliscar fins al terra, doncs per aquest sistema, pesaven massa. Al final els varem penjar de la fusta de dalt amb sedal de pescar que no es veia. Dos quadres, un per cada costat. Hi havia quatre bastidors i en cada un d’ells hi cabien quatre horitzontals i un vertical per cara, la resta van anar a la paret. I els paperets amb el nom de l’autor es van enganxar amb blu-tack”.

No es van acabar aquí les aventures amb els de Prada. Quedava lo de l’allotjament. I a Martí li va tocar la part dels diners: *“Teníem pressupost per paga’ls-hi una nit a dues persones que vinguessin a muntar, i en van venir deu. Els hi vaig dir en el meu millor francès que estava “désolé” però només podíem pagar dues persones. I la resta s’ho van haver de pagar ells mateixos. I després va tocar l’anècdota de la fonda, perquè pel protocol del Covid havien de donar un número de mòbil i els hi donaven una contrasenya per no tenir que tocar claus”.*

Carlos Mestrallet va ser un dels voluntaris que va participar en diverses instal·lacions: *“Als muntatges, unes vegades érem molta gent, altres menys. Ens va tocar muntar el passadís del Casal. Vaig estar amb Rut Terol i Àngel Baiges, lluitant per penjar les fotos a les parets. Vam demanar que vingués més gent, però tothom tenia compromisos, així que vam haver de posar-hi imaginació. Jo sóc alt, i em va tocar penjar les coses de dalt, i estava bé. Només havíem de pensar en que quedés*

bé, que es veiessin macos i que tinguessin una lògica, que no fos allò de “el meu primer”, sino que anàvem posant de mes en mes”.

Una vegada tot fet, algú va canviar d'idea. “Al dia següent van decidir canviar-ho tot. Van tenir el problema de com penjar-los, perquè per darrera son plans. Àngel Baiges i jo vam estar buscant alguna cosa per penjar-los i vam acabar a la ferreteria del carrer Llull, on vam aconseguir un ganxo. Ho vam provar amb un tros de suport que havia sobrat i quedava sòlid, no hi havia manera de desenganxar-lo. Decidit: Àngel Baiges, Rut Terol i jo els vam estar posant a totes les fotos. Quan anàvem per la meitat van començar a caure els primers. I vam aplicar el que ens havia proposat Jordi Casademont: gotetes de Loctite. Vam aconseguir que no caiguessin. I ens vam divertir molt!”.

Carlos Mestrallet

Jordi Casademont

Jordi Casademont té un comentari pels casals de barri: “Hem d'implicar més centres cívics pel proper Fotofest. Un d'ells es Can Gili Nou. Teniem molt bona perspectiva per exposar amb ells, però vam trigar en donar-los-hi resposta i ja estava la sala compromesa. També el de Diagonal Mar i la Biblioteca. La Biblioteca Manuel Arranz (Can Saladrigas), va ser un gran lloc i una bona exposició, però li va faltar publicitat”.

Exposicions Gran Format, Pepe Encinas i Pierre Radisic a Palo Alto

PALO ALTO

Va albergar, al jardí, una selecció, en gran format, d'una fotografia de cadascuna de les exposicions del Fotofest, amb un codi QR per localitzar les dades. I en dues naus, la exposició de **Pepe Encinas** “*L’ull que camina*” i la de **Pierre Radisic** “*Cossos celestes*”.

Exposició gran format al jardí de Palo Alto

Text del tríptic promocional: Exposició **Pierre Radisic**: “*Heavenly bodies*”. Va ser després de revelar les pel·lícules d’una sessió amb una model el cos de la qual estava cobert de pigues, quan els negatius se’m van aparèixer com cels nocturns estrellats. Exposició de **Pepe Encinas**: “*L’Ull que camina*”. Tendresa. Sobretot tendresa és el que evoquen la majoria d’aquestes fotografies. Perquè el fotògraf és respectuós amb la intimitat de les persones que retrata, solidari i tendre.

Exposicio Cossos celestes

Pierre Radisic

Palo Alto va ser la joia de la corona en quant a FotoFest. **Jordi Casademont** considera que es van trobar dues necessitats: “*Fundació Palo Alto feia temps que no tenia cap projecte d’envergadura, i una fundació no pot guanyar diners a final d’any. I nosaltres no teníem diners i sí teníem ganes i projecte. I ha estat un “matrimoni” perfecte*”.

Palo Alto es un recinte de l’Ajuntament, una antiga fàbrica. Havia cedit un 80% a la Fundació Palo Alto durant 25 anys. L’any passat els hi va caducar i l’Ajuntament va voler canviar les condicions, i la Fundació els hi va dir que no li sortien els comptes, que hi ha centenars de treballadors i que perillaven les empreses, que haurien de tancar. Al final han arribat a un acord: la Fundació continua durant uns anys més, però amb una mica menys de terreny.

La persona encarregada de la comunicació a la Fundació es l'**Albert Martínez**. Si troba molt a gust en el jardí mentre recorda els primers passos de la col·laboració per crear FotoFest: *“Va començar per una visita d'en Xavier Modamio i de l'equip de Fotoclub Poblenou per veure si la Fundació els hi podia ajudar a realitzar el projecte que ells tenien en ment. No disposaven de suports econòmics ni institucionals. Els hi vam dir que sí, que els podíem fer una cessió de l'espai perquè, com Fundació, donem acollida a projectes culturals i creatius, i donem preferència als vinculats al territori, es a dir, Districte Sant Martí i Poblenou”.*

Van començar les reunions de treball, *“I el que al començament anava a ser només una exposició, va acabar amb dues exposicions, dues naus, i força fotògrafs en l'exterior, amb fotografies de gran format en els jardins. Era un dels temes que ens agradava, que la gent pogués entrar en els jardins i pogués gaudir del que es la fotografia de gran format, per que té més impacte”.*

Les dues naus que van acollir al **Pepe Encinas** i al **Pierre Radisic** van ser un treball també de la pròpia Fundació, *“per que així també vam donar suport al FotoFest. Radisic tenia tota una exposició feta, ja emmarcada, que ens va facilitar molt tota la feina, perquè només havíem de buscar l'ubicació i utilitzar l'espai. I nosaltres ens vam involucrar totalment en la producció, per que Fotoclub tampoc disposava d'un fons com per poder fer fotografia en gran format. Per la de Pepe Encinas vam fer la reproducció fotogràfica de tot el que es va exposar”.*

Pepe Encinas

Exposició L'Ull que camina

Van concretar els detalls i van anar a buscar les obres en **Xavier Larrosa** i en **Xavier Modamio** amb la seva furgoneta. I van negociar amb Palo Alto la disposició de les lones que anaven amb l'exposició. Larrosa recorda que: *“Aquesta exposició també portava unes grans lones publicitàries i el Pierre va insistir molt en que també*

formaven part de l'exposició. I al costat de la de cada model hi havia una reproducció del negatiu per que es veiés clarament la constel·lació perfilada. Va trigar uns anys en fer-ho tot. Les lones eren importants perquè hi havien les constel·lacions que després es veien als cossos de les models. Estaven muntades sobre bastidors d'una exposició anterior que també tenia ell. Va ser molt senzill”.

Era una exposició molt pensada, i molt elaborada: *“Les imatges originals eren analògiques, les va fer l'any 1995 i la qualitat era excel·lent, es nota en la nitidesa que tenen en la positivació i ampliació. I en el material en el que hi son impreses. No es paper, es un material rígid preparat per durar. I els marcs eren d'alumini. Tot està pensat per durar molts anys”.*

Xavier Larrosa

Xavier Larrosa creu que a Pierre l'hi va agradar molt com va quedar, tot i que *“no es un home molt expressiu i no parla massa amb públic, però en grup petit es confia més, té cops d'humor i és tot un personatge. Crec que es va sentir molt satisfet de que la inauguració del FotoFest es fes a la sala on estava la seva exposició i a més amb la quantitat de gent que va assistir-hi. Crec que la sala va quedar molt bé, i l'exposició lluïa molt amb tant d'espai”.*

“Les obres d'art també han d'estar protegides. I Pierre va demanar una assegurança per les seves, valorades en 3.000€ cadascuna. Es va comunicar a Palo Alto i ells van fer tota la gestió, per que l'espai es seu, nosaltres en aquest punt feiem d'intermediaris”.

El desmuntatge va ser tan fàcil com el muntatge, i ho van fer **Jordi Casademont** i **Xavier Modamio**, amb la seva furgoneta. **Xavier Larrosa** no va poder participar, i diu que amb Pierre té pendent una llarga conversa per parlar de tot això.

Albert Martínez comenta que aquesta col·laboració puntual va ser l'inici d'un camí de llarg recorregut: *“Per nosaltres va ser un punt d'inici per col·laborar amb Fotoclub Poblenou, que pensin que l'espai de Palo Alto està a la seva disposició per més edicions de FotoFest. La programació que es va fer en paral·lel va ser molt positiva, per que tant la gent de Fotoclub com del barri o ciutadans d'arreu podien accedir a trobades professionals. Trobem molt positiu poder donar visibilitat tant als fotògrafs professionals com als novells o emergents, que també s'ha de treballar. Nosaltres, com Fundació, volem també donar visibilitat a artistes emergents o gent que no té tan fàcil arribar a fer una exposició. Son la gent que va omplir les exposicions de gran format dels Jardins”.*

Albert Martínez

Va ser una sorpresa la bona acollida de públic que van tenir els tallers tècnics: *“Respecte als tallers, les xerrades i les trobades, quan vam parlar sempre sabíem*

que si fèiem “fotografia de viatges” això funcionaria molt bé i atrauria un públic molt més general. I resulta que també els taller més professionals, com il·luminació, van funcionar molt bé, van haver tallers amb cinquanta i seixanta persones, quan les previsions més optimistes eren de 25 persones”.

Es un espai especial en molts sentits. *“Palo Alto es un espai públic des de fa 30 anys, era una fàbrica de 1856. Ha tingut tots els processos de canvi i ara s’ha iniciat una nova etapa i volem que es noti molt que està obert a tothom. Tenim 17 empreses a dins i 250 treballadors”.*

Jordi Modamio valora molt l’actitud i el resultat: *“Palo Alto és va implicar molt, i també va aconseguir que es veiés que es un espai obert al barri. Ens van dir que quan convoquen una xerrada consideraven un èxit que hi hagués 20 persones de públic, i nosaltres normalment en teníem 50. I els del districte també van quedar molt contents, i la feina feta es nota”.*

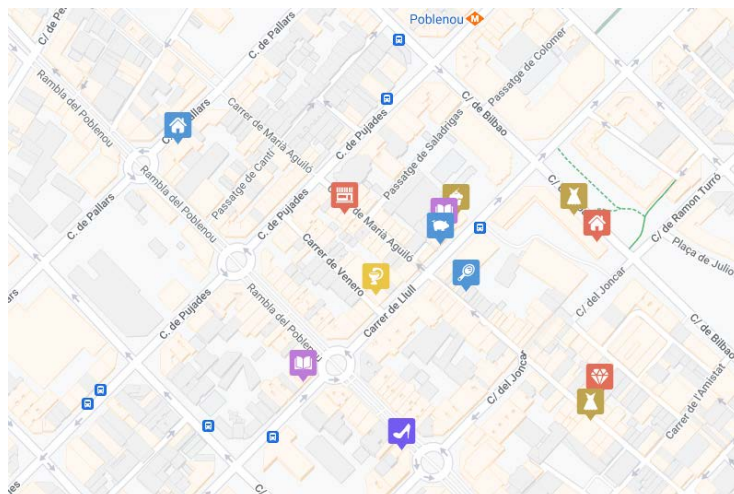
Quim Surribas valora molt el pes de Palo Alto a tot el festival: *“Palo Alto ens va ajudar molt, però també ens va condicionar. Van voler una presentació per ells sols, les fotos les van tenir més dies quan ja s’havia clausurat el festival. Van voler fer notar Palo Alto, donar-li realç. Realment, ens va anar molt bé, ens van facilitar moltes coses”.*

Jordi Modamio amb Tomi Socies

Exposició Jardins Històrics a l'Eix Comercial del Poblenou

Catorze botigues van albergar diverses imatges dels Jardins Històrics de Barcelona

BELLESA I COSMÈTICA

Isidro Cosmetic Shop

FARMÀCIES

Farmàcia Marina Oriol - Gemma Puigventós

ROBA DE LA LLAR

Carmen decoración

SABATERIA

Calçats Villarroya

BIJUTERIA

MAD BARCELONA

FLEQUES

Fleca El Teu Pa

LLIBRERIA

La Petita
Llibreria Etcètera

SUPERMERCAT

Makkeroni gastronomia italiana

EQUIPAMENT CUINA

Teixidó Taula i Cuina

FLORISTERIA - JARDINERIA

Ikebana poblenou

MODA

Aimada
Ocre

XARCUTERIA

Guinot de Tota Confiança

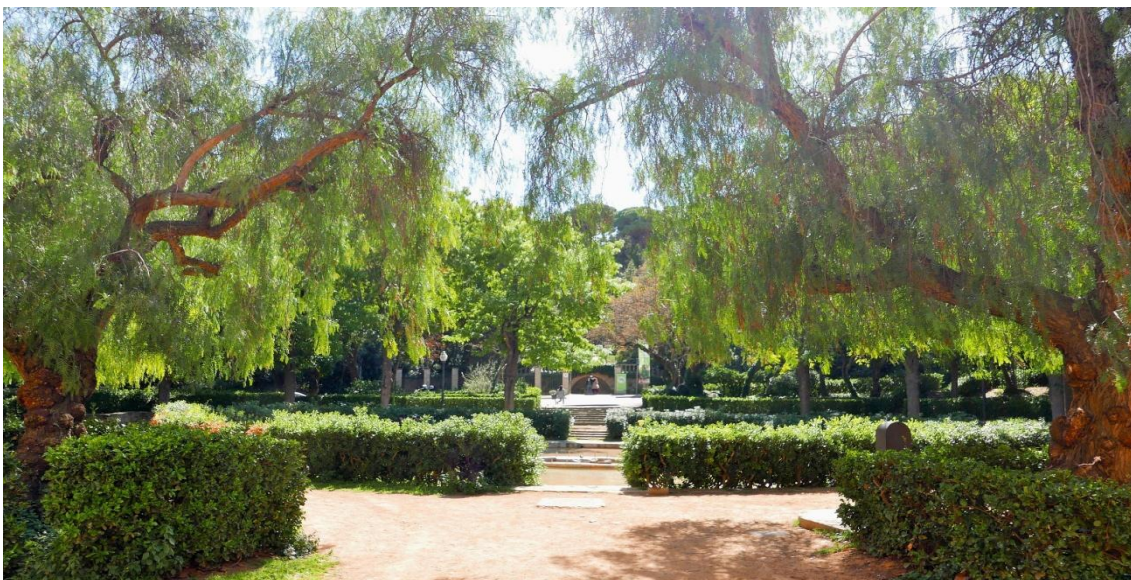

Xavier Modamio

es va fer un concurs de “adivina on és”. També va tenir èxit. Els vam parlar del projecte FotoFest i van dir que volien participar”.

Jordi Casademont va comentar que, al ser catorze botigues, van haver diverses actituds, però que en conjunt ha servit per tenir visibilitat, i que en la pròxima edició s’ha de potenciar.

Un dels responsables de la relació amb l’Eix va ser **Jaume Mediavilla**. Relacionar-se amb ells va ser fluid doncs tenien un grup de whatsapp i anava força bé. La complicació va arribar després: *“Vam prendre mides a tot arreu per saber quines imatges podrien anar a cada lloc, encara que hi havia botigues que no acabaven de col·laborar. Després de definir les mides, l’impressió la van fer ells. Van quedar molt petites, però és la mida que ells volien. Haurien d’haver estat el doble de gran. Eren 30x40 i haurien d’haver estat 60x40.”*

Jardins del Teatre Grec

Les botigues també es van encarregar de crear un codi QR, per que van organitzar un concurs i els seus clients havien de votar amb aquest codi. I algun problema afegit: *“Va haver-hi algunes botigues que no ens van deixar col·locar les imatges,*

que van dir que ho farien ells i no ho van fer. Al final nosaltres vam muntar vuit botigues de les catorze que participaven al FotoFest”

L'Eix es va encarregar de tot el que els concernia. Se'ls hi va mostrar una selecció de fotografies, van escollir les que volien i ells mateixos les van portar a imprimir on s van decidir. Fotoclub els hi va indicar un bon lloc per imprimir amb qualitat, i ells van apostar pel que havien escollit, amb una mida més petita, una qualitat més ajustada i un preu més econòmic.

Xavier explica: *“van decidir quines fotos, en quin local, i on s'exposava, després es van quedar les fotos. Ja els havíem dit que amb les circumstàncies que teniem, s'haurien d'organitzar ells mateixos. Els hi vam entregar les fotos en format digital (ja escollides per nosaltres) i la resta ho van decidir ells. Vam ajudar puntualment a penjar alguna cosa. Dins del FotoFest, aquesta part va quedar la més “feble”, però només per que hi havia moltes més coses”.*

Jaume Mediavilla

Carlos Mestrallet va formar part de l'equip que penjava fotografies: *“Vam penjar les fotos de moltes botigues. Jaume Mediavilla va organitzar un grupet de cinc persones en el que jo hi era. Vam agafar unes caixes amb fotos i vam començar per les botigues més properes a la seu del Fotoclub, a la Rambla del Poblenou. Algunes eren tancades, ho recollia la botiga del costat i ja li donaria. Altres deien que ho penjarien ells, altres ens deixaven penjar-les a nosaltres. Unes anaven amb fil, altres clavades a la paret, altres només recolçades. Unes botigues col·laboradores, altres amb això de “Huy!, no sé, això és de l'encarregat, ara no hi es, torni vostè demà...” I això que estava parlat amb ells i estava tot acordat. Al final va acabar bé, però va haver-hi gent de tot” Tots ens enteníem bé, anàvem ràpid, acabàvem un paquet de fotos i agafàvem un altre per penjar... va estar molt bé”.*

Àngel Baiges lamenta que el resultat no fos tan gran com podia haver estat: *“Abans s'havia fet una exposició dels racons del Poblenou, i les fotos eren grans, es van posar a l'aparador i es veien des del carrer. Però ara van fer fotos petites i ficades a un racó al fons dels locals, que no es veien. Tot i que van fer un concurs, amb una clau QR per votar la millor foto”.*

Exposició: Una Afició Seriosa a la Biblioteca Manuel Arranz

A una sala de la planta baixa es va col·locar l'Exposició de Càmera Club Sabadell titulada *Una Afició Seriosa*.

Exposició Una Afició Seriosa

El tríptic promocional reflectia el sentir dels socis d'aquell club: *Les fotografies que exposarem potser no podran reflectir la trajectòria de quasi setanta-cinc anys d'història del nostre club. Volen ser foto fixa d'un instant de la trajectòria de l'entitat.*

Miguel Martínez

El comissari de l'exposició va ser **Miguel Martínez**, que coneix molt el Càmera Club Sabadell. Ell comentava: *"En realitat, la funció del comissari ha estat "posar filferros i portar caixes". M'hauria agradat més una tasca de transmetre informació, encarregar-me de tota l'exposició, coordinar, acompanyar a visites senyalades... però tot es va complicar perquè l'accés a l'exposició no estava assenyalat des de l'exterior, ningú sabia que era allà".*

Miguel aposta per les exposicions temàtiques: *"Vaig proposar que es facin col·leccions temàtiques, alguna cosa que el comissari pugui transmetre en una visita guiada. Els socis del Club Sabadell van enviar una foto cadascun, però no hi havia una temàtica comú ni tampoc deien quina tècnica havien fet servir. Si hi hagués hagut informació, es*

podrien haver fet visites guiades molt concretes en el temps: tal dia a tal hora, com fan els museus".

Muntant la exposició de *Una Afició Seriosa*

Exposició Cementiris de Barcelona al Centre Moral i Cultural

Va albergar la col·lecció d'imatges dels Cementiris de Barcelona, i el seu responsable va ser **Quim Surribas**.

Exposició Cementiris de Barcelona

Quim Surribas comenta la seva tasca: *“Al final vaig ser comissari del Centre Moral. I quan al final ja van decidir quina exposició anava (per que va canviar varies vegades), el Centre va donar totes les facilitats. Fins i tot, em van donar les claus i el codi de l'alarma per que anés el cap de setmana a obrir. La condició era que anés jo*

sol, per qüestions de seguretat. També és cert que soc soci del Centre Moral i a la junta tinc uns quants coneguts”.

La seva feina tenia un detall afegit: “Al Centre l'exposició va ser molt complicada per que les fotos queien. Cada dia em trobava dos o tres fotos a terra. I s'havien de tornar a muntar i vigilar que no s'espalllessin. Anava cada dia a primera hora, arreglava les caigudes i creuava els dits per que al dia següent només fossin dues fotos caigudes. I al final va anar força bé, en total van passar per l'exposició quasi 200 persones”.

El Centre Moral va tenir problemes d'horari. **Jordi Casademont** valora la presència de **Quim Surribas** en el Centre: *“Hi era gairebé cada dia i obria la porta, ji penjava les fotos caigudes!...”.*

Quim Surribas

Quim coneix el problema: “Van haver-hi problemes d'horari per que el Centre està hiper-utilitzat. Tots els racons, totes les sales, inclosa la que tenia l'exposició, a la tarda tenia activitats: entre les 5 de la tarda i les 9 de la nit no es podia veure l'exposició, per que estaven fent teatre, dansa infantil, etc., coses de la seva programació setmanal d'activitats. I ens van deixar aquesta sala per que no en tenien cap altre. Ens van deixar uns plafons per penjar les fotos i ells mateixos van posar unes fustes als panells per que hi cabessin més fotos. Això sí, el cap de setmana estava obert perquè jo obria. Dissabte tot el dia i diumenge matí”.

Muntant la exposició de Cementiris de Barcelona

Exposició Jordi Reinoso al Casino L'Aliança del Poblenou

El tríptic promocional deia: *“Imatges del segle passat”*. *Imatges del barri de la Ribera i de l'Antic Poblenou abans de la transformació olímpica, així com personatges coneguts i anònims d'aquella època.*

Exposició Jordi Reinoso

Xavier Modamio

Al Casino l'Aliança, comissariat per **Xavier Modamio**, el problema va ser un altre. Segons **Jordi Casademont**: *“No hi vam pensar que tindria un horari tan curt. Si no, haguéssim pactat que cada dia de 5 a 7 del vespre hi hauria una persona. Però pensàvem que estaria obert com el nostre casal, i no. De fet, no es que estigués tancat, sinó que havies de trucar al timbre. I quan vas a veure una exposició i la porta està tancada, no se t'acudeix tocar al timbre, penses que està tancat, i ja està”*

Àngel Baiges té la mateixa opinió: *“Era una pena per que les fotos eren d'en Reinoso, i eren molt maques. Reinoso era del barri, eren fotos que guardava el fill”*.

Es un comentari que es repeteix. **Miguel Martínez** afegeix que *“Vaig voler portar amics, però el dia per excel·lència per passejar per exposicions es el diumenge i estava tancat”*.

Quim Surribas comenta: *“Jo havia proposat l'exposició de **Jordi Reinoso** per que se li fes un homenatge per que el vaig conèixer personalment, igual que conec al seu fill Jordi. Eren amics dels meus pares. I a més, la seva filla anava a classe amb la meua. I quan es va parlar del FotoFest, vaig pensar en fer-li un homenatge a aquest fotògraf del Poblenou, que havia guanyat premis nacionals de fotografia.”*

Quim aprofita per explicar una anècdota: *“Reinoso pare col·leccionava segells. I quan considerava que ja valien prou, els venia i es comprava una càmera. I tornava a començar una col·lecció per comprar-se una altre càmera”*.

Muntant la exposició de Jordi Reinoso

Exposició Fotografia 3D a Can Felipa

L'espai de Can Felipa va acollir les activitats de les imatges en 3D a càrrec **d'Enric Riera** el responsable de la secció Màgic 3D del Fotoclub Poblenou

Xavier Modamio comenta que *“Amb Can Felipa va haver-hi un malentés que, afortunadament, es va solventar. Fotoclub havia pactat l'espai i l'exposició. La junta de Can Felipa va canviar i la nova no volia acceptar res de l'antiga. I ho van dir a quinze dies de l'inauguració. Corredisses, parlaments, xerrades... i es va poder fer l'exposició, encara que no en les condicions que s'havien compromès prèviament”*.

Exposició en 3D

En aquesta exposició del FotoFest, vam poder veure diversos d'aquests sistemes i equipament per visualitzar aquests efectes en 3D. I també vam poder experimentar la realitat virtual interactiva amb visors d'última generació.

A la sala d'exposició s'ha fet un col·loqui sobre el metavers, amb demostració de la realitat virtual interactiva i col·laborativa. També vam veure dues sessions de projecció a la sala d'actes de Can Felipa, amb Introducció al 3D, demostracions i tràilers 3D comercials i de reproduccions en 3D com, la Boqueria, Salvem el mar, Estereoscopistes mundials, Charlie Chaplin en 3D. Baixant a la mina, Marilyn i altres.

Visionat en 3D

Exposició La Meva Millor Foto de l'Any al Casal Ca l'Isidret

El tríptic anunciava una exposició amb les millors fotos de l'any del socis del Fotoclub a carrec d'en Natxo López.

Aquesta exposició va quedar un xic allunyada de la resta de les seues. Va costar més que la gent hi anés i va ser una llàstima donat que eren fotos que els socis del Fotoclub que exposaven consideraven que eren les seves millors fotos del any com així ho recull el títol.

Exposició Fotos d'Alumnes al Casal Bac de Roda

El lloc es va dedicar a l'exposició dels alumnes de primer nivell, els nous fotògrafs. El responsable de la exposició a Bac de Roda va ser **Jordi Modamio**. Va ser una activitat molt moguda des del començament: *“Es van canviar tres vegades les fotos a exposar per que quan una estava decidida, resulta que havia d'anar a un altre lloc, després que aquest no va aquí, s'ha de posar allí... Sort que son una gent molt agradable, ho faciliten tot”*.

Inauguració i Presentació

El divendres quatre de novembre del 2022 es va fer la sessió d'inauguració a les 19 hores a la seu del Fotoclub Poblenou, dins del Casal Poblenou. **Daniel Iglesias** va fer un article sota el títol *¡En Marxa!* El seu contingut reflexa l'ànim col·lectiu:

Després d'anys d'esperar, mesos de cercar, setmanes d'organitzar i dies de muntar, per fi va arribar el moment de posar en marxa el primer FotoFest Poblenou de la història. Invitacions a dojo, cartells i tríptics arreu, *mailings* a tort i a dret, publicacions a les xarxes, insercions a les agendes i qui (per sort!) podia, fent servir contactes a la premsa, tot per tenir a tothom amb nosaltres.

Per accedir a l'indret on es desenvoluparia l'acte hom havia de travessar el pòrtic que convidava a deixar la Rambla i endinsar-se en terreny desconegut. Qui s'atrevia a fer aquest pas, podia fer de cap a fi un enlluernador passatge, gaudint del delit de les grans obres guanyadores dels disputats concursos del Fotoclub durant la darrera temporada de competicions. I, després, accedia, per fi, al gran saló cerimonial.

Membres del Photoclub Prades-Conflent

L'entorn estava decorat amb les esplèndides imatges dels arbres i boscos que havia aportat el Photoclub Prades-Conflent. Estaven atrapades en una geomètrica teranyina, teixida amb mestria per mans expertes, que era, de per si, digna d'admirar. La gent voltava per l'espai, per davant, per darrere, fins a somiar estar en un veritable bosc ancestral.

Inauguració Fotofest

Encara sense temps d'admirar les obres exposades, vam veure, com sortit de la profunditat del bosc, algú que se situava al centre del recinte i ens cridava l'atenció. Era en Víctor Casanovas, exercint de mestre de cerimònies, que donava la benvinguda al centenar de persones congregades per a tan magnífic esdeveniment.

Inauguració Fotofest

En Víctor va donar la paraula al nostre president Xavier Modamio, que, abillat amb el vestit de les grans ocasions, va relatar els durs treballs que tothom havia hagut de superar per arribar a aquest dia. Però el dia havia arribat i tot estava a lloc, ara només calia gaudir de la feina feta. I va cedir la paraula a una altra personalitat.

Vingut des del cor del districte de Sant Martí, en una de les poques vegades que podia ser vist, va fer acte de presència el regidor David Escudé. Tothom va guardar un silenci absolut per no perdre's una sola de les seves paraules. I ell va agrair a tothom la feina feta i va prometre benaventurances per al Fotoclub, perquè havia demostrat perseverança i eficiència.

I l'alegria va recórrer el saló. I es va oferir a tothom a beure dels calzes cristal·lins, la poció bombollejant que els druides del grup havien portat especialment per a l'ocasió. I tothom es va felicitar de tanta benaurança. I tothom va pensar en les dues setmanes de festa que teníem per endavant. I els ulls centellejaven amb la sola idea.

El FotoFest havia començat!

David Escudé

Xavier Modamio recorda la inauguració al Casal i les incidències del moment: *“La inauguració al Casal va ser multitudinària. Jo vaig voler fer un time-lapse, vaig portar la meua càmera i la vaig posar de tal manera que es veiés a la gent i de resquitllada als oradors. I no hi vaig pensar més i vaig demanar als que havien col·laborat a crear el Fotofest que es posessin al meu costat perquè jo només sóc el seu representant. I es van posar tots... davant de la càmera. Només es van gravar esquenas. No vaig poder fer el time-lapse. I com tothom veia la meua càmera, ningú més va gravar”.*

*“Va venir el regidor **David Escudé**, estava al meu costat a la inauguració, vam xerrar de forma distesa i en veu baixa em va dir: “¡H****, quanta gent!”. Ell pensava que seriem quatre arpegadets, que hi hauria unes 30 persones. Érem més de cent”.*

El dimarts vuit de novembre tothom estava convocat a les 7 del vespre a la presentació de l'altra gran lloc del festival, la seu de Palo Alto, un antic recinte fabril que s'havia dedicat al món tèxtil sota el nom de Fabrica Gal i Puigsech, i que des de 1989 es dedica a la promoció cultural, fotografia, disseny, arquitectura, pintura i escultura.

Xavier Modamio: *“Al migdia em va trucar el secretari del David Escudé. Que estaven molt interessats en la presentació de Palo Alto però no podien acudir a les 7 per que tenien una trobada amb la coordinació de barri. I ens van demanar que els rebéssim a les 5 de la tarda i els acompanyéssim. Cap problema. A les 5 de la tarda es van presentar el David, el seu secretari i tres persones més. Hi erem el Joan Masats, Jordi Casademont, Victor Casanova i jo mateix del Fotoclub, a més de Albert Martínez i Daniel Romeo Lorenzo, de Palo Alto. Tots ells van venir expressament a veure l'exposició. I no hi havia focus, ni periodistes ni res, ni van venir a fer-se la foto. Van venir a veure el que havia exposat”.*

Jordi Casademont també recorda aquest moment i la impressió que va causar en els de Palo Alto: *“Primer, els va impactar que vingués el Regidor a la nostra inauguració. Després, que volgués veure les obres abans de la presentació, sense fotògrafs ni públic. I la última, que tot el que vam fer allà sempre va estar ple de gent”.*

En els comentaris posteriors a la visita, tant l'Albert com el Daniel estaven impressionats per que el Regidor no havia anat mai a veure'ls. I després de la inauguració, tots dos comentaven admirats la quantitat de visitants que rebien cada dia.

Xavier: *“La idea de posar fotos grandíssimes als jardins de Palo Alto va ser un gran encert. I darrera de l'èxit obtingut, ens han ofert l'espai per altres ocasions. Una de les coses que més em va sorprendre es la gran col·laboració que va haver-hi per part de Palo Alto en tots els àmbits. Esperàvem una mica, mai tot el que van aportar”.*

Al grup de Whatsapp del Fotoclub es va anunciar la inauguració, i al web es va posar l'article corresponent:

El vespre del dimarts 8 de novembre va tenir una cita important marcada. A les 19 hores s'inaugurava una de les grans seus del FotoFest Poblenou, l'esdeveniment que va omplir de fotografies tot el districte barceloní de Sant Martí. Més de cent persones es van trobar a les naus de Palo Alto per escoltar les paraules de Daniel Romeu,

Albert Martínez

director de la Fundació Palo Alto i de Xavier Modamio com a president del Fotoclub Poblenou. Tots dos obrien oficialment les exposicions de Pepe Encinas (*L'ull que camina*) i Pierre Radisic (*Heavenly bodies, Cossos celestes*), a més de l'homenatge a Jordi Reinoso i les seves *Imatges del segle passat*.

Pepe Encinas va comentar amb molt bon humor les incidències de la seva exposició, els secrets de "màster en matemàtiques" que va demostrar Albert Martínez, de la Fundació Palo Alto, per poder encabir totes les fotos de totes les mides i que quedessin bé a la vista, i fins i tot haver col·locat bancs per que la gent pogués veure amb paciència les imatges.

Va comentar que va escollir obres en blanc i negre per que reflectien els seus començaments a Tele/eXpress, aquelles primeres mirades a la Barcelona que l'envoltava.

Amb bon humor va explicar que continua sortint a caminar amb la càmera i quan veu un aparador o un graffiti motivador, es posa al davant fins que passa la persona que compona l'escena i la fa interessant. Es el seu *ull que camina*. I va fer seva aquella dita de que "*es mejor pedir perdón que pedir permiso*". Normalment la gent "capturada" no se li ha molestat, i si fos el cas, va assegurar que esborra la foto sense més problema.

Pierre Radisic, amb un discurs molt més intimista, va comentar el seu projecte de constel·lacions. Fa temps va descobrir, revelant fotografies analògiques, que les pigues de la pell d'algunes models semblaven constel·lacions d'estels. D'aquí a esbrinar quantes hi han al cel, quines formes tenen i buscar, en la pell de molta gent, tot l'univers que es veu al cel. Va trobar-les totes (son 89) i va crear un projecte amb el paral·lelisme del cel i la pell, del macrocosmos llunyà i el microcosmos tan proper. I ara exposa aquestes imatges en blanc i negre i en negatiu, on es més clara la forma de la constel·lació.

Enric Riera, de foto 3D

Xavier Modamio també va esmentar les imatges en gran format que s'acomodaven per tots els racons del jardí. Eren una mostra de les diferents exposicions als diferents llocs del festival, i va recordar que al peu de cadascuna hi ha un símbol QR que permet llegir tota la informació al mòbil i trobar el camí per arribar-hi.

Entre els assistents, cares conegudes del món de la fotografia de premsa, amics i molta gent disposada a gaudir dels centenars de fotografies exposades que esperaven les seves mirades. Voltant entre tots, molts fotògrafs del Fotoclub capturant tots els moments des de

tots els angles, i creant el testimoni gràfic de la inauguració. Amb grans brindis de cava, cervesa i aigua fresca, tothom va posar-li un somriure al primer vespre del FotoFest a la seu de Palo Alto.

Presentació a Palo Alto.

Les xerrades, els tallers i altres activitats

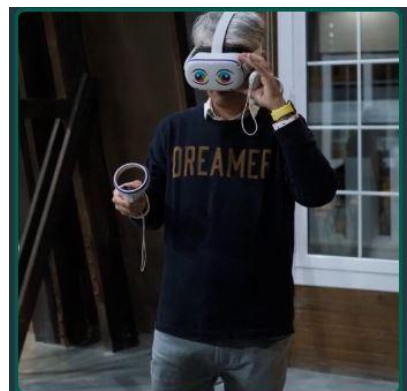
A WhatsApp hi ha un grup de socis del Fotoclub Poblenou, que rebien puntualment l'avís de les activitats del festival. A les xarxes socials del FotoFest també es posava la notícia. El web s'anava omplint d'informació, referències i cròniques de cada esdeveniment, tant per informació per a qui no hagués pogut anar, com per deixar constància del que s'havia fet.

Xerrada: El metavers o meta-univers

Hola. Demà dilluns 14 Fotofest es posarà en 3D. A la sala d'actes de Can Felipa, la associació Magic 3D projectarà vídeos i tràilers comercials (Salvem el Mar, la Boqueria) en 3D, el sistema que ens apropa a les tres dimensions del món real. Després, i amb una bona explicació pel mig, hi hauran demostracions i divertiments amb les ulleres de realitat virtual Oculus. Ja sabeu: per veure un altre món sense sortir d'aquest, demà dilluns a les 11 hores a Can Felipa, Plaça J.M.Huertas Claveria, 1, al Poblenou. ¡Ens veiem! ¡En 3D!

9:47 ✓

El dilluns 7 de novembre FotoFest es va trobar de ple en el Metavers. Raül Soriano va explicar els conceptes que van néixer a començament del segle XXI i que ara ja són part del nostre dia a dia. Mòns virtuals, interaccions, relacions comercials... i també històries de productes per que tothom sigui conscient de l'origen del que consumeix. I de les possibilitats que té tot un Metavers! Aquest es l'enllaç a l'article de Neus Sánchez sobre la xerrada, dins de les Cròniques del FotoFest: <https://fotofest.cat/croniques/el-metavers-o-meta-univers-2/>

13:05 ✓

Raül Soriano

La paraula “metavers” ve a significar més enllà de l’univers o gran univers, per tant, ja tenim la grandària del tema del que parlem.

Cap a l’any 2000 encara no sabíem ben bé que era el web i que ens oferia, però una vegada passats els anys tots saben de què parlem; doncs amb el metavers podria ser el mateix, les estructures són les mateixes i les estratègies similars.

El món d’internet es fonamenta en quatre pilars: Jocs, xarxes socials, marques comercials i tecnologia.

Tot ha evolucionat des d’aquells anys 2000, però el pilar tecnològic és el gran guanyador, ara ja és realitat el 5G i els jocs s’han imposat a la xarxa (Fortnite, The Legend of Dragoon...) és en el que la majoria de joves utilitzen en el seu esbarjo.

Les xarxes socials les coneixem prou bé, les hem fet servir per a la promoció i distribució del nostre festival de fotografia FotoFest i sabem de la seva potència.

Perquè tot això funcioni es necessiten les marques comercials que amb els seus diners fan possible el miracle.

Un exemple que ens va posar el Raul, per resumir l’avançament, és la marca Nespresso; tots la coneixem (no sabíem res de càpsules l’any 2000), i ara a través del seu codi de barres es pot anar al metavers i veure com es desenvolupa el cafè als seus llocs d’origen, interactuar, sortir-entrar.

Un món on avança la tecnologia, les marques veuen l’oportunitat de negoci, les xarxes fan la seva feina i els jocs (perquè sempre serem nens) ens engresquen. JUGUES?

Crònica de Neus Sánchez

Qué es el 3D en paraules de Carles Enric Moner:

La Secció 3D del FOToclub Poblenou, formada per membres de Màgic 3D es l'encarregada de promocionar l'imatge binocular, estéreo, tridimensional o, darrerament dita 3d, amb projeccions, exposicions, tallers i altres maneres de visionar aquest tipus d'imatges.

Els Ciclops no podien veure en relleu, perquè només tenien un ull. Nosaltres en tenim dos, i no sempre els utilitzem adequadament. Cal recuperar la visió tridimensional.

La Secció 3D doncs, es proposa no només donar a conèixer les tècniques existents per veure en relleu, fins i tot les abandonades, i, en tot cas, posar a disposició del públic en general les nombroses imatges que varen fer els nostres avantpassats des de el descobriment de la imatge impresa per Nicephore Niepce, i avui, ho podem fer amb les noves tècniques, la digitalització, la realitat virtual i en especial el Metavers, o sigui, "el més enllà de l'univers".

La Secció 3D ha estat convidada a promoure la imatge tridimensional en el marc del FOTOFEST del Poblenou, concretament en el centre municipal Can Felipa, on, en l'espai d'entrada del centre cívic, del 4 al 20 novembre s'ha mantingut una exposició de tècniques, conegudes com "fantogrames" (la realitat virtual en estat pur: imatges que surten en l'espai); "lenticulars" (visió directe sense ulleres) i "anàglifs" (visió amb ulleres vermelles/cyan) exposició que, malgrat el reduït espai, ha estat visionada per nombrosos visitants.

El dia 4 es va programar una conferència sobre el Metavers a càrrec del "experience designer" Raül Soriano, en el que es varen fer demostracions amb

Imatge en 3D

aparells Oculus West 2, que va concloure l'importància de aquesta nova tècnica.

Els dies 14 i 19 es varen fer, amb nombrosa assistència de públic, molt comprensiu amb alguns petits problemes tècnics, projeccions de reportatges de producció pròpia i aliena, essent molt celebrada la denominada "Salvem el Mar" per el seu missatge ecològic que representa.

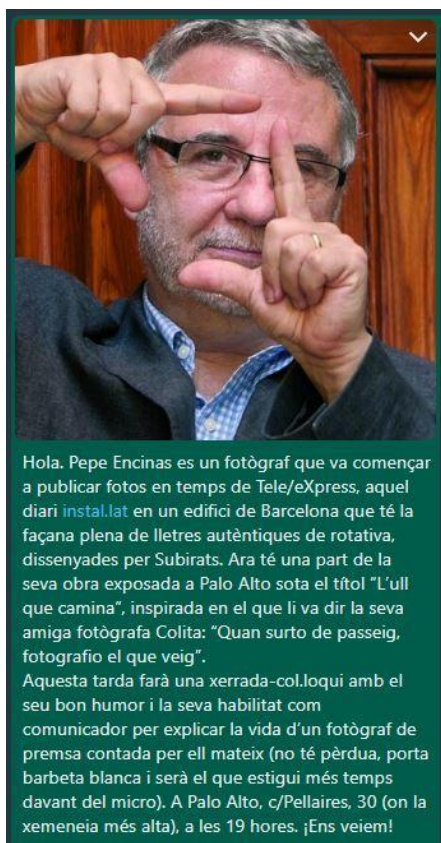
En especial els dies 18 i 19 s'han fet demostracions de Metavers a diferents persones, essent de digne menció l'èxit que ha obtingut entre el públic amb mobilitat reduïda, que d'aquesta manera ha pogut gaudir d' experiències mai somiades.

Text: Carles Enric Moner - Imatges: Dolors Cuxart, Xavier Modamio

Xerrada: Pepe Encinas i L'ull que Camina

Miguel Martínez coneixia personalment a **Pepe Encinas**, i va ser l'encarregat de les gestions per portar-lo al festival. Encinas va ser fotògraf oficial de El Periódico, però les fotos que va portar a aquesta exposició eren seves, personals.

Un parell de notes penjades al WhatsApp recordaven a la gent que **Pepe Encinas** els esperava a Palo Alto el dia 9:

I després, la crònica:

Pepe Encinas és un home proper, cordial i amb bon humor que sap traslladar la passió que sent pel seu ofici. El dimecres 9 de novembre va conduir una xerrada a les naus de Palo Alto explicant les seves experiències al diari El Periódico, i alhora, com era la vida de la Barcelona dels anys 80. Va començar dempeus al costat de les seves fotografies, a viva veu, de manera completament informal i assenyalant una per una les curiositats de cadascuna.

Després es va traslladar a l'altre espai, on tenia l'ordinador, la pantalla gran, el micro de solapa i la sala plena de públic esperant els seus comentaris. Entre el públic, molts professionals que coneixien, com ell, la ciutat que s'anava veient a la pantalla.

Cinquanta imatges de barris molt precaris, de Verdum, de la Mina, del safareig on les dones anaven a rentar roba perquè en els seus micro-pisos no s'hi podia fer més. Imatges de noies molt joves amb els seus fills al braç, imatges de vida quotidiana i

de les reivindicacions socials de tanta gent que volia vivendes dignes, escola pel seus fills, un futur per tots. De les seves impressions i del respecte que sentia per ells i alhora, els que ells li demostraven, perquè volien, per sobre de tot, que tothom veiés els seus problemes i el que volien.

Va comentar el funcionament de El Periódico per dins, les planilles de totes les pàgines amb la distribució de textos, anunciants i fotografies, la importància que li donava aquest mitjà a tota la part gràfica, el cap de fotografia, els muntatges per comunicar, en una fotografia, tot el contingut d'un reportatge.

Les decisions que es prenen i la dificultat d'anar a cobrir un tema amb tres càmeres penjades del coll, cadascuna amb un objectiu diferent, per que no podien perdre temps en canviar objectius. Les càmeres carregades amb rodets en blanc i negre i d'altres amb color, i les "catàstrofes" que succeïen al laboratori de tant en tant...

Pepe Encinas

Encinas també va mostrar l'altra part del seu treball, les fotos de polítics, de la casa Reial, dels espectacles d'El Molino que es representaven a la presó Modelo. De la platja de la Mar Bella quan només eren còdols, dels "cantaores" dels "merenderos" de la Barceloneta, de la gent gaudint de la platja, unes amb hijab i altres amb banyador bufó. De la Barcelona que malgrat tot, sap gaudir del que té.

Pepe Encinas

No hi havia una cadira lliure, fins al punt de que hi havia gent al voltant en dues files a tocar de la paret. **Victor Casanovas** es va apiadar i va portar unes quantes més, que van ser ocupades quasi abans de ser desplegadas del tot.

Vam ser quasi 60 persones participant de les converses i les anècdotes que es van allargar fins a les nou de la nit, llavors el president de Fotoclub, **Xavier Modamio**, ens va recordar que les portes de Palo Alto tenen pany i que havíem de sortir abans de que el vigilant les tanqués!

Text: Marga Alconchel

Xerrada: Laboratori B/N - El Cantó fosc

Joan Masats va contactar amb Tomi Socies, que es familiar de l'Àlex Maspons. *“D'aquella època ens coneixem tots. Va començar a treballar amb nosaltres, però no acabava de tenir bona relació amb el seu oncle, va marxar a treballar amb la Colita molts anys i sempre vam mantenir molt bona relació. “Tomi, et necessito. Has de fer una xerrada de blanc i negre. ¿I què explico? ¡El que fas, home! La gent té ganes de saber com revelaves, i què feies, anècdotes, històries...!”*

Tomi va acceptar, i el dia 10 es va disposar a explicar-ho. Les notes al WhatsApp recordaven a la gent allò que no s'ha de perdre:

I al dia següent, la crònica:

Tomi Socies va parlar, en el seu *Cantó fosc*, dels temps en què les fotografies naixien en un laboratori a les fosques i ens va recordar que les grans imatges que recordem en paper tot i que les va fer un gran fotògraf, si les veiem és perquè algú les va revelar.

Les cadires preparades, el televisor pujat sobre un enorme faristol, la taula plena d'estris antics. Quan el Tomi fa la seva aparició ens quedem amb el dubte si ha deixat a la porta del Casal el cavall o la Harley... Tot a punt, el públic va entrant i seient.

Tomí Socies.

A la que mirem els antics estris, als més “experimentats” se’ns escapa una llagrimeta: Ostres! Un tanc de revelat! Feia anys que no en vèiem cap, i amb la de vegades que l’havíem utilitzat! Algú se’n recorda que per revelar carrets calia fer-ho a les fosques?

Revelador, bany d’aturada, fixador... ja gairebé no recordem el que són! I l’amplidora! Els nostàlgics en tenim alguna de guardada, però fa anys que no l’usem. Problemes tindríem per fer-la servir!

Cubetes, esmaltadora, paper. Ei, paper fotogràfic amb diferents dureses: més suau, mitjà, contrastat i molt contrastat... Records perduts en algun fosc calaix de la memòria.

A part de les llagrimetes provocades pel Tomí, les anècdotes fruit de molts anys d’experiència en el *quarto* fosc (gairebé m’havia oblidat que calia treballar a les fosques) són dignes d’emmarcar.

El rodet més important del reportatge aeri d’unes inundacions, velat per culpa d’un retorn de l’electricitat en el moment més inoportú.

En Tomí tancat al seu laboratori treballant tranquil·lament, uns cops forts a la porta. Indignació. Que no veieu que, si encenc el llum, se’m farà malbé tota la feina? Oh, sorpresa! En obrir la porta es troba a un bomber dient-li: surti immediatament que s’està cremant la redacció!

El bon aïllament del laboratori —no podia entrar-hi la més mínima llum— havia impedit l'entrada de fum i en Tomi no s'havia assabentat de l'incendi.

En el món periodístic, el que importava era ser el primer a entregar les fotos, la qualitat quedava en un segon terme. A més, si les fotos es feien malbé en dos dies, millor; així ens en compraven més.

Gràcies, Tomi, ha estat un “revival” per a tots. Les llagrimetes han estat substituïdes per la gràcia inherent amb què has relatat les diferents anècdotes.

Text: Xavier Modamio

Tallers: Retrats amb il·luminació interior i exterior

Joan Masats i Jordi Casademont van fer un taller de retrat a l'estudi (dia 11) i al carrer (dia 12). Va ser anunciat al WhatsApp, i després, va ser publicada la crònica al web del festival:

Joan Masats: *“El dia que vam fer el taller de retrat amb les noies del Burlesque ens va sortir gratis! I tot per que una de les noies, que té una escola de ball i teatre, havia fet un curs amb mi a l'escola d'Hosteleria, li vaig preguntar si podia trobar gent que volgués venir de model, que els hi donariem fotos pels seus books d'imatge... va dir que sí, van venir unes noies...”*

Joan Masats i Jordi Casademont:
La màgia del retrat:
17-12-nov - Il·luminació en interior i exterior
Artistes fort als models, jugant amb posos, talls de diferents colors, distàncies i mirades, entre pantalles reflectores, mentre un núvol de fotògrafs, amb tota classe de càmeres i flaixos, agafaven tots els angles possibles.
Per Marga Alconchel.

El divendres 11 i el dissabte 12, Palo Alto es va vestir d'estudi fotogràfic. Reflectors, focus, pantalles i flaixos ocupaven l'espai mentre Jordi Casademont i Joan Masats explicaven els secrets per aconseguir la màgia d'un bon retrat. Per l'altre cantó, les noies de Burlesque Experience i els nois de Barcelona Rainbow Singers regalaven postures i somriures. Més de 50 fotògrafs van voltar per tots els ambients, per l'interior, l'exterior i els recons, fent de la experiència un gran record. Aquí teniu l'article del taller, dins de les Cròniques del FotoFest. <https://fotofest.cat/croniques/la-magia-del-retrat/>

Crònica dels fets:

Joan Masats i Jordi Casademont van fer un taller sobre l'art del retrat, tant d'interior com d'exterior, i va comptar amb l'ajuda com a models d'algunes actrius del *Burlesque Experience*, i alguns nois del *Rainbow Singers*. Al jardí de Palo Alto van coincidir amb participants del ral·li fotogràfic, que van aprofitar la presència de les models i van deixar per a després això de fotografiar arbres.

Hola. Avui, tarda de luxe. Dins de les activitats del Fotofest, en Joan Masats i en Jordi Casademont mostraran com es fa un retrat a interiors. Es un taller pràctic obert a tothom. Ells porten coneixement, experiència i una model. Els demès hem de portar càmera i flash (les piles carregades! Mireu la bateria de la càmera!). La model ha dit que portarà molta paciència i s'estarà molt quieteta. Aquest vespre, a les 19 hores, a Palo Alto, al carrer Pellaires, 30. ¡No falteu!

13:06 ✓

Hola. Aquest vespre s'ha fet una sessió de retrat a interior, tenint com a models dues noies actrius de Burlesque Experience, la Anabel Peloché i la Pau Jiménez, amb Fernando Rodríguez, de Barcelona Rainbow Singer. Demà es repetirà el taller de retrat, però a l'exterior, amb llum natural i els arbres dels jardins de Palo Alto. Molts dels 50 fotògrafs que han estat aquest vespre han assegurat que vindrien demà. Recordeu: piles al flash, bateria de la càmera carregada... i ganes de llum de dia i contrastes de verdor! Demà dissabte dia 12, a les 10,30, al carrer Pellaires, 30. ¡Ens veiem!

22:12 ✓

El vespre del divendres 11 de novembre vam tenir un taller de luxe. **Jordi Casademont** i **Joan Masats** van fer una sessió de retrat en interior amb model. A mesura que la sala s'omplia de fotògrafs (es van reunir 52 en pocs minuts), Jordi els explicava que hi hauria dues sessions alhora. Una portaria un model estàtic, que només canviaria de gest, mentre l'altra seria una model dinàmica, que s'aniria movent per un espai marcat pels focus i els reflectors. Els fotògrafs es repartirien entre els dos extrems i després es canviarien d'escenari.

Dit i fet: la gran sala de Palo Alto es va dividir en dos mons. En un, **Jordi Casademont** havia disposat un espai força il·luminat, amb grans focus i una cadira, on dues artistes de *Burlesque Experience* van posar per fer retrats en moviment. Anabel Peloche i Pau Jiménez van jugar amb poses, tuls de diferents colors, mirades i distàncies, mentre un núvol de fotògrafs, proveïts de tota mena de càmeres i flaixos, agafaven tots els angles possibles. Pel mig, Jordi definia conjurs

per dominar les intimitats de les càmeres: que si ISO, que si velocitat, que si difusor càlid per la llum de cada flaix.

A l'altre extrem de la sala, **Joan Masats** estava amb Fernando Rodríguez, cantant del cor *Barcelona Rainbow Singers*, voltat de focus molt a prop. Joan tenia a la seva concurrència, embadalida explicant encanteris de professional per dominar les llums: que si diafragmes, que si potència i velocitat de recàrrega, que bateries incorporades o endolls, que si es disparaven per simpatia.

Els ambients separats van durar poc. De seguida els fotògrafs van començar a anar d'un escenari a l'altre, i, pel camí, anaven capcots canviant paràmetres de la càmera, i conversant entre ells sobre els models que portava cadascú, els models que estaven posant a cada espai i els models de focus de cada escenari. Focus de diferents característiques i colors, reflectors, difusors... Material professional d'alt nivell de la firma Foto K, cedit temporalment per aquest festival.

A prop de les nou del vespre es va acabar la sessió del dia, i tots vam quedar convocats per l'endemà sota l'ombra d'un gran arbre del jardí, que faria d'escenari d'exterior.

El dissabte 12 es va aixecar una mica rúfol. A la sala ens esperaven en Joan i en Jordi, tots dos somrients, amb sorpreses ja preparades. Jordi, amb veu potent, anava xerrant amb tothom. Joan, mig afònic per l'esforç del dia anterior, rondinava dient que en

Jordi cridava massa.

Van explicar que es faria un petit taller a l'interior, amb tres noies de *Burlesque Experience*: Ariadna Serra Salvador, Nuria Gimeno i Laura Romero. I un noi del cor *Barcelona Rainbow Singers*, Diego Cardona.

Tot el matí va ser dinàmic. Models a dins i a fora, sols, en grup, sota focus, sota el sol (a estones), amb reflectors, "a trets" de flaix. Núria i Laura a cavall sobre una cadira, Diego "conduint" un tractor vermell del jardí. Ariadna, amb una disfressa de fantasia i un "atrapasomnis", fent volar tuls pels racons de la vella fàbrica de Palo Alto.

En Jordi, com un mestre de cerimònies, coordinant càmeres, reflectors, fotògrafs, velles canonades i ombres de núvols. Joan, com un director d'orquestra, movent fotògrafs, branques d'arbre i pantalles blanques, tot el jardí, ple de visitants mirant les obres de gran format exposades i encuriós amb tot el que es feia.

Els grans mestres tenien preparada una sorpresa final. Núria, Laura i Ariadna es van posar disfresses de Nadal i es van amagar a una gran capsa, com si fossin un regal.

Més fotos, més alegria i l'agraïment dels uns als altres perquè tot va sortir bé. Diego es va sumar a l'últim moment per sortir a l'última foto del dia. I acabats els aplaudiments, els trenta fotògrafs presents van sortir corrent per aconseguir les imatges del Ral·li, que s'acabava aquella nit.

Text: Marga Alconchel

Imatges: Antonio Rodríguez, Carlos Mestrallet, Daniel Iglesias, Dolors Cuxart, Neus Sánchez, Maite Mariano, Xavier Modamio.

Xerrada: Fotografia d'esdeveniments

Pel 14 de novembre estava anunciada la xerrada dels mags que hi ha al darrere dels grans reportatges de noces. Va ser anunciat al wep i a les xarxes:

Durant el vespre del 14 de novembre, a la seu del Casal del Poblenou, els dos responsables de la empresa The Fotoshop, una de les més grans en el món del "BBC" (Casaments (Bodas), Batejos i Comunions) van anar comentant les curiositats del seu treball. Des de la planificació, el que vol el client, el contar les fotografies de cada família per evitar problemes, les modificacions inacabables, les curiositats quan las famílies no tenen bona relació o el com aconseguir que la filmació, les fotos i el muntatge final sigui realment el record de un gran moment en les seves vides. D'una forma àgil i divertida van repassar un munt d'anècdotes i van explicar un munt de qüestions professionals. Aquest es l'article de la xerrada-col.loqui, publicat dins de les Cròniques del FotoFest. <https://fotofest.cat/croniques/the-fotoshop-creadors-de-somnis/>

21:27 ✓

Hola. Recordéu que aquest vespre hi ha BBC! Es una de les activitats professionals amb més sortida pels fotògrafs; col.loquialment se li diu així per que son Casaments (Bodas), Batejos i Comunions (hi ha qui també afegeix Divorcis!). El professionals de The Fotoshop ens explicaran tot el que hi ha darrera d'un esdeveniment d'aquest tipus, com canvien amb les modes i com fer que reflecteixen un dia únic en la vida dels protagonistes. Ens comentaran les seves anècdotes, els seus imprevistos i els seus "impossibles". Avui, al Casal del Poblenou, Rambla Poblenou, 49, a les 19 hores. ¡No faltéu, que es un BBC!

15:13 ✓

Hola. Més coses per demà dilluns,14. Una de les activitats professionals amb més sortida pels fotògrafs es el que col.loquialment s'anomena "BBC", que son Casaments (Bodas), Batejos i Comunions (hi ha qui també afegeix Divorcis!). Tenen tota una manera de fer i una estructura darrera, canvien amb les modes i han de reflectir un dia únic en la vida dels protagonistes. I també tenen les seves anècdotes, els seus imprevistos i els seus "impossibles". El dilluns 14 ho explicaran els professionals de The Fotoshop. Al Casal del Poblenou, Rambla Poblenou, 49, a les 19 hores. ¡No faltéu, que es un BBC!

12:43 ✓

I també va tenir la seva crònica:

El dilluns 14 de novembre, la sala gran del Casal del Poblenou estava presidida per una gran pantalla, on una parella de nuvis rebia a la gent en un lloc idíl·lic. Seguts a taula eren Rafael Arévalo i Fernando González-Corroto, els artífexs de la imatge, del vídeo i de tot el que es veuria en aquesta xerrada, dedicada al que, col·loquialment, es denomina “BBC”: Casaments (*Bodas*), Batejos i Comunions. Van explicar com és avui un reportatge de noces, a què es dedica la seva empresa The Fotoshop, des del plantejament, les negociacions, les peticions impossibles i la necessitat de cronometrar la presència de la sogra d’algú.

Tots dos són l'ànima de *The Fotoshop*, una empresa líder en el sector de “BBC” i de crear el record de qualsevol esdeveniment. Tots dos van començar en el món de la fotografia fa un parell de dècades. Fernando, de la mà de **Joan Masats**, quan en Joan era ja un fotògraf de sòlida trajectòria i Fernando un noi que li va dir que “volia aprendre a fer fotos perquè només feia casaments”.

Eren temps de rodets en què les fotos de casaments s'assemblaven molt, les mateixes postures, els mateixos escenaris (casa del nuvi/núvia, entrega del ram, porta de l'església...), i com diu Joan d'una manera bromista, "els fotògrafs portaven els controls de la càmera cosits, no els movien". Temps de fer reportatges de casaments per dotzenes, sense parar.

Temps en què les empreses tenien exclusives en els restaurants i les esglésies, amb un grapat de motoristes dedicats només a portar rodets al laboratori i àlbums al convit per vendre les fotos impreses. Rafael i Fernando també comentaven les altres històries dels casaments, quan les rivalitats entre famílies imposaven el nombre de fotos d'uns i altres, o quan el restaurant posava a la mateixa sala de ball als convidats de dos casaments i acabaven en baralles per qui ha ballat amb qui.

El món digital ho va canviar tot. Les possibilitats de les càmeres, els costums, les noves tècniques. Fotografia, vídeo, dron, escenaris a la natura, masies, ball i músics en viu. Planificar tot l'esdeveniment, editar totes les imatges, adequar-se al client, gestionar totes les xarxes socials i les plataformes per facilitar el visionat i alhora protegir-ho i fer-se promoció. Les noves modes també van comportar habilitats noves: Fernando va haver de pujar a un arbre per tenir l'angle que volia.

La sessió va tenir un ritme entretingut i amè, enriquit per les preguntes dels 30 assistents (alguns d'ells socis molt veterans de Fotoclub) i per les imatges dels reportatges que es mostraven a la pantalla.

Jordi Casademont controlava la càmera que ho filmava tot, Xavier Modamio li anava explicant misteris del micròfon a cau d'orella, Víctor Casanovas controlava l'aforament i la gent anava preguntant pels drets d'autor de les músiques, per les marques de les càmeres, pels objectius.

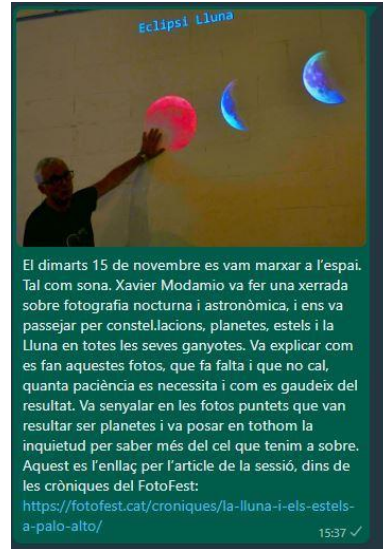
Van comentar que quasi no es fa servir el flaix perquè tothom vol imatges que semblin naturals, i que ara tothom vol el famós *flare*, aquell efecte de color que es produeix quan entra una mica de llum a l'objectiu. Durant molts anys era la causa per estripar una foto, ara el busquen. Coses de la moda.

Amb somriures i anècdotes es va acabar la xerrada mentre tothom col·laborava a plegar les cadires i deixar l'espai endreçat, que el Casal té altres activitats l'endemà...

Text: Marga Alconchel

Xerrada: Fotografia nocturna del firmament

El dia 15 s'anunciava estelar, tal com ho deien les xarxes:

I va tenir la seva crònica al web:

Xavier Modamio va portar els presents al cel, literalment. Va mostrar com es poden fer fotos del firmament, què són els puntets que es veuen, com organitzar una sortida, i en una segona sessió va connectar per videoconferència amb un dels creadors del programa Photopills, capaç de dir on serà cada cos del firmament per poder planejar una foto d'impacte.

El dimarts 15 i quasi sense avís previ, en **Xavier Modamio** ens va portar a la Lluna. Literalment. Amb una presentació didàctica i amb fotografies espectaculars va anar explicant les característiques del satèl·lit, dels estels i dels planetes.

Sense perdre el somriure ens va renyar perquè no fem cas de la meravella que tenim sempre allà dalt.

Que ningú aixeca la vista per veure el cel, ni de dia ni de nit, que ningú li dedica uns minuts a esbrinar què serà aquell puntet que es veu.

Que no hem de mirar mai al sol directament, i molt menys amb una lent pel mig, que faria de lupa i ens podria danyar els ulls. Que la càmera s'escalfa amb una exposició perllongada, que el sensor pateix, però no es queixa i al final es pot fer malbé. Que la fotografia nocturna del firmament no és impossible, però s'hi ha de posar una mica d'interès.

Va parlar de constel·lacions, de planetes, de la Via Làctia i de les aurores boreals, i el més impactant, de com poder fer les fotos sense agafar un atac de nervis. De càmeres, objectius i programes que fan la feina pesada mentre el fotògraf mira el cel.

També va parlar de l'etapa següent, quan el fotògraf ja s'endinsa en lents professionals, programes d'alta edició, muntures equatorials perquè el trespeus segueixi el moviment de la Lluna. D'exposicions d'hores i bateries que s'esgoten.

Les seves paraules estaven recolzades per imatges impactants, totes amb el seu autor posat al peu. Tant de respecte per l'autoria aliena que va posar una foto seva... amb el nom d'un altre. Després de les rialles, tots vam quedar impressionats per la imatge, el detall, la composició... i que Xavier sabés el nom de cada puntet, que eren estels i planetes llunyans.

Els trenta assistents escoltaven interessats; uns feien fotos de les notes de la pantalla per tenir les dades, altres optaven pel sistema clàssic de llibreta i boli. Uns preguntaven pel tipus d'objectius, altres per la planificació d'una sessió. Xavier comentava els programes que ajuden en totes aquestes tasques, els calendaris

astronòmics... i l'avantatge de poder deixar la càmera treballant sola mentre el fotògraf es dedica a xerrar amb els amics, sopar o dormir fins a l'endemà.

Va anunciar pel proper dissabte 25 la xerrada complementària, per saber la posició dels astres i altres càlculs astronòmics amb l'aplicació PhotoPills. En aquesta trobada Xavier Modamio estarà recolzat per la presència telemàtica d'uns dels desenvolupadors de l'aplicació.

La sessió es va acabar prop de les nou de la nit i tots vam sortir als jardins de Palo Alto, xerrant i mirant encuriós el cel que teníem a sobre... per si després ens fan preguntes.

Text: Marga Alconchel

Xerrada: L'assistent digital en la fotografia publicitaria

El dia 16 va tenir un tema que la majoria de la gent no coneix: el fotògraf assistent. La xerrada va ser anunciada, com totes, al wep del Fotoclub.

I després, va tenir la seva crònica:

Xavier Carreras i **Marc Reyes** van descobrir la figura de l'assistent digital a la fotografia publicitària. És aquell fotògraf, ajudant del fotògraf titular, que s'encarrega de tot el que cal perquè surti la foto i de fer fotos que serveixen per a l'edició posterior. És el que fa les fotos de les finestres obertes i tancades, reflexos i sense reflexos, llum encesa i apagada...

Les cadires posades en arc permetien veure millor la pantalla de la paret, on les imatges i les pàgines de l'ordinador ballaven sense descans. Eren els moments previs de la xerrada que donarien **Xavier Carreras** i **Marc Reyes**, de l'empresa Haut Touch.

Tots dos es dediquen al retoc digital de imatges, generalment per campanyes publicitàries. Xavier ha guanyat el premi Lux Plata 1998 i el Lux Oro de 2002, encara que ell remarca de seguida que en tots dos va ser “coautor”.

Xavier va començar explicant, què és un assistent digital. Per fer les fotos d'una campanya publicitària fa falta un fotògraf, i moltes vegades també vol ser-hi el client. Però després vindrà l'edició digital, i caldrà tenir “recursos”: imatges de detalls amb reflexos i sense, amb finestres obertes i tancades, amb més natura o menys, amb els models entrant o sortint. Per fer aquestes imatges de “recurs”, caldran reflectors, pantalles, focus externs, potser una màquina que generi boira. I tot això demanarà cables, bateries, potser un generador... de tot el que envolta a un fotògraf s'encarrega un assessor digital.

Un assessor que, a més de conèixer el món del retoc digital, ha de tenir una enorme agilitat mental per mantenir ordre i coneixement en totes les imatges i els recursos i les possibilitats de qualsevol cosa que vulgui el client. A més d'un gran control en l'etiquetatge de les imatges i les carpetes per no perdre's en el seu propi ordinador.

Per la pantalla es va veure una moto dins d'un antic magatzem. Va mostrar el resultat final i també tots els recursos que es van emprar per enriquir l'escena, i perquè, si el client volia alguna cosa més, no es podria tornar a llogar la nau, portar la moto, etc. Així que el Lightroom de Xavi estava ple de parts de la moto amb reflexos i sense, amb més llum i més fosca, parets amb finestres obertes i tancades...

Les imatges anaven passant sense descans, mostrant els petits detalls que aconseguien que una imatge fos molt més impactant, mentre ells desgranaven totes les eines que fan servir per aconseguir el que sembla tan fàcil: una bona imatge publicitària.

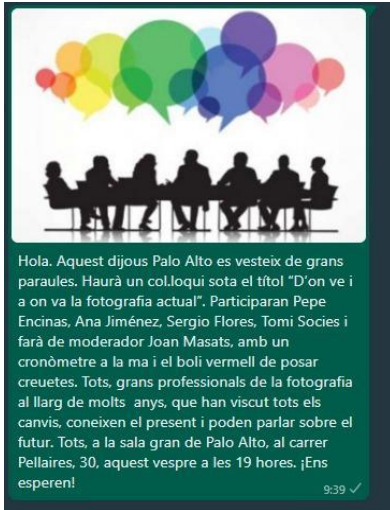
Les trenta persones de l'aforament escoltaven concentrades tota la feina que hi ha darrere d'una foto. Les 23 hores de treball digital abans de mostrar-li al client les muntanyes de giques que ocupen a la memòria de l'ordinador. L'embolic d'etiquetes de colors, estrelles i banderes amb el que ho classifiquen tot per poder trobar el que necessiten i decidir després el que es llençarà. El nivell de detall perfecte que ha de tenir una imatge que en acabat serà reproduïda a grans dimensions.

Mentre ells xerraven, **Jordi Casademont** ho gravava tot des del fons de la sala, Xavier Modamio anava voltant amb una càmera i un monòpode i Àngel Baiges captava detalls del públic. A la sortida, tothom estava impressionat pel que havia vist, i comentaven que es mirarien amb més cura les fotos publicitàries... i als assessors digitals.

Text: Marga Alconchel

Taula rodona: D'on ve i a on va la fotografia actual

No hi podia faltar una taula rodona sobre el present i el futur de la fotografia professional (si més no, amb càmera) en el món dels mòbils. El dia 17 es van explicar casos i coses, i la tertúlia va ser anunciada, com tot, en el wep de Fotoclub:

I va tenir la seva crònica al web:

El dijous 17, cinc cadires en arc conformaven l'espai equivalent a una taula rodona a la sala gran de Palo Alto. **Tomi Socies, Ana Jiménez, Sergio Flores, Pepe Encinas i Joan Masats** van començar a parlar de la fotografia com a fenomen social, com a testimoni de la història, dels seus començaments des de tots els vessants, tant de fotoperiodisme com publicitari o per encàrrec.

En un ambient distès i amb intervencions del públic, Joan Masats va comentar que ara ell pot fer les fotos que vol, per què fins ara feia les que li demanaven els seus clients, i que això ha suposat un tornar a gaudir de la fotografia. Ana Jiménez, fotògrafa de La Vanguardia, va relatar els problemes del fotoperiodisme quan limiten la seva actuació o directament li prohibeixen i després envien a la redacció del diari les fotos que l'empresa vol que es publiquen.

Va parlar de la imatge periodística, com una història en un sol cop d'ull, que permet fer-se a la idea del que passa al món, una peça imprescindible en el periodisme i els diaris, que són un compendi d'imatges i text.

Ella defensava el fotoperiodisme com un testimoni de l'actualitat que reflecteix el dret a la informació del ciutadà, i si això es tergiversa, s'estan laminant drets i s'està distorsionant la visió de la realitat. I posava com a gran exemple que no s'ha permès fer fotos de la pandèmia i ningú sap com van estar realment els hospitals per què no hi ha imatges.

Tomi Socies, amb un somriure, els va recordar a tots que la seva trajectòria professional sempre ha estat “a les fosques”, dins dels laboratoris de revelat en blanc i negre. A començaments dels anys noranta li van mostrar una càmera digital, on es veia a la pantalla la foto que acabaven de fer. Tomi va quedar impactat per l’invent i va comentar que tot el seu món estava en perill. Tota Barcelona s’estava preparant per les Olimpíades del 92, i les càmeres digitals serien la gran revolució. Tomi va tenir raó, a partir de l’any 2000 ja estaven a l’abast de tothom a les botigues.

Joan Masats va recordar la mala fama que tenien els fotògrafs, com gent mal vestida que es presentava amb texans i samarreta a sopars d’esmòquing i vestit llarg, i que per això se’ls arraconava i no tenien accés a alguns llocs. **Pepe Encinas**, fotògraf de El Periódico, va explicar una anècdota, quan ell estava amb vestit i corbata per anar a un esdeveniment polític i li van dir que havia d’anar immediatament a cobrir un incendi, sense temps a canviar-se de roba. Tota la seva roba es va fer malbé. També passa a la inversa.

Sergio Flores va parlar del “xoc” entre fotògrafs i influencers. Ha fet molta fotografia de passarel·les de moda i mentre li posaven entrebancs, li demanaven que no fes nosa, havia d’editar les fotos a casa i enviar-les a l’agència, els influencers, mòbil en mà, anaven fent fotos contínuament i les enviaven directament a les xarxes.

Després d’intervencions i comentaris, van dir que els mòbils i els influencers tenen el seu moment i el seu món, que normalment és molt efímer i per a pantalles petites, mentre que la fotografia professional és per a altres qüestions i permet grans reproduccions publicitàries.

També es va parlar de la fotografia de carrer, si es pot fotografiar a una persona o a un nen, si la seva cara ha de sortir pixelada. Ana va parlar de la llei del dret a la imatge, de què si es té permís dels pares, es pot fer la cara del nen, que a vegades simplement canviant l'angle d'una foto es pot solucionar el problema. Que algunes vegades li pixelen una foto per estalviar-se problemes, quan no calia perquè tenia permís.

Les conclusions van ser, en general, que la fotografia digital i els mòbils han fet molt de mal als fotògrafs professionals, encara que als aficionats els ha obert un munt de possibilitats que abans no tenien. Que els mòbils no són competència per als professionals perquè són per a mons diferents. Que la intel·ligència artificial, que ja està arribant, fa fotos sense fer fotos, amb una ordre de text: "imatge d'un plat, un gat i un tomàquet" i hi apareixen. Que tot el tema digital i la imatge avança a tal velocitat que no es pot endevinar com serà dins d'un parell d'anys. Que el fotògraf professional no desapareixerà, però quedarà en un àmbit molt especialitzat i minoritari.

Mentre es debatien totes aquestes qüestions i la gent participava, alguns socis del Fotoclub anaven fent fotografies dels trenta assistents i la sessió es gravava en vídeo pels arxius del club. I, perquè hi hagués de tot, una persona del públic feia esbossos a llapis dels ponents de la taula rodona.

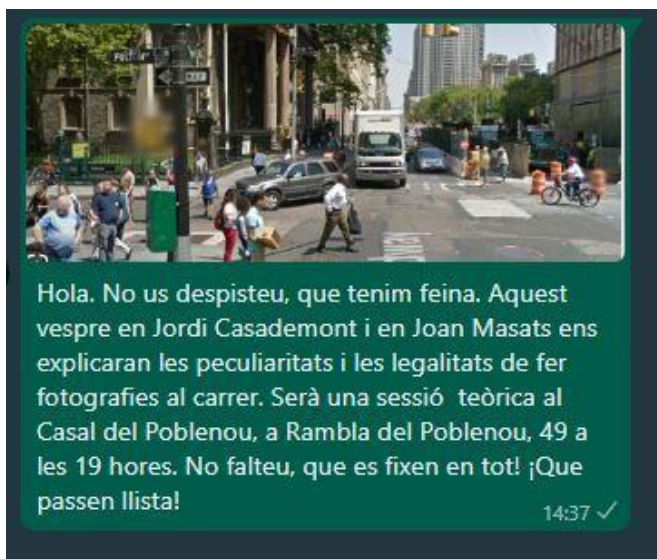
Dibuixos de Sergi Valdivieso.

Poc abans de les nou del vespre es va tancar la sessió. Tots vam sortir pels jardins de Palo Alto mirant els mòbils, que havien estat callats a l'interior, i el comentari general era que encara que no siguin una càmera professional, cada vegada fan millors fotos...

Xerrada i Taller: Fotografia de carrer

Els dies 18 i 19 va haver una ponència sobre la fotografia de carrer, les seves particularitats, el que es pot i no es pot fotografiar, el dret d'imatge, la dignitat de tot ésser humà. I en una altra sessió va explicar-se com es fan i es preparen les fotografies de viatge, com planejar què es veurà i quin és el millor moment i el millor lloc per captar la millor imatge.

De com fer fotografies de viatge que realment siguin un record espectacular i un descobriment de racons, persones i cultures.

La crònica deia:

Diuen que la veterania és un grau. El divendres 18 en **Joan Masats** ho va deixar palès, recolzat per un recull de les seves fotografies, que anaven passant per la gran pantalla situada al seu costat. El tema de la xerrada era la fotografia de carrer (*street foto*), una de les seves passions.

Mentre desfilaven les imatges, va anar explicant què és i què no és una foto de carrer. És una imatge urbana, però no és una escena preparada. Hi ha persones fent la seva vida, però no s'han de captar situacions denigrants o ofensives, per respecte i per dignitat. Pot haver-hi gent menjant, però no demanant per poder menjar.

Pot haver-hi gent que s'ha quedat adormida en una cadira, però no gent que dorm al carrer. El fotògraf ha de tenir sempre cura del que quedarà dins de la seva càmera. I això és independent dels treballs d'encàrrec sobre un tema determinat.

Amb el somriure que el caracteritza va dir que s'ha de ser discret, que s'ha d'anar amb un equip petit i que fins i tot ell, va amb una càmera penjada al coll i la va disparant sense posar-la a la cara perquè ningú se n'adoni i que de vegades porta la càmera a la mà i va fent fotos mentre camina, sense aixecar el braç. Tot això li permet captar la vida que l'envolta tal com és.

Altres vegades troba alguna cosa que li agrada i espera que passi algú perquè la foto tingui un component personal, que sigui “la seva foto”. Un graffiti el pot fotografiar tothom, però sempre serà l'obra de qui ho va pintar. Quan Joan capta la imatge mentre passa algú, la converteix en “la seva foto” del graffiti.

Les més de quaranta persones que ens arreplegavem al Casal del Poblenou escoltàvem amb interès els seus comentaris; una d'elles va dir espontàniament que sempre esperava que marxés tothom per tenir la imatge neta i que ara s'adonava de tot el que s'havia perdut!

Joan també va comentar que les fotografies de viatge i les de carrer, tot i que no són el mateix, tenen punts en comú, hi ha vegades que es confonen. Va mostrar fotos de persones que miren directament a càmera mostrant alguna cosa, monuments... També va recordar que moltes fotografies de carrer acaben sent històriques perquè reflecteixen una situació que no es tornarà a donar, des de la roba que porta la gent a un edifici que després serà enderrocat. També va mostrar fotografies històriques que tothom pensa que són espontànies de carrer i que van ser preparades.

Mentre desgranava els seus comentaris i explicava les fotos que passaven per la pantalla, **Jordi Casademont** i **Xavier Modamio** anaven voltant i gravant en vídeo tot i a tothom, i alguna persona del públic anava prenent nota amb bloc i boli.

Va confessar els paràmetres de la càmera que acostuma a posar per poder captar llums i ombres en la mateixa toma, persones que venen caminant i mascotes, i que tot quedi bé. Aquests números van aconseguir que molta gent se'l mirés amb cara d'incredulitat, i fins i tot li van fer repetir l'ISO que feia servir en un bon dia de sol.

En **Jordi Casademont**, amic personal d'ell, va assegurar amb cara trapella, que el truc de Joan Masats per a aconseguir tan bones fotos no és l'ISO... és sortir amb el seu gosset, un *Biewer* al que diuen Terry, perquè tothom se li apropi a saludar-lo!

Les rialles i el bon humor van servir d'ambient per fer l'anunci sorpresa: aquest havia estat un taller teòric, i l'endemà, dissabte 19 seria el pràctic, que portaria concurs i premi. Tothom que volgués participar tindria una setmana, fins al dissabte 26, per enviar tres fotos de carrer al correu: concurspoblenou@gmail.com. El dijous 1 de desembre ens tornariem a trobar al Casal per comentar-les totes i donar el premi: una ampolla de whisky per celebrar el triomf.

Joan va posar un somriure "de dolent" i va dir que no tindrien pietat amb les fotos, que ho criticarien tot, que assenyalariaien totes les errades i que es fixarien en les dades, que no val posar fotos de fa deu anys!

Entre les rialles de tots es va donar per finalitzada la sessió... i va tocar recollir les cadires, que el Casal té altres funcions l'endemà...

A les 11 del matí del dissabte 19 ens vam trobar novament al Casal. Aquesta vegada s'havia de portar càmera i calçat còmode, perquè tocava voltar pel barri. Després de recordar algunes qüestions tècniques, els 40 assistents es van dividir en tres grups

que recorreren la Rambla del Poblenou; un cap amunt, a la Diagonal i dos cap avall, a la platja.

Jordi Casademont, Joan Masats i Xavier Modamio farien d'”enciclopèdia” per respondre els dubtes que tinguessin els participants.

I gaudint d'un matí fresc i mig ennuolat de tardor, tots van marxar... a aconseguir el triomf.

Concurs: Ral·li Fotogràfic del Poblenou

Aquest any es va decidir incloure el Ral·li entre els esdeveniments del FotoFest. Sempre havia estat una activitat inclosa a la Festa Major del barri, però es va voler portar el seu èxit al nou festival. **Stephan Mandl** va ser l'encarregat d'aquesta edició, ja que la persona que ho portava habitualment no hi estava d'acord amb el canvi. Va tenir èxit, encara que no tant com l'edició de l'any anterior.

Stephan es va encarregar més de la qüestió tècnica. No va voler que tothom pogués posar fotos a la web de Fotoclub sense ser soci, i va habilitar un compte de correu. Van actuar de jutges **Sergi Flores, Joan Buch i Joan Masats**. Es van proposar tres reptes, es va anomenar al millor de cadascun i a la millor col·lecció.

Ell mateix va promocionar el Ral·li amb un [petit vídeo](#) de producció pròpia: “*Se'm va ocórrer fer un slapstick veient a casa unes pel·lícules de Buster Keaton i Chaplin. Es tractava de recrear els reptes, les localitzacions, les corredisses i els premis*”.

Quim Surribas es va encarregar d'aconseguir els premis entre les botigues i empreses del barri. Stephan recorda que “*Com es molt conegut va aconseguir molt més del que esperàvem. A més, va fer la presentació dels resultats*”.

Es va celebrar el 12 de novembre i es van atorgar els premis el dia 19, al Casal del Poblenou, dins de la jornada de cloenda del Festival.

La crònica de la jornada deia:

La setena edició del Ral·li fotogràfic de Fotoclub aquest any quedava enquadrada dins del festival FotoFest. **Stephan Mandl** va fer un petit vídeo perquè la gent veiés,

en clau d'humor, què era el que havien de fer per guanyar els premis, i dins del web del Fotoclub, va explicar els temes: els Jardins de Palo Alto, Autobusos rodant pel Poblenou, i reflexos per tot el barri.

El dissabte 12 era el dia del Ral·li, i els participants, en una jornada familiar i festiva, van voltar per tot el barri. Tothom va fer fotos de tot, tothom va seguir les indicacions... fins que van arribar als jardins de Palo Alto. Allà van coincidir amb el taller de retrat que estaven fent **Joan Masats i Jordi Casademont**. Els participants buscaven enquadraments... i ensopegaven amb les noies del *Burlesque* vestides de fantasia, amb el noi del *Barcelona Rainbow* posant musculatura al costat d'un tractor... I alguns van deixar els jardins un parell d'hores després.

El dissabte 19 va ser la gran trobada al Casal per comentar les imatges i donar els premis. La sala s'anava omplint de públic mentre el projector es negava a treballar. Al final van decidir castigar-lo sense corrent i instal·lar una gran pantalla d'ordinador i un portàtil. Les mans de molta gent van ajudar a posar una taula a sobre d'una altra i, a sobre, la pantalla, perquè quedés a bona alçada.

Quim Surribas, mestre de cerimònies de l'acte, va exposar les dades del Ral·li: es van presentar 153 fotografies de 61 fotògrafs, inclosos 7 de menys de 14 anys per a la categoria infantil. Com anècdota, el fotògraf més jove presentat tenia cinc anys. Es va fer l'entrega de premis amb els vals dels regals de les entitats col·laboradores, i els premiats van posar pels altres fotògrafs, els del Fotoclub que cobrien l'esdeveniment.

En la categoria infantil, el guanyador va ser **Ilan Auizerate Álvarez**. Va donar la coincidència que aquest petit fotògraf també havia quedat finalista amb una altra imatge.

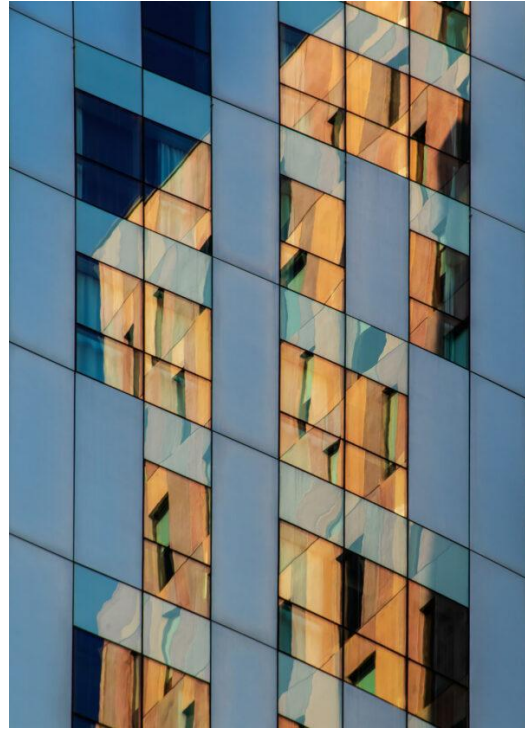
La millor imatge dels Jardins de Palo Alto va ser per a Xavi Sendra, i la dels Autobusos del Poblenou va tenir com guanyador a Paco Monforte. Judith Aranich va guanyar la categoria de Reflexos. En l'apartat de millor col·lecció de fotografies va guanyar la presentada per Iris Batallé Vallejo. Va recollir el premi Toni Horcajada per indisposició d'Iris Batallé.

Un cop acabada l'entrega de premis i la sessió de fotografies als guanyadors, **Xavier Modamio**, president de Fotoclub, va acomiadar l'edició d'enguany del Ral·li i va anunciar la participació de Fotoclub en l'edició de la *Visa Pour l'Image* que se celebrarà a Perpinyà en 2023. I va convocar a tothom a la pròxima edició del Ral·li i del FotoFest.

Imatges guanyadores:

I guanyadors:

Xerrada: Planificació fotogràfica amb Photopills

Tocaven les set del vespre i la sala de Palo Alto que mostra l'exposició de constel·lacions de Radisic s'anava omplint de gent. **Albert Martínez**, de la Fundació Palo Alto, va comentar les dues xerrades que es farien de seguida, com un "bonus" afegit al Festival FotoFest, que s'havia tancat oficialment el dissabte 19 de novembre. La primera sobre un programa per saber on seran els astres (amb dia i hora), per treure'ls en una bona imatge, i la segona, sobre els secrets de les fotografies de viatge.

Xavier Modamio va conduir la xerrada sobre com organitzar una sessió de fotografia en què intervingués el Sol o la Lluna. O la Via Làctia. O, el que és el mateix, que s'ha de fer quan es vol una foto on surtin exactament en un punt concret, quin dia hem d'anar, a quina hora i des de quin punt es pot fer la foto. El programa que sap fer-ho és PhotoPills, amb el que Xavier ha aconseguit fotos espectaculars. I per explicar tots els seus secrets, a la xerrada va participar, des de Menorca i via videoconferència, en **Rafel Pons**, un dels seus creadors.

Per la gran pantalla van aparèixer els controls de l'aplicació, les seves utilitats, totes les eines que pot oferir. Va ser un passeig ràpid, però ja va deixar palès que pel programa no hi ha massa secrets en el moviment dels astres... ni de qui porti el mòbil.

Xavier va prendre la paraula per posar una foto de l'estàtua de Colom de Barcelona, en la que el mariner toca el sol (tan gran com ell) amb un dit. I no era efecte d'un programa d'edició. Va explicar com va programar la fotografia, com va fer servir PhotoPills per saber quin dia i a quina hora estaria el sol a aquell lloc i a l'alçada exacta per aconseguir l'efecte que volia. I va fer la foto.

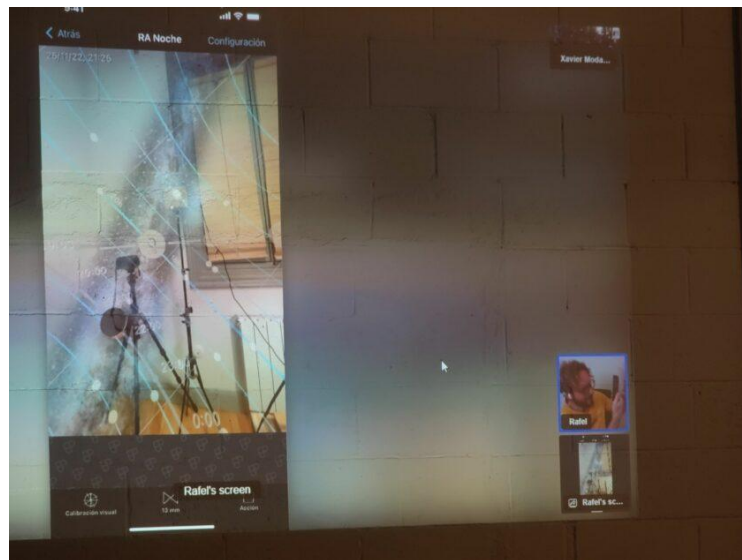

Hi havia un ambient d'expectació i d'interès entre les cinquanta persones que omplien la sala. Alguna, que ja tenia l'aplicació instal·lada al mòbil, va fer alguna pregunta puntual (havia perdut el punt que assenyalava on era!), mentre els fotògrafs del Fotoclub voltaven per tots els angles recollint el testimoni de la xerrada.

Xavier anava controlant el portàtil, el projector, el mòbil, alguna parafernàlia més de la taula i un munt de cables. Però com els ordinadors tenen voluntat pròpia, van jugar amb algunes pantalles per demostrar qui mana.

A l'hora assenyalada es va tancar la sessió... perquè ens anàvem de viatge amb la xerrada de **Joan Masats**.

Text: *Marga Alconchel*

Xerrada: Fotografia de viatges amb càmera i mòbil

Fer un gran reportatge fotogràfic d'un viatge es una mica més que fer fotos. Joan Masats, fotògraf professional i viatger impenitent, va fer una xerrada a Palo Alto sobre la conveniència o no de portar una gran càmera quan es un viatge familiar, sobre les diferències entre mòbils i càmeres. Sobre l'interès d'estudiar el lloc on s'anirà, de tenir en compte les hores del dia, de les diferències espectaculars entre l'hora daurada, la vermella o la blava. Per la gran pantalla van desfilar les piràmides d'Egipte des d'un nou angle, la mateixa escena urbana a diferents hores... imatges de viatge que son molt més que imatges de vacances. Aquest es l'enllaç de l'article de la xerrada, dins de les cròniques del FotoFest:

<https://fotofest.cat/croniques/fer-les-millors-fotos-de-viatge/>

10:28 ✓

Joan Masats es mirava la gent que es movia per la sala de Palo Alto en els minuts previs al començament de la seva xerrada. Concentrat darrere de les ulleres color crema i amb el micròfon a la mà, tenia davant el portàtil, els papers de les notes... i un munt de veterania en fotografies de viatges.

Un cop asseguts, Joan va comentar que moltes vegades li pregunten quina càmera s'ha de comprar per anar de viatge. I ell explica qüestions de lògica que moltes vegades no es tenen en compte: si normalment no fas servir una càmera complexa per fer fotos, no te l'emportis de viatge, que es quedarà a l'hotel. No t'emportis una càmera nova que encara no dominis, perquè no tindràs temps per estudiar-la. Si vas amb la família, no podràs dedicar molt de temps a fer fotos, fes servir el mòbil, que surten bé.

Aclarit això, Joan va fer una comparativa entre una càmera i un mòbil. La diferència en la mida del sensor, en la mida dels pixels quan es vulgui veure la foto en una pantalla més gran que la del mòbil, en la quantitat (i qualitat) d'objectius i filtres que pot portar una càmera i les limitacions d'un mòbil ... La conclusió va ser que els mòbils tenen la seva utilitat i el seu espai, però si és possible endur-se (i fer servir!) una càmera, el resultat sempre serà millor.

I després, va desplegar el seu coneixement a la pantalla gran. Fotos impactants que havia aconseguit en viatges per tot el món, explicant les curiositats de cadascuna i com organitzar-se per aconseguir-les. Que s'ha d'estudiar una mica el lloc on es va per saber què es trobarà, què es pot fotografiar i què no, i alhora, buscar la imatge que faci que el record del viatge sigui "nostre".

Va comentar que hi ha llocs on s'ha de comptar amb els taxistes o els transports locals, i que aquesta gent no sempre entén "l'idioma dels fotògrafs" quan se'ls demana el lloc per fer una bona foto. Toca tenir paciència, investigar, comentar... i quan es troba un que sí que entengui què és un fotògraf, no deixar-lo anar!

Es van veure fotografies impactants de les piràmides agafades des d'un angle diferent, i imatges de gent que li van servir per comentar la diferència entre fotos de carrer i fotos de viatge.

Va parlar de les hores per fer una foto. Va posar imatges dels mateixos llocs agafades a l'hora daurada, l'hora vermella i l'hora blava, totes amb resultats impactants, però completament diferents.

La gent estava concentrada i admirada,

passant la vista de la pantalla gran a l'expressió formal de Joan, emparada darrere les ulleres de color crema. Quan va acabar la projecció, va deixar la serietat que havia dut durant tota l'estona i va convidar a tothom a fer fotos, sempre, perquè és el record del viatge... i és el que ens agrada.

Va guardar les ulleres a la butxaca i ara sí, va somriure en rebre un gran aplaudiment.

Xavier Modamio va aprofitar la relaxació del moment per agrair la presència de tothom, l'aportació de la Fundació Palo Alto i la xerrada de **Joan Masats**, que posava fi a les activitats del FotoFest.

Text: *Marga Alconchel*

Reconeixement als que han fet possible el FotoFest

Fi de festa

...I com no pot ser d'una altre manera, ens vam anar a celebrar-ho.

El dissabte 19 s'acabava el festival FotoFest. El Fotoclub va convidar a les persones que havien participat en totes les tasques del festival a un petit esmorzar a la seu del bar Vendrell, al carrer Pujades. Es tractava de trobar-nos, de saludar-nos fora de la voràgine del dia a dia i de xerrar de tot, dins i fora del festival.

Els gairebé vint assistents a la trobada érem una petita mostra de tots els col·laboradors. Molts no van poder venir per compromisos familiars i alguns per qüestions de salut, que la tardor té aquestes sorpreses.

Amb un ambient distès es va parlar de tot, des de curiositats de qualsevol taller a qüestions d'actualitat, passant per projectes personals, models de càmeres fotogràfiques i diverses solucions per arreglar el món d'una vegada.

Es va parlar de com es podria aconseguir que el dia tingués un parell més d'hores per poder fer cadascú el que li agrada. Dels famosos que es veien a la gran tele del bar, dels projectes de viatges d'estiu, dels concursos del club, de l'encís de les fotos que agraden. De tot allò que s'està aprenent i tot allò que falta per aprendre.

Xavier Modamio va comentar la quantitat de felicitacions que ha rebut per part de particulars i organitzacions al voltant del festival. Des de l'organització fins als ponents de les xerrades i les matèries que es van debatre. També va comentar que Photo Club, una de les entitats que participa des de Prada de Conflent (França), ha convidat formalment al Fotoclub Poblenou a participar en el festival Visa Pour l'Image, que se celebrarà l'estiu de l'any 2023 a Perpinyà.

Vam liquidar tot l'esmorzar que van portar a taula i vam haver de sortir gairebé corrent, perquè a les 11 començava el taller pràctic de fotos de carrer (*street foto*) i els organitzadors i molts participants érem a taula!

I al vespre, a les 18 hores, al Casal, cloenda final del FotoFest. Una gran feineda que ha valgut la pena, en tots els sentits.

Cloenda del FotoFest

A tot li arriba un últim dia. A la web del festival es podia llegir:

El FotoFest va tancar les seves activitats amb unes paraules de **Xavier Modamio** i un gran aplaudiment per part del públic. Les expressions de cansament i de satisfacció de tots els protagonistes donaven totes les explicacions que no calia dir.

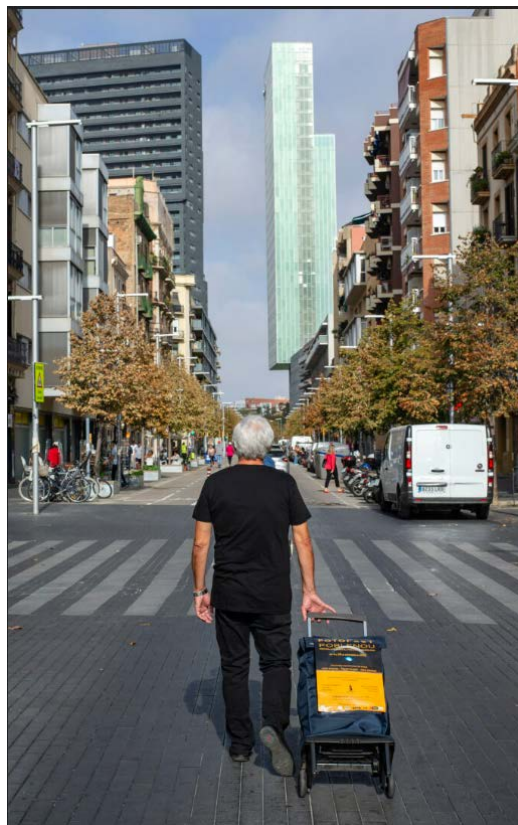
El resultat final de qualsevol feina complexa és la suma del treball de tots. Totes les tasques van ser necessàries, totes les feines, totes les persones, tot, absolutament tot.

Si alguna persona no hagués resolt això dels ganxos que queien, les fotos haurien estat a terra. Si algú no hagués estat present com a "vigilant/informador", s'hauria d'haver tancat un espai i el festival hauria perdut un dia d'exhibició. Si algú no hagués revisat les notes d'informació, el festival no hauria tingut serietat informativa. Si algú no hagués portat allò, si algú no hagués fet aquella trucada... etc., etc., etc.

Molts socis (els noms de tots no caben en aquest text) van fer-ho tot possible. Tothom és important en alguna mesura.

Van ser setze dies intensos, dotze llocs d'exposició, deu ponents, 300 fotos de totes les mides i 2.700 assistents.

I tots vam quedar emplaçats per l'any 2024.

Quan ja estaven recollits els estris i només quedaven trossos de cel·lo, pelussa i paperets pel terra, quan només es veia cansament i satisfacció a la cara de la gent que ho havia fet tot, també va haver-hi una trobada de la Junta del Fotoclub per parlar de la cloenda del festival.

L'acta de cloenda de la Coordinació del FotoFest Poblenou 2022, recollida pel secretari **Josep Cifre**, té paràgrafs emmarcables:

“El motiu d'aquesta reunió es agrair a tots els col·laboradors al FotoFest tot l'esforç i tot el seu temps dedicat al bon funcionament del “Festival de Fotografia del Poblenou” i a la vegada transmetre també les felicitacions rebudes tant dels organismes oficials, com de la gent que ha gaudit de les exposicions, els tallers o les activitats paral·leles. Globalment el resultat ha estat totalment positiu.”

“Xavier Modamio exposa que la col·laboració de tots ha estat totalment intensa i imprescindible per el bon resultat del FotoFest. La força de la gent amb una motivació excepcional i la col·laboració de les seues expositives a fet possible l'èxit”.

L'Acta que ho agraeix tot

L'Acta de la Junta que va parlar de tot això, redactada pel secretari **Josep Cifre**, va recollir el sentit de molta gent: "... potser hi van haver moltes seus, i es valora per el proper FotoFest tenir menys seus i demanar més qualitat... és necessari més cartellera per senyalitzar la seu expositiva...fer un llistat de mínims en quan a seus expositives i fotògrafs expositors..."

Josep Cifre també va voler redactar un "acta" en el que es reconegués tota la tasca que hi havia al darrere per part de tantíssima gent. I ho va plasmar així:

Acta de reconeixement a tots i totes les persones que han fet possible

la gran festa de FotoFest

"FESTIVAL DE FOTOGRAFIA DEL POBLENOU"

Núm. de la sessió: 000001

Data: Novembre 2022

Horari: de 00:00 a 24:00 hores

Lloc: Poblenou

Convocatòria realitzada pel Fotoclub Poblenou

Hi assisteixen: Membres de la Junta, socis/sòcies del Fotoclub, gent del barri, gent de Barcelona i tothom que hi vulgui.

Desenvolupament de la sessió.

Fa temps, des de molt temps ençà, que un grup de gent volia fer una gran festa de la fotografia al barri del Poblenou. Però arribaren temps incerts. Us en recordeu de la COVID? Doncs sí, per culpa d'aquest fet no es va poder portar a terme un projecte que il·lusionava a moltíssima gent.

Però aquest any això va minvar, de cop i volta ja se'n parlava poc.

Aquesta és la nostra! Aquell grup de gent es va asseure, va fer-hi una acta i va començar a treballar amb un projecte que el varen anomenar FotoFest. Bé el varen anomenar FotoFest, després que tothom que volia digués la seva: Fotoque, Fotomés, Fotonoseque, i finalment acabéssim votant el que més agradava...

Aquell dia va ser el tret de sortida d'un esdeveniment que recordaran els nostres nets. Bé pot ser això és un xic pretensions, però que més dóna...

Comissions de treball per ací, comissaris per allà, buscant col·laboradors per ací, buscant col·laboradors per allà, fins que es troben amb la senyora Subvenció. Tot solucionat, demanem una subvenció a l'Ajuntament i muntarem una que se'n recordaran el nostres nets... Ja, ja, una altre vegada pretensions.

La senyora Subvenció és, pot ser, una mica especial. Fa moltes preguntes i preguntetes, per escrit és clar, amb un paper que es diu sol·licitud que déu n'hi do les preguntetes, totes recargolades, totes amb segona intenció. Vigila que posaràs ací, que si no allà hauràs de posar allò altre... i així una llista de preguntes que amb un matí i mig no s'havien acabat de contestar. Una altra cosa és poder enviar la senyora sol·licitud a on pertoca, no et deixis un punt ni una coma perquè si no, no arriba al seu lloc i tot el treball se'n va en orris.

Però una vegada conseguit l'enviament de la senyora sol·licitud al seu lloc, tots relaxats, ja tenim els diners que necessitarem. Encara que contem només amb la meitat d'ells, ja que el nostre estimat Fotoclub Poblenou posarà els diners que hi faltin, mitjançant la quota dels socis i sòcies i el petit calaix que hem anat fent des de la creació del Fotoclub.

Va haver-hi un dia que un va dir "ja tenim aprovada la subvenció!" ara només hem d'esperar que ens confirmin l'import demanat i cap endavant.

Es comencen a fer passos a les altes esferes de les institucions del barri i a les associacions amb les quals hem pensat que podrien col·laborar amb la gran festa del FotoFest. La resposta de tothom és impressionant, la predisposició és total per no dir absoluta. Totes les entitats a les quals vàrem demanar col·laboració es posen a les nostres mans i ens diuen "el que vulgueu"... no cal dir res més, Poblenou és especial.

Tot perfecte, tot meravellós, tot molt bonic, però...

La senyora Subvenció ens comunica que només pot donar la quantitat de... Euros.

Què? Però si amb això no tenim ni per les despeses del muntatge d'una sala d'exposició i en tenim vuit de sales a muntar més totes les botigues que s'hi han afegit a la festa!

La reunió de junta extraordinària que es va fer per parlar d'això, ja us podeu imaginar que va ser un xic trista, per no dir desoladora. Però entre molta gent, sempre hi ha un que diu, "... i què? jo penso que podem retallar per aquí i retallar per allà... "doncs si tu ho penses, jo també". I així fins a l'últim membre de la junta es van posar d'acord que ho havíem de fer de totes, totes.

Les retallades que s'havien de fer, feia pena dur-les a terme, sabent-hi que amb una senyora Subvenció normaleta, els efectes de les exposicions s'haguessin multiplicat per mil... digueu-me pretensions. (I dic "mil" amb tota la intenció del món).

L'efecte negatiu de la petitíssima subvenció queda enrere, el coratge d'alguns, la intel·ligència d'altres i la col·laboració de tothom, porten l'efecte engrescador i d'il·lusió que es necessita per a qualsevol projecte. Aquest projecte, tenint en compte que és el primer grandíssim projecte (de grans projectes, ja n'havíem fet a Can Felipa) alguns pensavem que teníem massa sales d'exposició, que seria molt difícil fer-ho bé amb tantes sales, que moltes sales... que moltes sales. Però sempre hi ha algú que diu "no tinc cap dubte que arribarem a tot i que serà un èxit de participació" digueu-me pretensions...

Varen començar a sortir-ne comissaris de sales per tot arreu, pot ser que fins i tot sobraven comissaris de sala, això sí, a cadascun millor.

Atenció que el temps se'ns menja, haurem de fer, hauríem de veure, hem d'anar, hem de comprar, hem de tenir, s'haurà de pensar en... Reunions i més reunions de treball, correus electrònics a dojo, converses, totes les que vulguis, visites als responsables de les entitats, moltes i moltes i molt de tot, però engrescador, i cansament, molt cansament, però alerta, cansament del que t'agrada, del físic i del químic, del que gaudeixes fent una feina totalment altruista, per benefici de tothom i del Fotoclub.

Per fer una fotografia d'aquest tipus de cansament, tan sols us diré que em varen confessar que un dels nostres es va quedar adormit damunt l'ordinador, quan estava treballant en el muntatge de no sé què sala a les onze de la nit, després d'un dia de reunió i més reunions i que també li varen dir "nen pot ser que parís més per casa, eh?". Aquest són els riscos de la feina ben feta.

No us he de dir que el WhatsApp del Fotoclub treia fum:

Sona pels carrers del barri el tràfec dels equips acabant de muntar les exposicions pel FotoFest. Els voluntaris del Fotoclub estan penjant les fotos de Ca l'Isidret, del Casal de Bac de Roda, del Poblenou... Un porta el tornavís mentre l'altre mira que la foto estigui dreta, i darrera de tot hi ha el "jefe" amb una batuta posant ordre. Ja falta menys. El divendres 4 de novembre a les 19 hores, al Casal del Poblenou començarà la festa. Esteu tots convocats i convidats, tots!

Els Beatles han tornat al Poblenou, Joan Masats ha fet màgia (té una vareta disfressada de càmera) i ha aconseguit repetir la famosa foto amb els artistes d'incògnit: Jaime Mediavilla (el de blanc) Joan Buch (les ulleres negres), Daniel Iglesias (descalç) i Carlos Mestrallet (el que riu). Tots quatre (mes el mag i la resta del equip) hi seran a la inauguració del FotoFest el divendres 4, es faran fotos amb els seus fans i signaran autògrafs (porteu bolis). Recordeu, a les 19 hores al Casal del Poblenou. Ens veiem!

A la Biblioteca de Can Saladrigas els llibres estan neguitosos. Han de compartir espai amb la expo de fotografies del Càmera Club Sabadell, dins dels actes del FotoFest. Molts llibres no tenen llaç de coll, altres han perdut el barret de festa i els de rústica no troben un frac de la seva talla. La xemeneia del davant ho veu tot des de la seva alçada i els hi diu que tot sortirà bé, mentre la víbria de l'entrada riu amb ganes de protagonisme. Els voluntaris de Fotoclub que ho munten tot explicaran la seva experiència en aquest lloc, durant la inauguració del FotoFest al Casal del Poblenou el proper...

A Palo Alto s'està preparant una exposició d'obres de gran format. Espai gran, gran xemeneia... i algun petit enfrontament entre les imatges. Unes que volen un lloc davant d'una llum grossa; les de nus, que volen quedar-se on toqui el sol. Una foto (no direm quina) li va fer la traveta a una altre, i van haver d'intervenir els de Fotoclub per que no arribessin a les mossegades. Van aconseguir la pau i totes estaran impecables per la festa. Durant la inauguració del divendres 4 ens ho explicaran tot. Recordeu: a les 19 hores en el Casal Poblenou. Hi haurà cava fresc! Ens veiem!

Aquest dijous al vespre es la última trobada de feina, queda un no res per acabar-ho tot. S'estan esmolant els tornavisos, s'està comprovant que no falti cap centímetre de les cintes mètriques, s'han comptat els ganxets de les fotos tres vegades. Josep Cifre portarà totes les samarretes i el llapis gros d'apuntar per anar-les repartint als socis a partir de les 17 hores. I a les 19, recordeu que hi ha trobada per a tancar els últims detalls, comentar els últims moviments... i respirar a

fons amb la feina ben feta! Recordeu, aquest vespre a les 19 hores al Casal. Que a partir d'avui tot es gaudir del que s'ha fet!

Ja estan acabant els últims preparatius. Els voluntaris han aconseguit estar en tots els llocs alhora. Ningú sap com ho fan, però han enllestit el Casino, el Centre Moral i el Casal. Les botigues que s'envien missatges per un WhatsApp només per persianes, miren de reüll les fotos de la resta, es pentinen els tendals i no es posen d'acord per escollir la més maca. Tot ens ho comentaran aquest vespre a la inauguració oficial de tot plegat. Els encarregats de protocol han informat que l'aforament de la sala es de 150 persones i que serà una trobada informal, que no cal smoking ni polaines ni pameles. Haurà cava, safates de delicatessen per picar (aneu en compte: les croquetes estan vigilades) i moltes ganes de començar tot el festival. Recordeu: a les 19 hores aquest vespre, al Casal del Poblenou. Ens veiem!

Aquestes notes de premsa que ens fa la Marga Alconchel, varen ser el pa nostre de cada dia al WhatsApp que, acompanyades de les fotos, sobretot la dels Beatles, varen treure fàcilment un somriure cada dia a cada un dels socis i sòcies que rebien el missatge.

No em direu que no va quedar clar quin dia era la inauguració, a quina hora i on es feia!

I entre feina de muntatge, WhatsApp a dojo i el últims mals de cap, arriba el dia de la inauguració al Casal del Barri, al bell mig de la Rambla del Poblenou.

Com que la nota de premsa ens deia que no feia falta smoking, ni polaines ni pameles, cadascun va anar com va voler.

I arribaren les 19 hores al Casal de Barri del Poblenou.

El mestre de protocol del Casal, en Victor Casanovas, presentà l'acte inaugural i dóna pas al president del Fotoclub Poblenou, en Xavier Modamio.

Després de les paraules protocol·làries i dels agraïments pertinents a tots i totes amb un llarg etcètera per les entitats col·laboradores i associacions que ens han recolzat, arriba el moment de dirigir-se al regidor del districte en David Escudé.

La cara d'en David Escudé era clarificadora, estava més que sorprès pel poder de convocatòria del Fotoclub Poblenou i per la quantitat de gent que hi havia a l'acte inaugural.

Però ara tornem al moment del discurs d'en Xavier que dirigint-se visualment als ulls d'en David Escudé, s'ajup i amb el seu dit índex que queda a un pam del terra, li diu "ens heu donat una subvenció irrisòria per aquest esdeveniment tan important pel barri i fins i tot per la ciutat".

S'ha de dir que el regidor de districte diu sí amb el cap i en acabat el discurs del nostre president, pren la paraula.

"Us he de dir que ara comprenc moltes de les coses que ens heu demanat quan ens hem reunit als despatxos de l'Ajuntament. Us he de dir que no sabia del poder de convocatòria d'aquesta associació com és el Fotoclub Poblenou i que ha sigut capaç d'organitzar aquest esdeveniment tan preciós i que molt menys esperava aquesta quantitat de gent a l'acte inaugural. Queda clar que en prenc bona nota de les vostres necessitats pel que toca al local i per la meva part res puc fer amb la subvenció, que ha estat molt petita tenint en compte el que heu organitzat".

Després d'això ja poca cosa més a part de treure el tap de suro a les ampolles de cava que tothom va gaudir mentre miraven les fotografies de l'exposició dels amics de Prades-Conflent i les millors fotos de l'any del Fotoclub.

Ara encara queda molta feina per dur a terme l'èxit del FotoFest a les diferents sales d'exposició. També s'hauran de preparar els tallers, conferències i xerrades programades, però segur que seran un èxit. Pot ser sóc una altra vegada pretensions...

Doncs sí, els actes, els tallers, els col·loquis, les taules rodones, les projeccions, el Ral·li Fotogràfic, tot el calendari programat, acte rere acte es van anar fent un darrere l'altre amb un èxit d'assistència de públic impressionant.

Tots els actes es varen cobrir amb reportatge fotogràfic i de vídeo amb la col·laboració dels socis i sòcies, que es varen convertir en reporters gairebé professionals durant tota la durada del FotoFest. Tot es va anar succeint amb puntualitat i bona predisposició de tothom, amb un ambient d'amics i sempre amb un somriure a la cara.

Tot això ha servit per fer nous amics; els de Prades-Conflent que varen arribar al FotoFest amb un ambient de festa i cordialitat que varen transmetre a tothom; els amics del Fotoclub Sabadell amb una exposició meravellosa, que varen estar a la inauguració totalment integrats amb el grup d'amics de tot el Fotoclub Poblenou.

Homenatge especial als fotògrafs Pierre Radisic, Pepe Encinas i Jordi Reinoso, els quals sense les seves impressionants fotografies, hagués estat molt difícil, per no dir impossible, dur a terme aquest primer FotoFest.

El muntatge expositiu dels amics de Magic 3D, així com les projeccions realitzades, han deixat empremta als socis i sòcies, sobretot als que han pogut provar les ulleres Oculus de realitat virtual, que ens han endinsat al món del metavers o metaunivers. Espectacular.

El col·loqui d'en Tomi Socies Maspons, sempre amb un somriure, va ser una història de vida de quan la foto era amb rodets, i amb un munt d'anècdotes, totes entranyables.

Els actes a Palo Alto i al Casal a càrrec d'en Joan Masats i Jordi Casademont, difícilment superables, dos autèntics professors de fotografia, que ens fan entendre la tècnica i els mètodes d'una manera senzilla però professional. És com si anessim a la universitat, però al costat de casa.

El col·loqui del nostre president en Xavier Modamio, en vers la fotografia nocturna del firmament, doncs et deixa clar que és l'univers, els estels i com fer fotos nocturnes. Crec que a més d'un l'han entrat ganes de començar a fer fotos a la Lluna.

Crec que hem de tenir una menció especial al grup de treball que quasi anònimament ha dut a terme, tan la nova pàgina web del FotoFest, com els articles de premsa que ens han acompanyat durant tot el FotoFest. Amb informació prèvia als actes, així com l'article de premsa fet després dels actes, que entre altres coses ha servit per que els socis i sòcies que no podien assistir-hi, poguessin estar plenament informats, llegint els articles que podrien haver estat escrits des de qualsevol diari de primer ordre de Barcelona.

I clar, sort dels Comissaris amb majúscules que planificaven, mesuraven, penjaven fotos de la manera més adient com s'ha pogut comprovar, que recollien i tornaven a penjar les fotos que se suïcidaven, les que senzillament queien, les que estaven tortes. Diuen que amb una sala d'exposició va caure un Àngel de la foto, però que no es va fer mal, senzillament el comissari el va agafar amb molta cura i el va tornar al seu lloc. Es varen fer amics.

No voldria deixar ningú al calaix sense anomenar, però no fa falta, perquè si mireu el llistat de socis i sòcies del Fotoclub podem dir que tots i totes, d'una manera o altra, han treballat, fomentat, contribuït, exposat, visitat, assistit, fotografiat, parlat, escrit, tot dintre d'un ambient de cordialitat i amistat digne de subratllar.

L'acte de cloenda del FotoFest, conjuntament amb el lliurament de premis del Ral·li Fotogràfic, va ser un èxit total d'assistència i ambient. La cordialitat estava per tot arreu, el somriure era a la cara de totes les persones i tots semblaven amics, amics per sempre, si em permeteu.

Us heu adonat la quantitat de vegades que he dit la paraula amics... doncs sí, això ha estat possible gràcies a un grup d'amics que durant uns dies s'han posat el vestit de professionals i han donat una lliçó de com del no-res, es fa un esdeveniment digne i a l'alçada d'altres de la ciutat. Quedarà en la memòria i els nostres nets sentiran parlar del FotoFest. Pretensions?

No, res pretensions, però conec a la gent del Fotoclub Poblenou i sé que sempre està a l'alçada, simplement.

Josep Cifre, un soci.

Els fotògrafs que van documentar el Fotofest

Un cop acabat el festival, al WhatsApp del Fotoclub es va reconèixer la tasca dels fotògrafs voluntaris:

Mentre s'estaven organitzant totes les activitats del festival, corria una llista paral·lela en la que es demanava al socis del Fotoclub que fessin de fotoperiodistes per tots els esdeveniments.

La llista va tenir gent apuntada i gent que no, però a totes les activitats es van presentar socis amb la seva càmera, la seva millor voluntat i tot el coneixement que tenien per conservar en imatges d'un esdeveniment que era únic. Com que sempre pot fallar algú, **Antonio Rodríguez Escudero** voltava amb la seva càmera al coll per enregistrar-ho tot. I després, a editar-ho i a penjar-ho al web del FotoFest, que el festival continua.

Van buscar racons, van ficar-se entre la gent, van perdre alguna informació de algunes xerrades per aconseguir una bona imatge. Per que tot allò que passa quedí reflectit en una una imatge, ja que sense les imatges del Fotofest, el festival seria invisible.

Van portar imatges a casa i les van editar amb la millor voluntat, les van posar a disposició de l'organització i avui son el testimoni del que s'ha fet. Més de 500 imatges que son la cara del festival.

Les consignes eren contínues: *Fotos d'ambient! Foto del ponent ara, que li dona la llum! Gravar-ho tot! On és el micro?* **Xavier Modamio** i **Jordi Casademont** dominaven la gravació en vídeo, els *time lapse* i els *reels*, la resta agafava qualsevol racó per tenir l'angle que fes la foto única.

Per guardar la memòria del primer FotoFest del Poblenou. Després venia el treball d'edició, compaginar les imatges, adaptar-les al format de les xarxes socials...

Gràcies a tots per tota la feina feta.

Tots els participants en la creació del FotoFest van coincidir en que una de les parts amb més èxit i més satisfactòries van ser les activitats que acompanyaven les exposicions, i que per properes edicions s'han de mantenir, millorar i fins i tot augmentar!

El festival ha tingut bones conseqüències: El Photoclub de Prada de Conflent, que va posar una exposició al Casal del Poblenou, ha ofert al Fotoclub un espai seu per fer una exposició. **Xavier Modamio**: *“Ens va agradar molt la idea, ho vam agrair molt i tenim la idea de fer un gran reportatge fotogràfic de tot l'esdeveniment i amb això muntar una exposició itinerant per tota Barcelona”*.

També es van reconèixer alguns problemes, producte de les presses i de ser la primera vegada en moltes coses. **Jordi Casademont** va comentar que se sentia molt satisfet de la qualitat de tot el festival i de la bona implicació de FotoK en la cessió de material pels tallers de retrat.

Joan Masats està molt satisfet del resultat: *“Del que més content estic, es que vam saber treballar molt bé tots els que ens vam apuntar a fer-ho. Encara que havia moments que semblaven nervis, anava sobre rodes! De nervis, res! Una mica d'estrès, res més! Tots els que van col·laborar amb el FotoFest van posar molt de la seva part. Moltes ganes tots de que sortís bé. Va ser una gran satisfacció”*.

Per altra banda, Joan creu que per la propera edició les coses sortiran millor: *“Serem una mica més professionals. Hi ha coses en les que es nota que som amateurs. Un exemple: jo estava molt “erre que erre” amb el so. Es que es prioritari. No pots començar a parlar i que el de la tercera fila no et senti. No pots començar a parlar i que et falli el micro. He fet moltes presentacions, sé per on falla la cosa. Es això de “un, dos, se'm sent?” Ara ja ho tenim controlat”*.

Joan Masats ho defineix amb una sola frase. *“He intentat que els que han exposat quedessin tant contents com jo hauria quedat si fos una exposició meva”*.

Sergio Flores va ser el creador de Fotoclub, allà pel 2011, i va participar al festival, dins de la tertúlia sobre el futur de la fotografia professional davant dels mòbils. La seva opinió és diàfana: *“¡Una passada!”*:

Moltes activitats, moltes exposicions, molta feina! Si no hi hagués un grup remant i ficant llenya, no s'hauria pogut fer. Tot el treball previ i tot el que es va fer cada dia durant tot el festival. Molta feina i ben feta!

Gravar tot el festival en vídeo va ser un tema que no estava previst, que es va abordar amb els mitjans que es tenien i que va tenir bona acollida, tal com recorda **Jordi Casademont**: *“No estava previst gravar en vídeo tot el que es va fer. El que hi ha es un testimoni... i una de les persones que sí va dir “¡Qué guapo!” va ser el Pepe Encinas, i ens va donar les gràcies”. Va ser tot un aprenentatge: “Gravar-ho tot era per tenir constància, i per la gent que no havia pogut anar-hi. Els primers eren a pla fix, després ja ens movíem, i als últims ja hi havia tres càmeres. I el més interessant és que es va incorporar més gent: l'Àngel Baiges, el Josep Cifre, el Marc Seriol, el Xavier Modamio...”*

Jordi Casademont: *“La bona gran sorpresa del festival va ser la gent que es va implicar de Fotoclub, i que van treballar “com cosacos”. La gent veterana i la gent nova, l'unió que han aconseguit col·laborant pel FotoFest, s'ha contagiada al Fotoclub. I continuem”.*

Jordi va ser l'encarregat de gravar la majoria de les activitats. **Daniel Iglesias** i **Joan Coll** li van demanar que fes “reels”: *“No sabia qué eren. Ho vaig investigar, i havien de durar pocs segons. I cada dia es feia un d'aquests. Va ser un reclam molt bo per atraure gent”.*

Xavier Modamio: *“Jo voldria que quedés ben clar que això ha estat una feina d'equip. I que ha estat un dels millors equips que he tingut mai. La gent s'ha posat d'acord per que tenien molt clar els objectius que es pretenien. Tornaria a treballar amb aquest equip sense cap dubte. L'experiència ha estat fantàstica. Hi han hagut problemes, lògicament, i s'ha sabut reaccionar molt bé. Ha estat un equip magnífic. Jo només sóc el director d'orquestra, els virtuoses son ells, jo només marco els tempos. Ha estat una experiència enriquidora, hi ha hagut moment que anàvem de cap, però ho tornaria a repetir”.*

Àngel Baiges: *“L'organització del festival ha estat encomiable. Tothom s'hi va bolcar. En Josep Cifre, amb una operació recent de maluc, anava amb crosses i es va presentar a gravar en vídeo, a distribuir les samarretes al club i portar el control.*

Miguel Martínez: “Lo més positiu va ser l'ambient entre els socis, la quarantena que ho mouen tot i que van generar un ambient molt xulo. Son gent del barri, alguns es coneixen de tota la vida, que tenen caliu entre ells... es un gran grup. Podrien haver fet coses millor o pitjor, però son gent implicada, de nivell. Fotoclub no té només fotografia, hi ha cursos, conferències, tot un entorn social que cada vegada s'expandeix més. Està agafant una dimensió molt forta, i el resultat visible ha estat FotoFest”.

Miguel es defineix a si mateix com amateur, com fotògraf de gama mitjana que gaudeix del seu hobby tranquil·lament, observant el que fan els altres i millorant sense sortir-se de la seva zona de confort. I ho diu amb un somriure molt ampli.

Jordi Modamio recorda amb agraïment la implicació de tothom: “El compromís personal de tothom ha estat molt gran. Un exemple: El **Juan Antonio Torres** anava al Fotoclub i deia “on tinc que ajudar avui? Algú deia: Jo necessito gent per penjar aquests quadres. I ell responia: ¡Vaig!. I tornava a l'endemà: ¿Avui a qui ajudo?” Es una persona que ens ha ajudat a tots sense tenir cap cosa en concret a fer. Sense la seva actuació i la de molts socis de manera altruista no s'hauria pogut fer. El **Carlos Mestrallet** també, per qualsevol cosa ja el tenies disposat, ha estat molta col·laboració per part de tothom. El que més em va impactar va ser l'entrega de la gent”.

Joan Coll valora molt tota la implicació de tothom: “El FotoFest em va semblar una bona idea a nivell de barri, la gent necessita comunicar-se i fer coses junts, i això és una cosa que motiva molt als agents socials. Des del punt de vista fotogràfic va ser molt interessant, perquè les xerrades donaven coneixement de coses que la gent no coneix o no domina del tot. Els professionals i no professionals que feien les xerrades van aclarir molts punts. En conjunt, va ser una experiència molt enriquidora tant per les persones que ho van fer com per les que hi van anar com espectadors”.

Quim Surribas, que va ser el primer president de Fotoclub, comenta que “Va treballar molta gent i això es molt d'agrair. Estic parlant del web, de la comunicació de premsa, va haver-hi gent que es va implicar molt. Potser també va haver una

mica de desordre que va fer que de vegades ensopeguéssim entre tots". I posa un ampli somriure.

Hi han dues maneres d'organitzar: horitzontal, tot entre tots i vertical, amb estructures i gent al càrrec. Quim es dels primers: *"Fotoclub no té una estructura per que som assemblearis. Quan jo vaig agafar el FotoClub de mans del seu fundador, **Sergi Flores**, érem pocs i ho decidíem tot en assemblea. Després, quan ja va tenir una grandària i ho va agafar un altre president, es va organitzar d'un altre manera".*

En general, la gent implicada en el pensament i la creació del Fotofest està satisfeta de tot lo que es va aconseguir, màxim tenint en compte el poc temps disponible i la novetat. Sí que s'havien fet exposicions, però mai un festival sencer. Les opinions no son destructives, sinò que volen posar el focus sobre les coses que s'haurien de millorar.

Xavier Larrosa creu que *"Haurien de fer-se menys exposicions i més centralitzades. Menys és més. I fotògrafs emergents que volguessin exposar individualment. Ajuntar quatre d'aquests en una sala, un per cada paret. Hi ha gent al barri i també dins de Fotoclub que haguessin quedat molt bé".*

A ell li agradaria que el festival quedés al barri: *"Del Fotofest 2024, crec que s'hauria de quedar aquí per que no tenim autoritat per portar-ho molt més enllà. A Barcelona ja s'hi fan coses grans. Si al final FotoFest aconsegueix ser alguna cosa gran, és molt millor que estigui centralitzat al barri. Ni tan sols al Districte, jo el centraria aquí. I crec que a la part "vistosa" s'ha de tenir en compte que es junten diverses generacions, cadascuna amb la seva sensibilitat".*

Qui és qui

Coordinació general-----

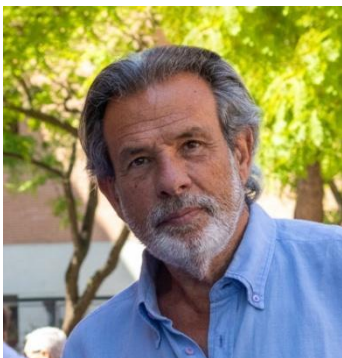

Xavier Modamio Civit

Doctor en Biologia especialitzat en Microbiologia. Apassionat per la fotografia astronòmica i macro-fotografia. Promotor/Fundador de Fotoclub Poblenou (2011). Segon Premi Bioimatges 2015 del Col·legi de Biòlegs de Catalunya. President de FotoFest 2022. La seva primera càmera va ser una Kodak Instamatic 25 que li van regalar els seus pares quan tenia 12 anys.

Jordi Casademont Pérez

Titulat en Disseny Gràfic, Post-grau en Realització Videogràfica, Diplommat en Lectura d'Imatge i Medis Audiovisuals. Professor de Tècnica de Laboratori Químic Fotogràfic, Professor de Tecnologia i Cultura Audiovisual. Soci del Fotoclub Poblenou des de 2014, on es Responsable de formació i tallers. Primer Premi del Concurs de Fotografia de Sant Joan de Mediona (2022). Directiu de FotoFest 2022. La seva primera càmera va ser una Nikkormat.

Joan Masats Teixidó

Estudis de fotografia. Va treballar 15 anys a l'Estudi Maspons-Ubiña. Va ser autònom durant 35 anys en Edició, Publicitat, Esdeveniments, Fotografia d'Arquitectura, i altres. Soci de Fotoclub Poblenou des de 2019, on imparteix tallers especialitzats. Directiu de FotoFest 2022. La seva primera càmera va ser una Voigtländer Vito CLR.

Josep Cifre Ruano

Especialitzat en Logística. Secretari de Direcció del Fotoclub. Coordinador general de FotoFest. Soci de Fotoclub des de 2013. La seva primera càmera va ser una Voigtländer, regal del seu pare. I al 1983, una Nikon FE2

Finances

Jordi Modamio Civit

Formació Professional II en Fred Industrial i Mestratge en Automobilisme. Fotògraf de producte al seu treball. Responsable de finances a FotoFest. Comissari de l'exposició del Casal Bac de Roda. Promotor/Fundador de Fotoclub, des de 2011. La seva primera càmera va ser una Canon AE1.

Palo Alto

Albert Martínez Siles

Tècnic en Relacions Públiques, Publicitat i Comunicació. Postgrau en Comunicació Digital. Cursos de fotografia i retoc fotogràfic. Treballs de fotògraf en esdeveniments i posterior difusió en xarxes socials. Aficionat a l'art urbà, ha participat en exposicions col·lectives de fotografia i ha cedit imatges per llibres. Coordinador d'esdeveniments de FotoFest dins de l'espai Palo Alto. La seva primera càmera va ser una Kodak Star 110

Stephan Mandl

Enginyer informàtic. Responsable de tota la part informàtica i de comunicació interna del Fotoclub Poblenou i del FotoFest. Responsable de la gestió del Ral.li Fotogràfic. Directiu de FotoFest 2022. Es soci del Fotoclub des de 2013. La seva primera càmera va ser una Olympus XA2.

Daniel Iglesias Ferreiro

Informàtic. Va desenvolupar la web del FotoFest. Es soci del Fotoclub des de 2019. La seva primera càmera va ser una Canon AE1.

Joan Coll i Garcia

Formació financera a EADA. Comptabilitat, anàlisi i control de gestió i Direcció Financera. Cicle sencer de Fotografia al IEFEC (Institut d'estudis fotogràfic de Catalunya): Laboratori B/N i color, Història, Disseny gràfic, química i física, òptica, estudi fotogràfic, retoc, etc. Va treballar 5 anys al grup Soteras de fotografia d'esdeveniments, els coneguts com "BBC". Va ser fotògraf oficial al Restaurant Font del Gat i a Diagonal PlayaFels. Fotògraf de producte amb estudi propi. Soci del Fotoclub des de 2019. Responsable de comunicació en xarxes socials del FotoFest 2022. La seva primera càmera li van regalar a la primera comunitat, era una Roselló Lirba. Després va tenir una Konica TC, amb tres objectius 25,50 i 135.

Marga Pugés Comas

Psicopedagoga. Mestra d'Educació Especial. Sòcia de Fotoclub des de 2021. Va obtenir un 2º premi en el Ral.li Fotogràfic de Fotoclub Poblenou en 2021. Responsable de relacions amb els mitjans de comunicació del FotoFest. La seva segona càmera va ser una Sony DSC-HX200V.

Ester Vandellòs López

Dissenyadora gràfica per l'Escola Massana. Sòcia del Fotoclub des de 2021. Forma part de l'equip de disseny i maquetació de la revista Fotonou. Responsable de la imatge gràfica, logos i cartelleria del FotoFest. La seva primera càmera va ser una Woigtländer del seu pare.

Manoli Poveda Leiva

Formació Professional. Ha treballat a la firma informàtica TSystems. Es sòcia de Fotoclub des del 2021. Va formar part del equip de disseny del FotoFest. La seva primera càmera va ser una Pentax, encara que abans havia fet servir una Werlisa del seu pare.

Exposicions

Àngel Baiges Casasnovas

Titulat en Mestratge Industrial Electrònic. Va treballar durant onze anys al Servei Oficial Canon. És soci del Fotoclub Poblenou des de 2020. Va ser responsable de la exposició al Casal Poblenou. La seva primera càmera va ser una Werlisa/Kodak junior 620.

Joaquim Surribas i Brillas

Formació universitària. Vinculat al Fotoclub abans de que es formés com club. Comissari de l'exposició dels Cementiris de Barcelona al Centre Moral i Cultural del Poblenou. La seva primera càmera va ser una Yashica FR.

Miguel Martínez Palacín

Llicenciat en Psicologia i Master en Pedagogia Terapèutica. La fotografia amateur es el seu hobby. Soci de Fotoclub Poblenou des del 2017. Membre de l'equip de gestió del Fotoclub i del FotoFest 2022. Comissari de l'Exposició de Can Saladrigas. La seva primera càmera va ser una Kodak Instamatic en 1970 i després una Canon AV-1 en 1975.

Xavier Larrosa Rodríguez

Explotació de sistemes Informàtics. Soci de Fotoclub des de 2018. Responsable de la exposició de Pierre Radisic dins del FotoFest. La seva primera càmera va ser una Olympus mju 740.

Martí Parés Fíat

Enginyer Tècnic Agrícola. Fotografia aèria en tasques de topografia. Soci de Fotoclub des de 2014. Responsable dins de l'organització general i comissari de l'exposició de Conflent en el FotoFest. La seva última càmera analògica va ser una Olympus OM10 amb objectiu Tamron. La seva càmera actual també es Olympus, una OMD e-M5II.

Jaume Mediavilla Talleda

Va treballar en les empreses Emilio Cruz i Eurogama com retocador, scanista i fotògraf. Va ser fundador de Gamma 3 i Gamma Digital, on feia tasques de retocador i director comercial. És soci del Fotoclub des de 2015. En el Fotofest va ser responsable de la impressió de la exposició sobre els Premis, de la publicitat general i va col.laborar en les exposicions de l'Eix Comercial. La seva primera càmera fotogràfica va ser una Praktica MTL3.

Natxo López

Va treballar al sector del metall. L'afició per la fotografia la inicia editant amb PhotoShop. És soci del Fotoclub des del 2013. A Fotofest va ser comissari de l'exposició de Ca l'Isidret i va col.laborar en el muntatge de l'Eix Comercial. La seva primera càmera fotogràfica va ser una Olympus CAMEDIA C-730 Ultra Zoom 3.2 MP.

Enric Riera

Ha desenvolupat la seva vida laboral al món de la recuperació de metalls. Arriba a la fotografia des del món del vídeo aficionat amb una grabadora de 8mm. La seva primera càmera fotogràfica va ser una Minolta analògica. És soci del fotoclub des del 2018 i va crear una secció amb la seva gran passió, el món 3D. Al Fotofest va ser comissari a Can Felipa de les activitats 3D i Metavers.

Victor Casanovas i Torres

Estudis de Dibuix publicitari a l'escola Massana. Músic, tant tocan en concerts com creant festivals i promocionant artistes. Soci de Fotoclub Poblenou. Al FotoFest va contactar amb el regidor de Cultura, va crear la escenificació de la exposició de Prades de Conflent i va portar el control d'assistència al Casal del Poblenou.

Documentació

Marc Seriol Garcia

Expert en Telecomunicació. Fotògraf professional dedicat al Recreacionisme i els Esdeveniments. Guanyador de més de 10 premis. Soci del Fotoclub des de 2022. Va participar a la logística del FotoFest i com Foto-reporter. La seva primera càmera va ser la Werlissa color de la família, i la primera reflex una Yashica-FX3. Actualment treballa amb una Canon R7 Mirrorless.

Carlos Mestrallet Demarco

Formació especialitzada en Electricitat i Torneria. Estudis d'Informàtica. Soci del Fotoclub des de 2021. Treballs de Logística i Foto-reporter al FotoFest. La seva primera càmera va ser una Praktica MTL 5B.

Antonio Rodriguez Escudero

Va treballar en Administració i Finances. Soci del Fotoclub des de 2021. Foto-reporter a les activitats de FotoFest. La seva primera càmera va ser una Ashai Pentax KM.

José Antonio Torres Expósito

Peritatge Mercantil. És soci fundador de Fotoclub Poblenu al 2011. Va participar a les tasques de logística i muntatge d'exposicions i tallers al FotoFest. La seva primera càmera va ser una Kodak Fiesta. També va fer servir una Yashica Electro 35 amb objectiu fix, lens angular tele i gran angular.

Marga Alconchel Ferreira

Llicenciada en Ciències de la informació. Soci del Fotoclub des de 2021. Reportera de les activitats de FotoFest. La seva primera càmera va ser una Kodak Pocket Instamatic 60.

Agraïments

Patrocinadors

AMB EL SUPORT ESPECIAL DE:

COL·LABOREN:

ORGANITZA:

Nota de l'autora de la memòria

Redactar la història d'un festival que s'ha estès per quasi tres setmanes del calendari es una tasca complexa. Les hores de "rumiar", de "quadricular" i de picotejar tecles d'ordinador incansablement com una garsa a l'hora de dinar es conten per milers.

I després, hi ha els Àngels. Aquelles persones que s'ofereixen a ajudar, que posen els seus coneixements, les seves

fotografies, la seva paciència i el seu temps (de vegades "fugint d'estudi" de la família) per col·laborar en aquest projecte.

Des dels meus dits vull fer constar el gran valor de la feina i la col·laboració de **Àngel Baiges, Antonio Rodríguez, Carlos Mestrallet i Dolors Cuxart**, amb fotografies, socors informàtics i tota mena d'ajuda.

De **Jordi Casademont**, amb recursos tan inacabables com la seva disponibilitat, la seva paciència i el seu bon humor, de **Xavier Modamio**, sempre amb el somriure, la solució àgil i el comentari per treure ferro i posar alegria al moment. De **Miguel Martínez, Jaume Mediavilla, Joan Masats, Jordi Modamio, Josep Cifre, Marga Pugés, Quim Surribas, Xavier Larrosa, Ester Vandellòs, Manoli Poveda, Albert Martínez (de Palo Alto), Martí Parés**, per haver-me dedicat una estoneta d'entrevista per recordar com va ser tot, quan tot ja és història. A **Blanca Binué** perquè es va trobar de sobte amb un paper en blanc i un dibuix per fer.

De **Daniel Iglesias i Joan Coll** per col·locar els meus comentaris a les xarxes i els webs en temps de festival i donar-lis un ressò que no sé si es mereixien. De **Stephan Mandl** per ensenyar-me totes les errades (moltíssimes!) que he comès per desconeixement informàtic, sense perdre mai el somriure i l'exactitud austríaca.

D'**Ester Vandellòs** per tenir la immensa tasca de reconvertir simples esborranys en documents dignes de publicació i d'impremta.

A tots els que m'heu ajudat, gràcies per tot. La llista d'agraïments es molt llarga i l'espai no em deixa més. Vosaltres sabeu qui sou i que no esteu oblidats.

Serveixi aquesta pàgina i aquestes paraules per que sempre tingueu al cor que sou una part imprescindible d'aquest dossier i del FotoFest 2022.

Amb tot el meu agraïment i una gran abraçada,

Marga Alconchel.

REDACCIÓ

Marga Alconchel, Xavier Modamio, Daniel Iglesias,
Josep Cifre, Neus Sánchez, Carles Enric Moner.

FOTOGRAFIA

Socis de Fotoclub Poblenou.
Drets de reproducció propietat de Fotoclub Poblenou

DISSENY, EDICIÓ, MAQUETACIÓ

Stephan Mandl, Josep Cifre, Carlos Mestrallet

CORRECCIÓ D'ESTIL

Josep Cifre, Martí Parés

©Fotoclub Poblenou

www.fotoclubpoblenou.cat/